

КОНИ БРОКУЕЙ ЛЮБИМИЯТ МИ ВРАГ

Превод от английски: Ваня Пенева, 2010

chitanka.info

1

Новината за смъртта на Хорейшо Алджърнън Торн бе придружена с писмо от починалия.

До Ейвъри Джеймс Торн
Блумсбъри, Лондон
1 март 1887 г.

Ейвъри,

Лекарят ми твърди, че не ми остава да живея дълго и е по-добре да уредя наследството, което оставям. Това писмо е доказателство, че го правя. Ще се погрижа то да стигне до теб, преди да прочетат завещанието ми, за да си предварително уведомен за съдържанието на документа. Би трябвало да ми бъдеш благодарен, че семейното чувство ми натрапва тази учтивост, още повече, че ти явно нямаш опит в този вид отношения.

Вероятно си предполагал, че след смъртта ми ще бъдеш обявен за настойник на братовчед си Бернар — нали си единственият роднина от мъжки пол. Предположението ти е погрешно и сега ще ти обясня защо.

Първо — и това е основната причина! — ти приличаш твърде много на баща си. Въпреки всичките ми усилия да излича приликата ти с него, особено в качествата на характера, ти си остана безотговорен, агресивен и упорит. Последните две качества може би щяха да ти отиват, ако беше силен и издръжлив, какъвто бях аз в младостта си — тогава щях да те направя добър водач. За съжаление има още много да се желае по отношение на физическото ти състояние — няма човек на света, който доброволно да приема заповеди от слабак.

По мое мнение ти ще си лош пример за Бернар, най-вече защото и той има тази склонност към телесна слабост. Не си мисли, че съм забравил колко често се оправдаваше с болестта си, за да не ходиш на училище, а да лежиш в болницата. И колко пъти настояваше пред учителите си да пишат писма с молби да ти дадат почивка по време на семестъра. Убеден съм, че под твое влияние Бернар ще се превърне в същия изнежен младеж като теб, а като наследник на голямо богатство той е длъжен да преодолее детските си слабости.

За това определих за настояници управителите на имуществото ми, които познавам от години.

А сега за теб, Ейвъри. Както вече казах, аз гледам много сериозно на семейните си задължения. През следващите пет години ще получаващ добра сума — или от гореспоменатите доверители, или от мис Лилиан Бийд, която след моята смърт ще управлява Мил Хаус и след изтичането на петте години ще наследи имението, ако е давало печалби. В случай че дамата не се справи добре, наследникът ще си ти.

Няма защо да се интересуваеш по каква причина съм решил така. Мил Хаус ми принадлежи и ще правя с него, каквото искам. Може би си спомняш за намеците ми, че един ден вероятно ще наследиш имението, и аз бих желал да те информирам като джентълмен, какъвто съм, че не съм ги забравил. Ти вероятно си ги схванал като обещание. Все още си мисля, че именно ти ще наследиш имението. Все пак мис Бийд е само на деветнайсет години и съм почти сигурен, че няма да се справи задоволително. Ако съм уязвил мъжката ти гордост, като съм ти дал за съперник жена, се надявам това да те стимулира допълнително. Сигурен съм, че ще ти се отрази добре. Гледай на тези пет години като на период, през който ще увериш и себе си, и другите, че си достоен да наследиш Мил Хаус. Надявам се да докажеш годността си, но не ми се вярва, че ще си много нещастен от загубата на тази огромна отговорност. Вероятно се случва точно обратното: ти се радваш, че

получаваш петгодишна отсрочка. Ти си равнодушен към наследството, както и към братовчед си.

След като изтекат петте години, ще бъдеш обявен за законен настойник на Бернар. Мога само да ти препоръчам дотогава да се упражняваш в скромност, пестеливост и семейно чувство.

Хорейшо Алджърнън Торн

— А пък аз ти препоръчвам да се продъниш в пъкъла!

Ейвъри се отблъсна от издрасканото писалище, опряно до стената на стаята. Погледът му обходи мебелите в наемното жилище — само най-необходимото, събрано оттук и оттам, повечето неща купени на старо. Досега понасяше обстановката само защото знаеше, че един ден ще притежава имение. Че след време Мил Хаус ще стане негова собственост.

Преди петнайсет години, една седмица след като грипът отнесе двамата му родители, Ейвъри бе пристигнал в Девън, за да се запознае с настойника си — чичо си Хорейшо. Тогава беше на седем години.

Все още си спомняше как завиха от обградената с кипариси алея към входната врата. Той се издаде навън през прозорчето, за да види по-добре каменното здание с цвят на кехлибар, и моментално се влюби в имението.

Хорейшо, който се забавляваше със страхопочитанието и възхищението на момчето и тогава още не знаеше за „нетърпимата му слабацина“, му обеща къщата в пристъп на напълно нетипична за него спонтанност. Хорейшо можеше да си позволи подобен каприз. Мил Хаус не означаваше нищо за него — просто още една провинциална къща, наследена от баща му.

През следващите години Ейвъри бе идвал рядко в Мил Хаус — два пъти през Коледната ваканция и веднъж за две седмици през една невероятно красива есен, — но никога не забрави това място. През дългите дни, докато лежеше в болничната стая на Хароу, той гонеше болките, като си представяше как се разхожда по коридорите на къщата.

От години чакаше да стане собственик на Мил Хаус. Възхищаваше се на къщата като предан любовник и я желаше с

цялата сила на сърцето си. Но не разкри тази страст пред никого, защото съзнаваше, че един ден могат да я използват срещу него. Ето че сега това старателно демонстрирано равнодушие се превръщаше в неговата гибел! Къщата му щеше да отиде в ръцете на някаква си деветнайсетгодишна суфражетка^[1]!

Ейвъри склучи пръсти около дебелия плик и устните му се опънаха в горчива усмивка. За да компенсира телесната си слабост, той отдавна беше заключил душата си в броня. Научи се да приема пораженията като джентълмен, какъвто се стремеше да стане: парираше всеки телесен и емоционален удар, нанесен от настойника му, от съучениците или от съдбата, с желязно достойнство и хаплива подигравка. Така успя да си завоюва поне уважението на съучениците си.

Истината беше съвсем друга: твърде често беше молил учителите да не съобщават на Хорейшо, че здравето му отново е разклатено. Отлично знаеше какво отвращение изпитва настойникът му към човешката слабост. Едва днес разбра от неговото писмо, че молбите му невинаги са били изпълнявани.

Всичко, което притежаваше, беше острият си ум, статутът на джентълмен и обещанието да притежава къщата. А сега наследството му се отлагаше във времето. Къщата му щеше да принадлежи на някоя си Лилиан Бийд!

Знаеше името на тази жена. Веднъж бе видял снимката ѝ в някакъв вестник. Високо момиче с кестеняви, почти черни коси и външност на циганка. Любимката на суфражетките!

Как това малко зверче е успяло да се промъкне в сърцето на Хорейшо? И защо е приела това безумно изискване? Без съмнение написаното от чичо му отговаряше на истината: момичето щеше да управлява Мил Хаус в продължение на пет години. Макар и неуспешно.

Пет години! Ейвъри отпусна глава върху облегалката на въртящото се кресло и се отблъсна с крак. Креслото се завъртя бавно и той се опита да се успокои. Никаква полза. В гърдите му бушуваше гняв. Цели пет години! Стига толкова! Няма да търпи повече! Разкъса писмото на малки парченца. Гордостта му беше скъпо удоволствие, но в този случай беше единствената ценност, която притежаваше. Отвори

тясната си шепа и проследи как парченцата от писмото се изсипаха на пода. Вече знаеше какво ще направи.

Тъмната орехова врата към светилището на адвокатите Джилкрисст и Гууд, се удари шумно в стената, когато Лили Бийд изхвърча от кантората. Потта, която се стичаше по дланите ѝ, попиваше в дебелия плик, който стискаше с две ръце.

Огледа се. Никой не я следваше. Нито очарователната вдовица, нито слабичкото малко момче, нито красивата дъщеря на средна възраст. Вероятно продължаваха да седят пред адвокатите и да зяпат смаяно. Липсваше само една личност, засегната от условията в завещанието на Хорейшо Алджърнън Торн: Ейвъри Торн, предполагаемият наследник на Мил Хаус и... неин подопечен. Разбира се, ако приеме да изпълни последната воля на Хорейшо.

При тази мисъл коленете ѝ затрепериха.

Откри ниска пейка до отворения прозорец и благодарно се отпусна върху твърдата дъска. Тази сутрин си блъскаше главата как ще плати наема на мизерното си таванско жилище, а сега ѝ предлагаха господарски дом!

И още нещо — настойничество над възрастен мъж.

Замайването се върна. Кой би предположил, че нещата ще се развият по такъв начин? Тя бе срещала Хорейшо Торн един-единствен път: преди три години, след ранната смърт на родителите ѝ. Възрастен мъж с тънки устни и мрачен поглед, който бе дошъл да ѝ предложи финансова помощ. Оказа се, че скъпата му починала жена била леля на Лили. Сестра на майка ѝ.

Останала съвсем без средства, Лили преглътна гордостта си и се възползва от предложената ѝ сума, за да се запише в един от новите женски колежи. След като завърши училище, установи, че висшето образование не осигурява добра работа. В действителност тя изобщо не си намери работа. Когато получи изненадващата вест, че трябва да присъства при отварянето на завещанието на Хорейшо, изпита безсрамно облекчение.

Надяваше се на малко наследство. Вместо това се изправи пред невероятно предизвикателство. Вгледа се в дебелия плик в ръцете си. Защо, за бога? Разкъса го и извади няколко листа.

1 март 1887 г.

Мис Бийд,

Както знаете, аз не бях съгласен майка ви, сестрата на жена ми, да се свърже с вашия баща. Той беше длъжен да легитимира връзката си с майка ви, да я направи своя съпруга и вие да станете законно дете. От уважение към паметта на скъпата си съпруга ще се опитам да поправа поне част от тази несправедливост, като ви подпомогна финансово.

Представете си как се ужасих и как се разочаровах, когато прочетох името ви във вестника! В статията за така нареченото женско движение цитираха изказването ви срещу „легалното робство“, което се нарича брак.

Предвид положението, в което се намирате, бях уверен, че тъкмо вие ще се обявите в защита на свещената институция, която предлага закрила на жените. А що се отнася до твърдението ви, че жените са в състояние да правят всичко като мъжете, дори и по-добре, мога само да кажа: глупави дрънканици! За съжаление знам твърде добре колко безсмислено е да се опиташ да научиш на нещо днешните упорити младежи. Затова ви предлагам да си научите урока чрез собствен опит.

Давам ви шанс да докажете смелото си твърдение, като превърнете Мил Хаус в носещо печалба предприятие. Ако след пет години се установи, че сте управлявали имението разумно и успешно, ще го получите цялото в наследство — с всичко, което му принадлежи. Така ще постигнете онова, което искате, и ще водите живот, напълно свободен от всяко мъжко влияние. Ако обаче се провалите, къщата ще стане собственост на племенника ми Ейвъри Торн.

В момента Ейвъри е абсолютно неподходящ да управлява имението — също като вас, макар че той притежава (по-точно би трябвало да притежава) мъжките качества, необходими за това. За нещастие момъкът още не е демонстрирал тези свои качества и аз реших да отправя това предложение към вас.

На Ейвъри му липсват самодисциплина и скромност. Като ви правя отговорна за финансовата му издръжка, се надявам да извадя на бял свят тези две качества.

Ако вече ви е ясно, че сте сгрешили с онова свое изказване, спокойно можете да се оттеглите още сега. Ейвъри ще наследи Мил Хаус, а за вас ще остане добра годишна издръжка — само трябва да признаете публично, че мястото на жената в обществото е под закрилата на мъжа. Ако името ви отново се появи във връзка с движението на суфражетките, моментално ще бъдете лишена от наследство.

С най-голямо уважение:

Хорейшо Ейвъри Торн

Лили смачка писмото и изпита известно удовлетворение. Този самодоволен, надут пуяк! Устните ѝ се опънаха в тънка линия. Кръвта нахлу в бузите ѝ. Как смееше да съди семейството ѝ! Да, тя беше незаконно дете, но родителите ѝ бяха успели да я опазят от набожни сноби като Хорейшо Торн. А що се отнася до брака — тази институция изобщо не беше гарант за сигурност, уют и щастие. Бракът гарантираше единствено, че жената съвсем легално става крепостна на един мъж, изцяло зависима от капризите и агресията му. Даже собственият ѝ брат, и сестра и... Лили потисна болезнената мисъл и отново се съсредоточи върху конкретния проблем.

Не можеше да приеме предложението на Хорейшо. Изненада се, че старата лисица е успяла да завери подобно завещание. Нищо чудно някой да го оспори. Дъщерята на Хорейшо? Снаха му? Или Ейвъри Торн? Със сигурност.

Обаче, каза си тя и вътрешностите ѝ отново се загърчиха с надежда и някакво неясно предчувствие, ако никой не оспори завещанието... Ако наистина стане управителка на имението и работата ѝ се увенчае с успех...

Мисълта я изкушаваше. Вече нямаше да се притеснява кога ще се нахрани следващия път и ще намери ли пари за наема. Още по-интересна беше перспективата да се запознае с хора, които имаха същите възгледи и убеждения като нейните. Може би дори ще срещне

мъж, който няма да иска да ѝ открадне сърцето и да ѝ предложи потисничество. Усмивката ѝ угасна. Защо се държеше като глупаво момиче? Разбира се, че някой ще оспори завещанието.

Върху плика, който продължаваше да стиска в ръка, падна тъмна сянка. Лили усети миризма на виолетки и вдигна очи.

Евелин Торн, снахата на Хорейшо, стоеше мълчаливо пред нея, обляна от слънчева светлина. Скръстените ѝ ръце трепереха. Изглеждаше смъртнобледа, русата ѝ коса беше почти бяла и Лили неволно си помисли, че има пред себе си дух.

— Сигурно ще искате да си съберете багажа — започна Евелин с тих, пресекващ глас. — Изпратете за кола. Разбира се, ако това ви се струва правилно.

Лили я погледна втренчено, без да разбира.

По лицето на Евелин пробяга колеблива усмивка.

— Ще се преместите в Мил Хаус още сега, нали? — И след кратко мълчание добави: — Би било разсипничество да поддържате две жилища.

Лили, която очакваше враждебност, не устоя на дружелюбната усмивка. В очите ѝ блесна разкаяние.

— В момента живея под наем. Не бих могла да нарека стаята си дом, мис Торн.

Бузите на Евелин пламнаха.

— Простете — промърмори Лили и се надигна. Беше по-висока от Евелин с цяла глава. Застанала съвсем близо до нея, тя видя съвсем ясно фината мрежа от бръчици в ъгълчетата на красивите сиви очи. Очевидно Евелин беше по-възрастна, отколкото беше смятала досега. Сигурно към средата на трийсетте.

Лили прибра писмото в джоба на полата си.

— Аз съм осъдена да изгубя, мис Торн. Условията, които постави свежърът ви, са невъзможни за изпълнение. Аз нямам никаква представа как се ръководи голямо имение.

— Разбирам — кимна Евелин. — Не смея да се меся, но ако ми позволите да изкажа едно предположение, ще кажа, че Мил Хаус е ръководен по традиционния начин. — Гласът ѝ пресекна съвсем и тя преглътна.

Лили я измери със замислен поглед. Евелин беше права. След кончината на Хорейшо имението със сигурност не беше спряло да

работи. Ако намери време да разбере как вървят нещата там...

— Какво ще кажете за дъщерята на мистър Торн? Изглежда ми способна млада жена. Сигурно няма да ѝ хареса, ако в къщата ѝ се настани чужд човек и поеме юздите в свои ръце. Особено ако е някоя неопитна хлапачка като мен...

— Франческа? — Очите на Евелин се разшириха от учудване. — Тя винаги е гледала на къщата като на временно убежище! Уверявам ви — Франческа изобщо не се притеснява кой ще живее в Мил Хаус и ще управлява имението. Впрочем, Хорейшо остави достатъчно пари и на нея, и на мен, и на сина ми.

— Е, тогава остава мистър Ейвъри Торн — добави с леко раздражение Лили. — Мил Хаус е бил обещан на него. Не се съмнявам, че той ще оспори завещанието. Трябва само да отиде в съда и да поиска правото си. Да не говорим, че той е мъж и всички ще кажат, че е много по-способен от мен. Той...

— Ейвъри замина за Африка, мис Бийд — прекъсна я меко Евелин. — Само преди два дни. В петък.

— Какво?

— Получихме писмо от него. Смята да прекара следващите пет години в пътешествия.

— Пътешествия... — повтори смаяно Лили.

— Да. Той... той ни писа, че е много... разочарован от завещанието и смята след завръщането си да поиска Мил Хаус, защото се смята за законния наследник. — Евелин разпери ръце. — Той няма да оспори завещанието, в никакъв случай. Е, при тези условия не смятате ли, че ще е по-добре да се преместите в имението? Поне докато разберем какви са намеренията му. Там се живее приятно, уверявам ви.

— Да имам дом...

Лили не можеше да повярва, че Ейвъри се е отказал от Мил Хаус без борба. Но може би къщата не означаваше нищо за него? Може би не изпитваща такава отчаяна нужда като нея?

Евелин отново се изчерви и ресниците ѝ затрепкаха.

— Аз... ние, разбира се, ще се изнесем. Веднага щом пожелаете.

— Не! — извика шокирано Лили. — Моля ви! Дори да реша да приема условията, поставени в завещанието, никога няма да поискам да напуснете!

— О! Но ние можем да живеем и в градската къща. Там е много... много хубаво. Великолепни мебели...

— Но там не е вашият дом!

— Разбирате ли, не бих могла да живея спокойно в Мил Хаус, като знам, че не приемате предложението само заради мен! — Гладкото чело на Евелин се набръчка, в гласа ѝ звънна упоритост. — Искам да кажа, ако си поделим разходите, бихме могли...

— Да? — подкани я нетърпеливо Лили.

— Бихме могли всички да живеем там.

Лили зяпна смаяно.

— У дома — уточни Евелин.

У дома. Думите събудиха в сърцето на Лили мъчителен копнеж. Никога досега не беше имала дом. Винаги бе живяла в наети стаи или къщи.

Какъв избор имаше? Ако престане да изказва мнението си по крайно непопулярната тема за правата на жените, ще си живее безгрижно години наред. Или ще улови уникален шанс!

— Да — отговори тихо тя. — Мисля, че е възможно. Но първо трябва да уредя някои неща. Ще пристигна в Мил Хаус в края на седмицата.

Обаче си знаеше, че няма да има сили да мълчи цял живот по темата за брачното робство.

[1] Суфражетка — така в края на 19 в. и началото на 20 в. в Англия са наричали участничките в движението за граждански права на жените. — Б.р. ↑

2

Девън, Англия, септември 1887 г.

— Почти пристигнахме, мис Бийд — съобщи с намигване коларят и отново посвети вниманието си на коня.

Лили едва успя да си затвори устата. Учудването ѝ растеше. Опита се да си внуши, че е виждала и други такива домове. Повечето от познатите на баща ѝ притежаваха красиви имения с много хубави къщи. Ала после се усмихна. Учудването ѝ беше съвсем естествено — нали никога не беше виждала имение, което един ден щеше да ѝ принадлежи.

Файтонът излезе от алеята, обградена с кипариси, и тя забрави добрите си намерения. Отвори широко очи и се загледа като омагьосана в къщата.

Мил Хаус беше прекрасна. Само на сто години, изградена от местен кафяв камък. Ръчно дяланите каменни блокове светеха под утринното слънце като разтопен мед. От двете страни на скромния вход със стълбище отпред имаше високи прозорци и безупречно излъсканите им стъкла отразяваха синьото небе.

Издържана в селския стил на областта, сградата не беше заобиколена нито от градина, нито от дървета. Само един-единствен стар кипарис стърчеше в единия ъгъл. През зелената морава, осеяна с пъстри цветя, течеше буен, бистър поток. Стръмните му брегове бяха покрити с мъх. Лили забеляза работник да оре близката нива, затвори очи и пое дълбоко дъх. Наситеният аромат на прясно разорана земя беше наистина прекрасен.

Коларят спря файтона, скочи от седалката и дойде при нея, за да ѝ помогне да слезе. Входната врата се отвори точно в този момент и на прага застана мъж на средна възраст със сериозно лице, селски дрехи и гъста посивяла коса, не съвсем сресана.

В сумрачната зала зад него бързо се събираха и други непознати хора: млади, стари, повечето жени, няколко млади момчета, някои с престилки, други облечени в груби дрехи. Прислугата.

Родителите ѝ имаха пари само за една прислужница, и то по няколко часа на ден.

Лили изкачи стъпалата до входа и възрастният мъж се поклони дълбоко.

— Позволете да се представя, мис Бийд. Аз съм Джейкъб Флауърс.

— Какво положение заемате в този дом, мистър Флауърс?

— Аз съм икономът. Надзиравам домашната прислуга, мис — отговори с достойнство той и посочи редицата мъже и жени. — Ето го и персонала. Ще позволите ли да ви представя?

Лили почувства известна неловкост от всички тези очи, които я фиксираха, но все пак успя да запази спокойствие и кимна. Мистър Флауърс ѝ даде знак да влезе. После започна да представя слугите един по един, но имената им се удряха в Лили и падаха незнайно къде, докато хората бързо се кланяха или правеха реверанс. Лили неволно си припомни ламаринените фигурки на стрелбището, които падаха назад, улучени от сачмите на любителите стрелци.

Когато стигнаха до последната слугиня в кухнята — младо момиче с червени бузи и подозрително опъната престилка, — вече ѝ се виеше свят.

— Колко хора работят тук? — попита с пресекващ глас тя.

— Двайсет и девет, мис Бийд — оповести гордо мистър Флауърс. — Без да броим външния персонал. Трябва обаче да кажа... — неодобрителният му поглед посочи младото момиче — ... скоро ще останем само двамайсет и осем:

— Толкова много хора се грижат за една-единствена къща? — учуди се Лили. — Какво толкова правят?

Грубите ръце, миризмата на домашен сапун и черните петна от въглища по дрехите отговориха отчасти на въпроса ѝ, но Лили не можеше да си представи какво вършат шестимата едри, безупречно облечени млади мъже с бели ръкавици.

— Тези за какво са?

— Носят сребърни табли и пощата от града. — Забелязал изненадата на новодошлата, икономът благоволи да добави:

— Сервират по време на официална вечеря, държат конете на каретите и свалят полилеите в залата. После, разбира се, ги вдигат.

— Разбира се — повтори замаяно Лили. Всички лица бяха обърнати към нея. Някои бяха затворени, други изразяваха любопитство или я гледаха безстрашно, почти нахално. Лили познаваше този поглед и посланието, заложено в него: „И не си въобразявай, че си по-добра от нас, циганко!“

Ударите на сърцето ѝ се ускориха. Обзета от паника, тя затърси в главата си какво да каже.

— През следващите седмици — започна най-сетне тя, едва успявайки да прикрива треперенето на гласа си, — някои неща в Мил Хаус ще се променят. Онези от персонала, чиито задачи смятам за излишни, ще бъдат уволнени. Разбира се, с най-добри препоръки.

— Какво имате предвид с „излишни“? — попита уплашен глас.

— Имам предвид служителите, чиито способности не са ни нужни. Тук сме в провинцията и ще живеем скромно.

— Не се плаши, Пег. От твоите таланти винаги ще има нужда — извика подигравателно мъжки глас и мъжете избухнаха в смях.

Лили се обърна спокойно към младия мъж.

— Ти си уволнен още сега.

— Какво? Не можете просто така да...

— Разбира се, че мога. Вече не се нуждаем от твоите услуги.

В продължение на цяла минута двамата се гледаха мълчаливо. Лили благодари на небето, че дългата пола скрива треперещите ѝ колене. Най-сетне момъкът промърмори някакво проклятие, излезе от редицата и закрачи към все още отворената врата. Останалите прислужници го проследиха с невярващи погледи.

— От този момент нататък всеки в тази къща — в моята къща — е длъжен да се отнася сериозно към работата на жените. И най-обикновената слугиня заслужава да бъде оценена като заемащите повисоки длъжности.

— Хайде, хайде, не преувеличавайте — изръмжа дребната белокоса готвачка, която носеше подходящото име мисис Кетъл, т.е. котел.

— Искам Мил Хаус да носи печалба. Не само заради мен, а и заради всички жени тук. Ако жена като мен, която не притежава нито обществено положение, нито име и благородническа титла, може да получи имение като това само поради собствените си таланти и упорита работа, значи и вие можете да постигнете много неща. Ще ви

кажа направо — аз се нуждая от вашата помощ. Няма да се справя сама. Затова, ако някой от вас не се чувства дорасъл за тази задача или не може да ме увери в безусловната си вярност, тук няма място за него.

— Аз съм на ваша страна, мис — изрече бременното момиче с треперещ глас.

— Прекрасно — отвърна Лили. — А вие, другите, помислете върху това, което ви казах. Запитайте се как искате да изглежда бъдещето ви и до края на седмицата ми съобщете решението си. Сега сте свободни.

Прислужниците бързо се разотидоха. Изчезнаха из коридорите, скриха се зад вратите на стаите, няколко изкачиха стълбите към втория етаж. Лили остана насаме с мистър Флауърс.

— Не одобрявам поведението ви — рече той и събра заплашително рошавите си вежди. — Съвсем сериозно ви казвам: не мога да търпя поведение като вашето в моето домакинство.

Лили срещна погледа му, без да трепне, вдиша дълбоко и заяви:

— Това не е вашето домакинство, мистър Флауърс, а моето. Но след като не харесвате моята личност и моя начин на действие, сигурно ще се зарадвате да чуете, че нямам нужда от иконом.

— Какво казахте?

— Вие сте уволнен, мистър Флауърс.

За момент Лили реши, че той ще ѝ възрази гневно, но в следващия миг мъжът се обърна и се отдалечи с бързи крачки. Тя затвори очи и коленете ѝ отново затрепериха, този път от облекчение. Беше много изненадана от решителността си.

— Имате и моя глас — прозвуча съвсем близо гърлен женски глас. — Разбира се, ако можех да избирам.

Кръвта нахлу в лицето ѝ. Тя отвори очи и видя пред себе си дъщерята на Хорейшо, старата мома Франческа.

Надали имаше друга жена, която по-малко да прилича на стара мома. Пепеляворусата коса се къдреше над бледосини очи с тежки ресници и стигаше до ъглите на устата. Устните бяха толкова равномерно розови, че цветът им със сигурност не беше истински. Облеклото ѝ също не подходеше на стара мома: пауновосинята тафтена пола прошумоля чувствено, когато се приближи още малко към Лили.

— Аз съм Франческа Торн — представи се тя. — Съжалявам, че Еви не е тук, за да ви поздрави, но вчера я повикаха в Итън. Бернар не е добре. Дробовете му не са в ред. Разбира се, няма причини за тревога. Ако се научи да лежи спокойно, скоро ще оздравее. В случай че още не сте забелязали — Еви има невероятно успокояващо въздействие върху хората.

Лили кимна.

— Тя ме помоли да ви поздравя както трябва — продължи с усмивка Франческа. — Поздравявам ви, мис Бийд. — Устните ѝ се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Мис Торн, извинете, че нахлух така...

— Наричайте ме Франческа — прекъсна я жената. — Трябва да призная, че бях решила да замина за Париж, но след това представление... — Тя се изсмя тихо и продължи: — Май ще остана още малко. Нали нямате нищо против?

— Разбира се, че не — отговори Лили, докато скришом разглеждаше модната прическа и роклята на Франческа.

— Моля ви, не мислете за мен и малката ми армия прислужници — рече Франческа, която бе забелязала погледа ѝ. — Татко си внушаваше, че съм изцяло зависима от него и от парите му, защото това му доставяше удоволствие. Не посмях да му кажа, че се заблуждава. — Тя вдигна рамене. — За съжаление при Евелин не е така. След като мъжът ѝ умря, тя си събра багажа, взе Бернар и приключи с миналото. Оттогава живее тук. Разбира се, можете да я изгоните по всяко време.

Шокирана, Лили се отдръпна назад.

— О, не! Никога не бих направила подобно нещо!

— Така ли? И защо не? Мъжете правят такива неща всеки ден — отвърна равнодушно Франческа.

— Кое е още един аргумент в полза на твърдението, че жените живеят по-добре без мъже.

— Милост, господи! Тя го каза, не аз! — Франческа притисна ръце към гърдите си и устреми поглед към тавана. — Дано не ме улучи небесното отмъщение! Елате, мис Бийд. Поръчах да ни сервираат чай в моята стая. Оттук, ако обичате!

Лили последва Франческа, разглеждайки обзавеждането на къщата. Все изискани неща: тук ориенталски килим, там малахитова

масичка с инкрустации, скъпоценна севърска ваза с жълти хризантеми. Въпреки подигравателните думи на Франческа пребиваването на Лили тук започваше по-добре от очакваното. Вече познаваше всички лица, споменати в завещанието на Хорейшо Торн, и никой нямаше да ѝ създава ядове, освен...

— Освен Ейвъри Торн — промърмори тя. През последните дни беше мислила много за възможния наследник на Мил Хаус. Мислите ѝ причиняваха неловкост, защото винаги се обаждаха угризенията на съвестта. Чувството за вина лесно прерастваше в неясни предчувствия, едно от друго по-неприятни. — Той е намислил нещо — продължи тихо тя.

— Какво казахте, мис Бийд? Не ви разбрах. — Франческа, която вървеше напред, се обърна към нея.

— Мисля, че Ейвъри Торн ще предприеме нещо, за да оспори правото ми да наследя Мил Хаус. — Лили прокле навика си да изказва гласно мислите си, но вече беше много късно. Добре, че Франческа не се стресна.

— Как ви хрумна пък това?

Лили се запита дали да измисли някое глупаво обяснение, но бързо отхвърли тази мисъл. Тази жена може би ще ѝ помогне да разбере що за човек е Ейвъри Торн.

— Неговата потребност да види не просто света, а най-недостъпната част от него ме накара да се замисля — отговори Лили. — Смятам, че той иска да ми отнеме Мил Хаус, но без да се появи тук, а през цялото време да остане някъде далеч. Извън обсега ми, така да се каже.

Франческа примигна изненадано.

— И как по-точно?

— Ще накара хората да си мислят, че съм се провалила в задълженията си като негов настойник. Сигурен е, че през следващите пет години няма да му изпращам полагащата му се издръжка и да му осигуря приличен стандарт на живот. Ще направи така, че да ми е невъзможно да му връчвам издръжката, както съм задължена по завещанието.

Лили сложи ръце на кръста си и се усмихна мрачно.

— Но с това няма да постигне нищо. Моите родители имаха приятели навсякъде по света. Уверявам ви, че мистър Ейвъри Торн ще

получава издръжката си най-редовно. Достатъчно е да се намира на един ден път от някого от тези хора.

— Според мен се лъжете. — Гласът на Франческа прозвуча съвсем искрено. — Ейвъри не е интригант. Не е отмъстителен. — Тя въздъхна меланхолично и се опита да обясни: — Никога не би постъпил по такъв начин. Незнайно по какви причини Ейвъри е твърдо убеден, че е олицетворение на свършения джентълмен. Аз знам, че не е, защото няма никакъв обществен опит и това си личи, понякога по много неприятен начин. В действителност неговото разбиране за истинския джентълмен е свързано с честта, не с етикета — но той е първият, който ще го оспори, и то много остро.

— Той е мъж, мис Торн — възрази търпеливо Лили, — и като такъв е в състояние да направи всичко, за да постигне целите си.

Лили доволно забеляза как Франческа вдигна ръце. Естествено — никой не можеше да възрази на тази неоспорима логика. После обаче ѝ хрумна нещо.

— Простете, мис Торн, май се държах твърде нахално за човек, проникнал в дома ви ей така, изведнъж. Сигурно си мислите, че гледам на Мил Хаус като на печалба от състезание. Трябва да кажа, че се учудвам на достойнството ви.

Франческа се обърна рязко.

— О, изобщо не е така. Това не е моят дом. Никога не е бил. Еви също не го смята за свой дом. Както вече казах, тя се нанесе тук едва след като мъжът ѝ почина.

— Много съжалявам.

— Тогава вие сте единствената, която съжалява. — Франческа взе Лили под ръка и я поведе по извитата стълба. — Скъпият ми брат години наред се опитваше да направи дете на Еви — момче, разбира се. И като чу, че най-сетне се е справил, добричкият ми Джералд се напи до безсъзнание, заповяда да му оседляят жребец — мъж, направил син, не може да язди скопен кон, нали? — и се понесе към съседното имение, за да уведоми всички за щастието си. Счупи си врата и умря, преди да чуе първия плач на момчето.

— Господи, това е ужасно! — изохка тихо Лили.

— Джералд беше непоносим. Звяр. Еви все още идва на себе си след брака си с него. По-добре да го чуете от мен, отколкото от слугите. О! Шокирах ви, нали?

— Не, не, не се безпокойте — промълви Лили.

Беше чувала тази история вече десетки пъти. Но жените все още не смееха да се разведат, защото върху тях е било упражнявано насилие. Пък и не можеха да го докажат, освен ако не се явят пред съда видимо обезобразени. Твърде малко жени се осмеляваха да напуснат мъжете си, защото в повечето случаи това означаваше да се разделят с децата си. Точно както нейната майка бе напуснала децата си.

Лили упорито вирна брадичка. Отдавна не се беше сещала за несъщите си братя и сестри.

Франческа я оглеждаше любопитно, но Лили нямаше намерение да ѝ разкаже историята си. Още не. Междувременно бяха стигнали горе и стояха на широка площадка, от която тръгваха коридори към всички страни.

— Тук започва голямата обиколка — оповести Франческа и изведнъж започна да говори с акцент. — Мил Хаус има дващест и две стаи. А може да са и повече. Или по-малко — не съм ги броила. Със сигурност обаче знам, че имаме осем спални. Спала съм във всяка от тях. — В погледа ѝ светна дръзко пламъче.

Лили отвърна на погледа ѝ с привидно равнодушие. Въпреки съвестните опити на майка ѝ да я пази, тя беше израсла в доста свободно общество. Ако искаше да я шокира, Франческа трябваше да се постарее повече.

— Тогава не е лошо да ми кажете коя има най-удобния матрак.

Изненадата на Франческа премина в луд смях.

— О, да, вече реших! Ще остана още известно време.

Домакинята я преведе през коридор с висок свод и двете влязоха в малка галерия. Срещу прозорците висяха редица портрети. Почти всички лица имаха невероятни синьо-зелени очи и чувствени устни.

Спряха пред сравнително нова картина с маслени бои. Нарисуваният на нея младеж имаше фигура като плашило за птици. Притежаваше очите и устните на семейство Торн и голям нос, който явно е бил чупен. Художникът го бе нарисувал в класическа аристократична поза: едрата мършава ръка на хълбока, единият крак издаден леко напред. Глупав художник, ядоса се Лили, нима не е видял, че тази поза подчертава тънките му крака и китки.

— Кой е този? — осведоми се любопитно тя.

— Единственият Торн, който наистина обича Мил Хаус. Ейвъри.

Това сухо момче с огромен нос е Ейвъри Торн? Другият претендент за Мил Хаус?

— Картината е от преди пет години — продължи Франческа. — Тогава беше на седемнайсет. Няколко години не съм го виждала, но чух, че е украсил костите си с малко плът.

— Аха. А иначе... умен ли е? Искам да кажа, изглежда някак си... упорит. — Лили млъкна рязко и се изчерви до корените на косата.

— Вижте какво — изкиска се Франческа, — няма да говорите лошо за скъпия ми братовчед. Но добре, ще отговоря на въпроса ви. Ако съдя по неравномерната му кореспонденция с баща ми, той е много умно момче. Много.

Лили се взря по-внимателно в портрета. Счупеният нос явно бе зараснал в неправилната посока. Очите бяха дълбоко хлътнали, а устата изглеждаше... подигравателна.

Внезапно тя проумя, че дава отрицателна оценка на Ейвъри Торн главно защото иска да успокои угризенията на съвестта си. Все пак тя се опитваше да му отнеме наследството. От друга страна — защо да я мъчи съвестта? Той беше мъж и като такъв имаше безброй възможности да осигури бъдещето си. Докато тя имаше само една. Тази.

3

Конго, Френска екваториална Африка, март 1888 г.

Ейвъри ускори крачка, опитвайки се да се отърве от комарите, които се впиваха в тила му. Във вътрешността на страната тези проклетите инсекти бяха с големината на пойни птички! Той пъхна дебелата пура между зъбите си и издуха облак синкав дим. Дано миризмата прогони поне някои от по-нерешителните кръвопийци.

Когато влезе в лагера, бившият му съученик Карл Дърмън вдигна глава от тенджерата, от която се разнасяше неприятна миризма. Джон Нейджъл, американският водач на експедицията, седеше облеган на ствола на едно махагоново дърво. Въпреки горещината беше целият увит в дебели одеяла. Тялото му се разтърсваше от тръпки, очите му бяха полузатворени.

Преди шест седмици Джон бе пипнал малария. Хлътналото му лице вече нямаше нищо общо с образа на силния млад мъж, който ръководеше експедицията. За щастие бяха само на десет мили от Стенливил, където Ейвъри вече беше запазил билет за Европа. За Джон, не за себе си.

— Как си, старче? — попита съчувствено той.

— Великолепно, наистина — процеди Джон през тракащите си зъби. — Уреди ли всичко? Ще се прибера ли вкъщи?

— Разбира се — отговори спокойно Ейвъри. — Заминаваш.

Като видя как напрежението се отдръпна от изтощеното лице на Джон, той неволно се запита как ли щяха да постъпят с него, ако бе заболял от малария. Защото той нямаше дом, нямаше пристан, където може да отдъхне при нужда... и където да го посрещнат с добре дошъл.

Още не.

— Но това не са всички новини — продължи бодро той и извади от джоба си тънко пакетче. — Получих нещо от Англия.

— От кого е? — попита равнодушно Джон, но Ейвъри с радост отбеляза, че в очите му светна интерес.

Вместо отговор Ейвъри разкъса опаковката. От пакетчето изпадна плик, на който с енергичен почерк беше написано името му. Отзад пишеше: „Люшан Бийд, Мил Хаус, Девън, Англия“.

— Писмо от онази жена.

— Коя жена? — намеси се любопитно Дърмън. — Ти не се познаваш с жени. Никога не си бил любител на слабия пол! Освен ако открай време не водиш двойствен живот. Пред всички — вечно боледуващият, раздразнителен ученик, тайно — светски лъв, който сменя жените като носни кърпички.

— Не бих се изненадал — промърмори Джон. — Нашият Ейвъри е човек хамелеон.

Изпотеното му лице блестеше под светлината на лампата.

— Това проклето пътуване изобщо не му се отразява. Не ми е особено приятно да ви напомням, че всъщност аз съм ръководителят на експедицията. Аз съм силният, аз би трябвало да вървя напред. Ролята на Ейвъри беше на туберкулозния, умен и циничен хроникьор на начинанието.

Ейвъри повдигна рамене. Чувстваше се неловко. Истината имаше горчиво-сладък вкус. Никога не беше помислил, че ще потегли на такава опасна експедиция. И изобщо не беше мечтал, че тук, в джунглата, ще намери себе си.

— Сигурен съм, че щом се изправиш на крака, всичко ще тръгне по реда си, Джон — рече той и за да промени темата, размаха писмото. — Много ми се иска да разбере как, по дяволите, е успяла да ме намери!

— Жените си имат номера — промърмори мрачно Карл, извади малко месо от консервената кутия и го пусна в тенджерата. После лакомо облиза острието на ножа.

— Там, откъдето идваш, май не ви учат дори на задължителните маниери при хранене — отбеляза смаяно Джон.

Карл се ухили, разбърка отново яденето и хлопна капака. После отвори любимия си джобен часовник — по няколко пъти на ден обясняваше, че той му напомня как времето изтича. Не е сигурно, че ще настъпи следващият час, че ще дойде следващото утро. А името, семейството и домът — единственото, което притежава мъжът — може да се изгубят само за един миг.

Гражданската война беше унищожила страната на Карл и цялото му аристократично семейство.

Сякаш прочел мислите на Ейвъри и усетил съчувствието му, Карл вдигна глава и попита мрачно:

— Няма ли най-сетне да прочетеш това проклето писмо?

Ейвъри разряза плика, духна в отвора и извади писмото. Осемнайсет банкноти по десет лири се разпиляха по земята.

— Какво, по дяволите...?

— Прочети писмото и ще разбереш — настоя Джон.

— Прав си — промърмори Ейвъри и започна да чете:

Мистър Торн,

Увериха ме, че всеки, който обикаля Конго, един ден стига до място на име Стенливил, и че това писмо непременно ще стигне до вас.

Би било по-разумно за в бъдеще да ме информирате къде да пращам писмата си. Несъмнено ви е ясно, че не бих могла да изпълнявам условията, свързани с наследството ми, ако не ви пращам редовно определена сума. А не ми се иска да загубя къщата.

Това зверче се осмеляваше да постави под въпрос чувството му за чест! Защо ли? Да не би да го предизвикваше? Май е повярвала, че ще спечели гадната игра, която им беше натрапил Хорейшо.

Аз, естествено, съм сигурна, че вашата недостижимост е чиста случайност. Не мога да повярвам, че се опитвате да се измъкнете колкото се може по-далеч.

— Тази недоверчива, подла... женска! — изсъска Ейвъри и Карл го изгледа смаяно. — Чуйте, чуйте какво пише!

Но човек трябва да бъде постоянно нащрек и много, много предпазлив, когато си има работа с мъже!

— ... мъже! — Ейвъри вдигна вежди. — Та аз съм джентълмен! Но вероятно жена като мис Бийд, която се е забъркала с онези непоносими суфражетки, никога не е общувала с джентълмени и не ги разпознава.

Карл го гледаше с нарастващо учудване.

— Да, мисля, че на случващото се може да се погледне и по този начин... — промърмори той.

— Не искам да знам какво имаш предвид!

— Много добре — кимна спокойно Карл. — Но що се отнася до това писмо...

Гласът му се понижи подканващо.

Ейвъри продължи да чете:

Ще ви пращам парите, където и да се намирате. Но сега нека поговорим за най-важното. Прегледах сметките, които сте оставили при бягството си от Лондон...

— Бягство!? Тази непоносима жена ме обвинява в бягство!

Джон се опита да се засмее, но от гърлото му се изтръгна само хрипливо свистене.

— Кълна се, че отдавна не съм се забавлявал толкова добре! Най-сетне да намериш жена, която знае как да отговаря на хапливия ти език!

Ейвъри се направи, че не чува забележките му. Все пак Джон беше болен. Обърна листа и продължи да чете.

Прегледах сметките, които сте оставили при бягството си от Лондон. Платих всичко. Докато плащах петдесетте лири за един ловен жакет, едва не получих сърдечен пристъп — без съмнение причината е в плебейския ми произход. Моля ви, задоволете

любопитството ми. Човек не може ли да ловува в някой попрост жакет? Или лисицата ще се разсърди?

Искам да знаете, че това са последните сметки, които плащам. За в бъдеще се оправяйте сам. Реших на всеки три месеца да ви изпращам по сто и осемдесет лири. В това писмо ще намерите първото плащане.

Ако смятате, че сумата е недостатъчна за потребностите ви, съветвам ви да се научите да живеете с по-малки потребности.

Сърдечни поздрави:

Ваша Лилиан Бийд

PS: Ако желаете да прекарате Коледа в Мил Хаус, считайте се за поканен. Експедицията ви в Африка е разпалила до непоносимост фантазията на братовчед ви Бернар.

— Прекрасна жена — отбеляза с искрено възхищение Карл. — Кълна се, че щом се върнем в Англия, ще помоля за ръката ѝ.

Ейвъри хвърли унищожителен поглед към приятеля си и вдигна едната си вежда.

— Глупости. Тя изобщо не е твой тип.

— Откъде пък знаеш?

— Ти, Карл, си мъж със здрав човешки разум и предпочиташ меки, женствени жени с топли сърца, а тя не е такава. Видях снимката ѝ в едно от онези безумни социалистически вестничета. В най-добрия случай мога да я определя като мършава лелка с хлътнали бузи.

— Лелка? — Джон въпросително наклони глава.

— Лелка. Умалително съществително. Тепърва ще стане леля. Добрата стара английска леля — обясни поучително Ейвъри.

— Не помисли ли, че вестникът нарочно я е направил грозна? — попита почти сърдито Джон.

Ейвъри разбра, че двамата му приятели наистина са се заинтересували и изпрати безмълвна благодарствена молитва към Лилиан Бийд.

— Джон, старче, красивата жена получава всичко, каквото иска, само заради правилните си черти, случайната пигментация на очите

или цвета на косата. Ако е поне малко умна, тя просто помага на природата, като се усмихва по-често от обикновено и не придава на лицето си неодобрителен израз. Ако събере двата фактора, цял живот ще се грижат за нея, ще я глежат и ще и осигуряват всичко, каквото поиска.

— Какво по-точно искаш да кажеш? — попита Карл.

— Искам да кажа, че мис Бийд — впрочем, писмото ѝ също буди такива предположения — очевидно е доста интелигентна жена, само че обича да си създава проблеми. Ако изглеждаше поне малко по-добре, отдавна щеше да си потърси мъж.

Джон не изглеждаше убеден.

— Сигурно вестникарският рисувач я е направил грозна, защото не е харесал възгледите ѝ.

— Точно така. Възгледите ѝ. Което подкрепя моята теория за външността ѝ. Запитайте се сами, джентълмени — той се усмихна, за да покаже на приятелите си, че се отнася търпеливо към очевидното им незнание, — виждали ли сте някога красива суфражетка?

4

Девън, Англия, август 1888 г.

Лили се изхвърли високо във въздуха, обхвана коленете си с ръце и падна в средата на езерцето. Избликна огромен фонтан. Засмяна до уши, тя се появи на повърхността и изтърси косата си. В езерото заваляха милиони блещукащи водни капчици.

Бернар седеше на брега и я наблюдаваше възхитено.

— Сега е твой ред, приятелче! — извика подканващо Лили и му махна да отиде при нея.

— Според мен по-добре да почакам, докато се науча да плувам — отговори нерешително момчето.

Лили смръщи носле.

— Ти можеш да плуваш достатъчно добре.

Хлътнолото лице на момчето светна зарадвано и Лили си каза, че е постъпила много добре, като е изтръгнала Бернар от прекалената загриженост на Евелин и го е довела тук, за да го научи да плува.

Все пак не е лошо да си дете на две нетрадиционни личности, каза си доволно Лили, докато плуваше по гръб в езерцето и чакаше Бернар. Едно от предимствата на възпитанието, което получи, беше, че я научиха да плува като риба.

След малко Бернар се реши и влезе във водата. Лили чу как момчето шумно си пое въздух и изпъшка. Ударите на сърцето ѝ се ускориха, но когато чу дишането му, се успокои: Бернар дишаше равномерно, без онези ужасяващи шумове и хрипове, които често издаваха дробовете му.

— Наистина ли смятате, че плувам добре? — попита плахо той и се отпусна по гръб до нея.

— Но разбира се — отговори убедено Лили, обърна се по корем и разплиска водата с крака. — Обзалагам се, че нито едно от момчетата в училището ти не умее да плува като теб. — Тя се ухили дяволито и добави: — Ако изобщо могат да плуват. Все пак този начин за прекарване на времето не е типичен за джентълмените...

— Знаете ли, на мен ми харесва — рече Бернар. — Въпреки това съм джентълмен, нали?

— Със сигурност.

Притесненото му лице изрази облекчение.

— Толкова ли е важно да си джентълмен, Бернар?

Тясното момчешко лице се изопна в шокирана гримаса.

— Но разбира се! Аз съм от семейство Торн. Това е наследството ми. Ние сме англичани. Без джентълмени светът щеше да е нецивилизовано място.

— Кой го казва? — попита шеговито Лили.

Бернар не се поддаде на шегите ѝ. За него това беше най-сериозната тема на света.

— Ейвъри Торн.

— Хмм... — Трябваше да се сети. Ейвъри Торн — идолът на малките момчета и образец за хилядите читатели на жълтата преса.

— Какво не е наред? — Бернар, безкрайно чувствителен към настроенията на хората около него, очевидно изпитваше смущение.

Боже, колко мразеше това изражение на десетгодишното момче! Ако зависеше от нея, щеше да го изличи завинаги. Днес трябваше да направи така, че и двамата да забравят задълженията си. Тя — управлението на голямото имение, а той — че трябва да се държи като джентълмен.

— Всичко е наред — отговори ведро тя.

Лили се обърна отново по гръб и заплува лениво в хладната вода, докато слънцето топлеше лицето ѝ, а косата ѝ се стелеше около нея като черна коприна. Засмя се радостно и Бернар се зарази от удоволствието ѝ. Отговори на усмивката и заплува усърдно след нея.

— Какво ще кажеш да те науча да се гмуркаш?

Лили, застанала заедно с Евелин и Франческа на стълбището пред входа, се опитваше да разчете адреса на плика, който беше получила. Долу един колар и главният градинар тъкмо сваляха огромен сандък от пристигналата каруца.

— Пак ли получи писмо от някоя бивша слугиня? — попита Франческа, но не защото се интересуваше, а просто за да не мълчат. — Не мога да разбера как успяваш да им намираш работа в почтени

домакинства! Досега никой не е разбрал, че не става въпрос за млади вдовици, а за момичета с деца. Да не говорим, че през последните две години си назначила тук дванайсет „вдовици“, които чакат дете!

Лили не отговори. Слушаше само с половин ухо. Франческа обичаше да говори по тази тема. Новите прислужници в Мил Хаус бяха главно млади неомъжени жени, и до една бяха бременни.

Лили им осигуряваше малка заплата, подслон и храна. След раждането им пишеше хубави препоръки, плащаше им някакво обезщетение и им намираще работа в големи къщи с много прислуга. Всички бяха доволни от усилията ѝ и тя не разбираше защо Франческа толкова се забавлява със заниманията ѝ.

— Как мислите, какво може да е това? — прошепна Евелин и посочи сандъка.

Лили се огледа и откри виещия се над входната врата бръшлян. Трябваше да го отреже. Погледът ѝ се плъзна по величественото стълбище и тя отбеляза с гордостта на собственик, че гранитните стъпала блестяха, вратите бяха излъскани грижливо, а старото дърво беше намазано с восък.

— Сигурно е бомба, която Лили трябва да съхранява известно време вкъщи по поръка на своите приятелки — суфражетките — предположи Франческа. — Говоря съвсем сериозно, скъпа — от онази Поли Макпийс може да се очаква и нещо по-лошо.

Лили я погледна с лек укор. Поли Макпийс наистина не беше много общителна, но ангажиментът ѝ в женското движение беше неоспорим.

— И писмото ли е част от товара? — попита Евелин.

Лили кимна.

— Защо не го прочетеш? — подхвърли любопитно Франческа.

— Не мога. Не е адресирано до мен, а до Бернар — отвърна Лили, без да крие недоволството си от този факт.

— Преди една седмица Бернар се върна в училище — напомни ѝ Евелин. — Сигурна съм, че няма да има нищо против, ако прочетем какво пише в писмото. Само така ще можем да се погрижим за онова, което е в сандъка.

— Права си — кимна решително Франческа.

— Сериозно ли говорите? — попита Лили и двете жени отново кимнаха. — Е, добре. Щом сте сигурни, че няма да ни обвинят в

непозволена намеса... или че си пъхаме носа, където не ни е работа...

— Разбира се, че няма да ни обвинят! — извика Евелин.

— Кой би посмял да обвини теб, Лили? — Франческа извъртя очи. — Никой и никога!

Лили се усмихна и се предаде. Разкъса плика и извади лист хартия.

— От него е — кимна мъдро тя.

Не бяха нужни повече обяснения. Евелин стисна устни, а Франческа се ухили.

Лили се покашля и зачете:

14 март 1888

Скъпи братовчедо и който още ще прочете това писмо „случайно“,

Лили изпухтя презрително.

Надявам се, че Били ще ти хареса. Това е една от най-отвратителните, най-грозните твари, които видях тук. Животното, което се оказа женско, ужасно мрази мъжете. Моля те, кажи на настойника си, че всяка възможна прилика между нашата добра Били и... който и да е друг е съвсем случайна. Даже името „Били“ което звучи подобно, е напълно случайно съответствие.

— Защо се смееш, Лили? — попита възмутено Евелин. — Този негодник има предвид теб!

— Знам, знам — отвърна Лили и се разсмя още по-силно. — Но на подобно безсрамие не мога да отговоря другояче, освен със смях. Този човек просто няма чувство за хумор.

— Продължавай да четеш — помоли Франческа.

И така, в името на рицарството, сметнах, че е най-добре просто да променим пола на Били. Всъщност на нея ѝ е все едно. Доскоро Били тероризираше едно малко село и добре, че се намесих аз с моята лоена пушка. Ще ми позволиш да добавя, че изстрелът се оказа повече от сполучлив и тукашните племена ме обявиха едва ли не за бог.

— Брей! — извика Лили.

— Моля те, не говори по този начин — скастри я Франческа.

— Извинявайте — промърмори Лили и продължи да чете:

Хубаво е да си бог, скъпи братовчеде. Бих ти предложил един ден да опиташ, но съм принуден да добавя, че в момента е невъзможно да бъдеш въздигнат до това положение. Имай търпение, Бернар. Уверявам те, че в Америка и Африка, да, дори в Англия, има домове, където мъжът може сам да определя съдбата си.

— Този проклет, жалък...

— Дай ми писмото — прекъсна я нетърпеливо Франческа.

— Аз ще го прочета до края.

Тя грабна листа от ръцете на Лили и го прегледа набързо, за да намери мястото, докъдето бе стигнало четенето.

Въпреки това: да си бог също не е особено приятно. Един от недостатъците на това състояние е, че трябва да съм на разположение на тукашните момчета. Така например, трябва да отида с тях на ежегодната им обиколка, за да намерим тотемното им животно.

Съжалявам, но това означава, че и през следващата година няма да се върна в Англия. Може би ще успея за Коледа. Но дотогава ще си постоянно в мислите ми.

Моля те, предай сърдечните ми поздрави на майка си. Разбира се, и на леля си Франческа, и на онази, на която си длъжен да се подчиняваш.

Твоят братовчед Ейвъри Торн

— Как мислите, какво е Били? — Евелин се обърна към големия сандък. Двамата мъже тъкмо се опитваха да го отворят.

— Кой знае? Иска ми се мистър Торн да престане да изпраща на Бернар спомени от великото си приключение — въздъхна Лили. Съзнаваше, че е обидена, но се опитваше да го скрие. — Къщата се напълни с глупости. Накити за глава, статуи на плодородието, препарирани животни...

— Внимавай, Лили — изрече предупредително Франческа. — Май открих в гласа ти завист.

— Разбира се, че завиждам — призна спокойно Лили. — Кой не би завидял на човек, който обикаля света, пише истории и ги продава на вестниците? Не е ли прекрасно да печелиш купища пари с осъществяването на детските си мечти?

Франческа вдигна рамене. Наскоро се бе върнала от Париж и се радваше, че е изпълнила детската си мечта.

— Аз не завиждам — промълви Евелин. — Моят живот е тук. Не искам нищо повече. Мислех, че и ти се чувстваш така, Лили.

— О, аз съм доволна — кимна Лили. — Но си мислех, че Хорейшо Торн е написал онова проклето завещание, за да принуди племенника си да живее пет години скромно и уединено. Вече минаха почти две години, а мистър Ейвъри Торн продължава да обикаля света.

— Ако това изобщо е възможно, Ейвъри става все побезотговорен. Миналата година многократно рискува живота си. Разбира се, ако репортажите, които пише, не са преувеличени. Някак си не мога да повярвам, че тънкото плашило се е превърнало във великолепен атлет. Мислите ли, че е способен да извърши всичко онова, за което пише? Не, разбира се, че не. Досега не сме видели нито една картина в репортажите му. Защото тя ще докаже, че мистър Торн не казва истината. Права ли съм, Еви?

Младата вдовица кимна покорно.

— Виждаш ли, Франческа? Евелин мисли като мен.

— Евелин може да мисли като теб, но аз съм на мнение, че репортажите на братовчед ни Ейвъри са много увлекателни. — Докато говореше, Франческа наблюдаваше с интерес коларя, който тъкмо запретваше ръкави. Ръцете му бяха силни, загорели от слънцето.

— Така няма да се справим, мис Лили! — извика Хоб и изтри потта от челото си с опакото на ръката. — Сандъкът е заварен. Ще помоля Дръмънд да ни прати няколко души.

— По дяволите! — Идеята да помолят управителя на фермата за помощ ѝ беше крайно неприятна. Дръмънд беше известен с омразата си към еманципираните жени. Но за съжаление беше най-способният управител в цялата област.

— Наистина неприятно — съгласи се Франческа.

Като чу разочарованата ѝ въздишка, коларят рязко вдигна глава. Доскоро сучаещото му лице изведнъж изрази дива решителност. Той си плю на ръцете и се нахвърли върху затворения сандък с чисто мъжка дързост. Като неандерталец, решен да убие мамут, той атакува дървото с щанга и то се поддаде, Франческа се засмя одобрително. Коларят натисна щангата, едната страна на сандъка се отчупи с оглушителен шум. Навсякъде се разхвърчаха трески. „Браво — каза си с известна завист Лили. — Каквато и да е, Франческа знае как да се оправя с мъжете!“ Лили размаха ръка пред лицето си, за да прогони пращинките, слезе по стълбата и надникна в сандъка.

— Какво има вътре? — попита Евелин.

Лили измери с презрителен поглед чудовищното животно, което я зяпаше със стъклените си очи.

— Май е крокодил. Поне дванайсет стъпки. — Въздъхна тихо и помоли: — Намерете му място срещу главата на бивола, Хоб.

Александрия, Египет, април 1890

— Скъпи Торн... От този поздрав полъхва лед... или съм станал свръхчувствителен? — попита Ейвъри, извади пурата от устата си и огледа компанията: Карл, Джон, който след осем месеца възстановяване отново се бе присъединил към тях, и Омар Сюлейман, новият им спътник, когото бяха срещнали в Турция.

Карл и Джон нетърпеливо го подканиха да продължи. Светлината на факлите, закрепени по стените на хотела, хвърляше

изкривени сенки по лицата им. Пристанището на Александрия под тях беше препълнено с фелуки, двумачтови кораби и нилски лодки — тук ги наричаха дахабии.

— Скъпи Торн, пращам ви парите... Да, писмото е ледено. Добре, добре, продължавам! Макар че все още не разбирам защо сте толкова заинтересувани от драсканиците на някаква си жена!

Това си беше чиста лъжа и Ейвъри го знаеше много добре. Ще не ще, и той трябваше да признае, че очаква с нетърпение писмата на Лили. И то не само защото тя — незнайно по какъв начин — винаги успяваше да го намери, където и да се намираше той в определеното за пращане на издръжката време, а и защото кореспонденцията помежду им се бе превърнала в един вид литературен боксов мач и Лили нередко излизаше с по няколко точки напред.

Ейвъри все по-често признаваше пред себе си, че писмата ѝ му харесват. И дори, че са станали важни за него... е, не чак толкова все пак. От друга страна, мъж, който прекарваше месеци наред в мъжка компания, без контакт с женската част от населението, нямаше как да не прояви интерес към другия пол — даже към нетипична негова представителка като Лилиан Бийд.

— Престани да се взираш в писмото като лунатик, Торн. Или мис Бийд е нанесла особено сполучлив удар?

— О, не, Джон, няма нужда да говориш с такава надежда — изсъска Ейвъри, вдигна писмото към светлината на факлите и продължи да чете:

Бернар отново настоя да прочета писмото, което сте адресирали до него, и да му кажа харесвам ли новия ви подарък, преди да му го изпратя — писмото, Торн, не товара. Много ви моля, Торн, престанете да пълните къщата ни с жалките завоевания от вашите „кървави“ приключения. Наредих да поставят последния ви подарък срещу главата на бивола. Чакайте да си припомня как наричате бедното туберкулозно котенце... а, да: „изкормвача на духове от Непал“.

Моля ви, Торн, гледайте от време на време да обуздавате литературния си ентузиазъм. Бедният Бернар

прие съвсем сериозно потресаващата история за битката ви с това тъжно животинче. Чудя се защо...

Ейвъри се опита да раздвижи рамото си и изхока тихо.

— Ръката ми още е скована...

— Значи тя не вярва, че тигърът те е нападнал? — Омар, който досега седеше мълчаливо, най-сетне прояви интерес. — Как е възможно една жена да се съмнява в думата на великия Ейвъри Торн?

Ейвъри го удостои със сияеща усмивка. Омар се присъедини към групата, защото изказа желание да пътешества с един от „големите откриватели на света“.

— И аз това се питам — промърмори Ейвъри и отново посвети вниманието си на писмото, преди Карл да е успял да се намеси.

В случай, че в историята с тигъра има поне малко истина, аз ви моля за в бъдеще да не излагате живота си на риск. Заради Бернар бъдете разумен. Да, знам, че всяко поемане на риск е неразумно, но вие сте мъж и като такъв сте чувствителен към подобни абсурдни изказвания.

— Браво! — кимна признателно Джон. — Това не беше лошо.

— Почакай — помоли Ейвъри. — Сега ще чуеш нещо още по-добро. — И зачете високо:

В случай че напълно сте загубили чувството си за време в това трайно състояние на младежка жажда за пътешествия, в което се намирате...

— Млъкни най-сетне, Карл, изнервяш ме с това пухтене!

... бих желала да ви напомня, че сте длъжен да се съсредоточите върху предстоящите си задължения. Разбира

се, не говоря за Мил Хаус — скоро къщата и имението вече няма да ви засягат.

— Тя не го мисли наистина — изръмжа Карл.

О, разбира се, че го мисли, рече си Ейвъри и стисна пурата между зъбите си. Тази проклета жена беше обсебена от идеята да си присвои Мил Хаус. Нима не съзнаваше, че ще преживее голямо разочарование? А той щеше да съжaliaва, защото изпитваше благодарност към мис Бийд за чудесните писма, които му пишеше от години и които радваха приятелите му. Да, наистина имаше дълг към тази жена.

Постепенно беше започнал да вярва, че нейното желание да притежава Мил Хаус е не по-малко силно от неговото. Наистина жалко за нея! Мил Хаус му принадлежеше. Къщата му бе обещана още в детството му. Тя беше негова!

— Виж, приятелю — подхвана Карл, който го наблюдаваше тревожно, — няма да е чак толкова зле, ако мис Бийд получи Мил Хаус. Искам да кажа, че не мога да си представя как ти ще поемеш отговорността за тази... как я наричаш... хапеща змия, която иска да стане жена!

Ейвъри въздъхна шумно.

— Не бях помислил за това, Карл. Ти, разбира се, си прав. Мили боже, каква объркана ситуация...

— Не ви разбирам — намеси се отново Омар. — Защо Ейвъри трябва да поеме отговорността за мис Бийд, ако тя загуби Мил Хаус? От онова, което ми разказахте, разбрах, че Хорейшо Торн я е споменал в завещанието си.

— Прав си — кимна мрачно Ейвъри, — но само ако признае публично, че се отказва от убежденията си и няма повече да членува в движението за еманципацията на жените, а ще живее тихо и кротко, без да се показва с онези мъжемразки.

Той кимна на Карл, който щракаше капачето на часовника си.

— Кажу ми, Карл. Ти слушаш писмата ѝ от три години. Дали жена като нея ще се откаже от убежденията си?

— Никога — отговориха в един глас Карл и Джон.

— Пак не разбирам защо тава те прави отговорен за нея — настоя Омар.

Ейвъри извади пурата от устата си и въгленчето освети мрака.

— Омар, скъпи приятелю, аз съм английски джентълмен.

Джон простена, Карл изсумтя. Ейвъри не им обърна внимание.

— По мистериозни причини британските джентълмени са възпитани така, че са абсолютно неспособни да стоят и да гледат как упоритите жени страдат от последствията на делата си. Моля те, не ме питай защо. Това е загадка. Никой досега не е успял да я разреши.

— Моля ви, обяснете ми! — извика отчаяно Омар. — Нищо не разбирам!

Ейвъри направи втори опит.

— Щом този малък фарс свърши, мис Бийд ще остане без никакви средства. Понеже съм джентълмен, аз няма да я изхвърля от Мил Хаус. Колкото и да ми е неприятно, както можеш да си представиш, ще се наложи да ѝ плащам издръжка. Как мислиш, добра ли е перспективата всяка сутрин да закусваш с жена, която нарича живота ти „монотонен химн на мъжката самонадеяност“.

— Май разбрах — промърмори Омар, но не изглеждаше особено убеден.

Ейвъри смукна дълбоко от ароматната пура. Незнайно по каква причина не изпитваше ужас от задължението да помага на мис Бийд, след като тя загуби Мил Хаус.

— Ще бъдеш ли така добър да прочетеш писмото докрай? — попита сърдито Джон.

— Докъде бях стигнал? А, да. Мис Бийд е изразила желанието си да си присвои Мил Хаус по типичния си рафиниран начин. Вижте какво пише:

Говоря за Бернар. Макар че все още страда от пристъпи на кашлица и майка му много се тревожи, момчето показва голям напредък в училище.

Ейвъри събра вежди и продължи с глух глас:

Евелин иска да го прибере в Мил Хаус, но попечителите настояват да се съобразяваме с желанието на Хорейшо и да оставим момчето в онова ужасно училище. Искат от нас да докажем, че състоянието му е опасно за живота! Отвратително е, че един мъртъв мъж има повече влияние от една жива жена. Сега, без съмнение, ще ми възразите...

Не, Ейвъри нямаше подобно намерение. Лили беше права — това наистина беше отвратително. Много добре си спомняше, че Хорейшо бе дал същите указания и на неговите учители: Момчето трябва да издържи! Ще изисквате от него, каквото и от другите, докато не припадне. Нямам никакво намерение да го прибера в къщата си и да го глезя. Мястото му е в училището. Кажете на всички учители да не се поддават на увещанията му...

— Защо гледаш така мрачно, Ейвъри? — попита Джон и махна на слугата да донесе нови питиета.

Ейвъри угаси пурата си в стъкления пепелник.

— Нищо ми няма...

Моля ви, напишете на Бернар нещо окуражително. За него вие сте герой.

Лили Бийд явно беше много загрижена. Иначе не би пропуснала сгодния случай да го подразни.

Историята за въздигането ви в местен бог му хареса особено много. На мен също, защото най-сетне намерих потвърждение за една теория, в която вярвам отдавна: че европейците подценяват прекрасния хумор на другите народи.

Ваша предана Лилиан Бийд.

— Обичам тази жена — каза Карл и вдигна чашата си.

Ейвъри прибра писмото в джоба си.

— Чувам тези думи след всяко прочетено писмо.

— Казвам истината. Досега не бях срещал жена, която умее да поставя мъжете на мястото им с толкова стил и ентузиазъм. Твоята Лили Бийд е страхотна!

— Прав си — съгласи се без колебание Ейвъри. — И точно там е проблемът. Тя е майсторка, а би трябвало да е послушна ученичка.

Мил Хаус, Девън, декември 1891 г.

— Добро утро.

Франческа се настани до Евелин на масата за закуска. Найновият член на домакинството — слугиня с буйна къдрава коса, забременяла незнайно от кой оборски ратай, донесе кана тесен чай.

— Добро утро, Франческа — отговори с отсъстващ вид Лили, която се бе задълбочила в сутрешната поща.

Жените се нахраниха, без да бързат. В стаята цареше тишина, само от време на време прекъсвана от прозвънването на чашите и приборите и дращенето на цепениците в камината. Лили изпитваше задоволство от новото си семейство. Сигурно нямаше да изпитва такива чувства дори към брат си и сестра си, които никога не беше виждала. Евелин и Франческа й бяха като сестри. За съжаление не можеше да докаже правилността на теорията си и това помрачи малко настроението ѝ.

— Има ли нещо интересно? — попита Франческа.

— Всъщност не — отговори Лили. — Мистър Кемфийлд пита какво е мнението ви за новите овце.

— Според мен новият ни съсед се и влюбил в нашата Лили — изкоментира Франческа.

— Глупости! — изсъска Лили. Мартин Кемфийлд, новият собственик на съседната ферма, беше не само красив мъж, но и един от редките екземпляри от своя пол, който гледаше на жените като на равни. — Просто иска съвета ми, това е всичко!

— Мистър Кем е умен мъж — продължи безцеремонно Франческа. — С прогресивно мислене. Не позволява традицията да му влияе. Не се ръководи от закостенели правила.

— Мисля, че си права — промълви Лили и я погледна изпитателно. Какво ли беше намислила?

— Аз бих се наслаждавала от близостта на толкова просветен мъж.

Лили се изчерви, Франческа изказа на глас собствените ѝ мисли и това ужасно я смути. Мартин Кемфийлд ѝ харесваше точно по тези причини. Но какво от това, след като не я канеше на чай, а само искаше да чуе мнението ѝ за овцете, които бе поръчал? Престани с тези глупости, укори се ядно Лили. Никой уважаващ себе си мъж не би я поканил на чай. Тя беше незаконно дете, нямаше нито име, нито пари. С всеки месец дълбоко скритите ѝ надежди, че някой все пак ще поиска ръката ѝ, се стопяваха невъзвратно.

— Има ли още нещо? — поинтересува се Евелин.

— Извинявай, какво каза?

— Попитах дали има и други новини.

— Сега ще видим. Мистър Дръмънд пише, че тази зима трябва да изкопаем езерото край мелниците и да укрепим бреговете му. За съжаление не мога да си го позволя. Поли Макпийс пита дали можем да свикаме тук следващото събрание на движението за еманципация на жените. През април.

— Как ще понеса толкова много жени в грозни мъжки дрехи! — Евелин изглеждаше искрено отвратена. Но след кратък поглед към панталона на Лили добави примирително: — Не намирам, че изглеждаш много добре в тази... дреха, скъпа. Твърде малко жени биха посмели да се покажат в този вид пред хора.

— Благодаря ти. — Лили знаеше много добре истинското мнение на Евелин за жените в мъжки дрехи.

— В крайна сметка не е толкова важно как са облечени — продължи Евелин. — Според мен за теб никак не е полезно да поддържаш контакт с такива жени, мила.

Лили зяпна смаяно. Не преставаше да се учудва на желанието на Евелин да опекунства над нея. Сигурно защото имаше силно изразено майчинско чувство.

— Напълно съм съгласна с теб — присъедини се Франческа и напълно извади Лили от равновесие. — Тази Макпийс безсрамно те използва, скъпа. Според мен ти завижда. Ти имаш всички качества на водачка, а тя няма никакви.

Макар и изумена от забележката на Франческа, Лили не се разсърди. Обичта ѝ към двете жени насреща ѝ беше непоклатима. Не беше нужно да ѝ напомнят, че Поли Макпийс я използва, защото самата тя го знаеше много добре. Но това беше само малка част от цената, която трябваше да плаща, за да успокои угризенията на съвестта си. През изминалите четири години беше заета единствено с управлението на имота — а можеше и трябваше да вложи времето и силите си в борбата за равнопоставяне на жените. Ще се опита да отговори на Евелин и Франческа, но внимателно, за да не обиди чувствата им.

— Моля ви, разберете: аз не застрашавам плановете на Поли Макпийс да стане водачка на организацията. Вече нямам нищо общо с нея, защото Мил Хаус не ми оставя време за друго.

— Защо тогава я допускаш в нашия дом, Лили? — попита спокойно Франческа. — И не само нея, а и другите жени? Не разбираш ли — ние не знаем нищо за тях! Кой знае откъде произхождат. Може да са опасни.

Лили въздъхна и кимна.

— Мили мои, ако не желаете дамите тук, кажете ми го направо. Но ако съпротивата ви се дължи единствено на незнайните им прадеди, които може би са били съмнителни, благоволете да си припомните, че моят произход не е по-добър от техния. Аз съм една от тях и вие го знаете.

— О, Лили, извинявай! — Евелин изглеждаше ужасена. — Ние те обичаме, Лили. Не знам какво щяхме да правим без теб. Ти превърна тази къща в прекрасен дом. Откакто си тук, живеем много по-добре. Толкова сме спокойни...

— Искаш да кажеш, че забравихте някои от предразсъдъците си — подхвърли развеселено Лили. Евелин прекарваше дните си в опиянение от свободата. — Вие превърнахте тази къща в истински дом, не аз. — Лили беше готова да се разплаче, но си наложи да произнесе следващите думи спокойно и овладяно. — Щом минат петте години, аз ще си отида.

— Но как така? — извика шокирано Евелин. Франческа вдиша чашата към устните си и отпи с необичайно сериозно изражение.

— Ако изгубя, мистър Торн със сигурност няма да ми предложи да остана. — Думите бяха ужасно болезнени, но тя се опита да се

усмихне. — А пък ако спечеля, ще се наложи да продам фермата. Имам ужасна нужда от свежи пари, за да внеса необходимите подобрения, а не разполагам с нищо. Ще се наложи да продавам.

Едва изрекла последните думи, Лили се ядоса на себе си. Досега успешно криеше страха си. Тя обичаше Евелин и Франческа, обичаше и Мил Хаус. Чувстваше се уютно в светлата, топла кухня и в тихите необитаеми стаи. Обичаше разкошната бална зала и неподходящите прозорци с цветни стъкла на третия етаж. Обичаше патиците, които плуваха в езерото, рунтавите овце, които я изпращаха с глупави погледи, когато сутрин минаваше покрай тях. Обичаше състезателните коне, които отдавна не участваха в състезания.

— Трябва да има начин... — Евелин подсмръкна, готова да се разплаче.

— Ще мислим за това, като му дойде времето — окуражи я Лили. — О, я виж, Еви, имаш писмо от Бернар! Да видим какво пише.

Бернар, който наскоро бе навършил дванайсет години, беше стигнал до онзи много важен стадий в развитието си, когато детето се стреми да стане възрастен и това разваля хармонията на външността му: момчето беше необикновено високо и необикновено слабо за възрастта си. Цялото му лице беше в пъпки, а гласът му се пречупваше в най-неподходящите моменти.

— Какво пише? — попита и Франческа.

Евелин прочете набързо краткото писъмце.

— Това лято щял да се върне у дома по-рано от обикновено.

— Добре ли е? — попита Лили, неспособна да скрие загрижеността си. Не можеше да си представи, че безсърдечните стари учители ще пуснат момчето, ако няма основателна причина.

— Уверява ме, че всичко е наред. Убедил директора на училището, че няколко допълнителни седмици почивка ще му се отразят добре. — Внезапно Евелин загуби самообладание. — О, Лили! Ако не е добре, ще го задържим тук, нали?

— Естествено. — За пореден път Лили се почувства ужасно безпомощна. Безбройните условия и разпоредби на Хорейшо позволяваха на попечителите да се разпореждат с живота им и най-вече със съдбата на Бернар.

— Ще бъде хубаво да прекараме лятото заедно, нали? — Благодарността в гласа на Евелин разкъса сърцето ѝ.

— Абсолютно си права — засмя се малко изкуствено Франческа.
— Имаме спешна нужда от мъжка компания.

— Франческа! — укори я веднага Евелин. — Не ти позволявам да говориш по такъв начин пред Бернар, да знаеш!

— Дръж се прилично, Франческа — промърмори с отсъстващ вид Лили, която бе открила в купчината писма плик с подписа на Ейвъри Торн, адресиран до мис Лилиан Бийд. Не до „онази, на която трябва да се подчиняваме“, нито до „еманципираната мис Бийд“ или до „самата мис Бийд“. Вътрешностите ѝ се сгърчиха в тъмно предчувствие. Нещо не беше наред. Бързо мушна писмото под другите, за да го прочете по-късно на спокойствие.

След петнайсет минути стоеше до прозореца в работната си стая и се взираше навън. Точно под прозорците и цъфтяха ранните рози, бели като сняг. Невероятна гледка. Лили отвори писмото.

Скъпа моя противничке,

Вчера загина Карл Дърмън. Пътувахме по заснежената и заледена Гренландия с кучешки впряг. Той беше пръв, на около двайсет ярда пред мен. В един миг изчезна. Оказа се, че в глетчера се е отворил процеп и той пропадна. Трябваше ни цял ден, за да го извадим.

Сметнах, че е редно да ви уведомя за смъртта му. Той постоянно повтаряше, че като се върнем в Англия, ще помоли за ръката ви. Писмата ви го размиваха, а Карл не беше от хората, които се смеят често. Знаете ли, той е изгубил всичко, дори родината си. Умря сам, без семейство и близки. А вие... вие го разведрявахте.

Мисля, че той би искал да ви пиша за смъртта му. Моля ви, от време на време си спомняйте за него и се усмихвайте — не само на глупавите му уверения, че иска да се ожени за вас, а и защото се възхищаваше на писмата ви. Каквото и да си мислите за него, усмихвайте се. Аз не съм религиозен човек и вашата усмивка ми изглежда по-добра от молитва.

Ейвъри Торн

Лили бавно сгъна писмото. Дълго време стоя до прозореца, без да вижда великолепния пролетен ден навън. Когато най-сетне се отдели от там, седна зад писалището си и започна да пише.

Доминиканска република, април 1892г.

Разкривеният детински почерк накара Ейвъри да се усмихне.

Скъпи братовчеде,

Надявам се това писмо да ви намери в добро здраве. Моето собствено е доста разклатено и това лято ще се прибера в Мил Хаус по-рано. Мама казва, че трябва да се наслаждаваме на прекрасните лета в нашия дом, докато все още живеем в него. Тя казва, че мис Бийд иска да продаде имението, ако стане нейна собственост, но аз не вярвам, че това ще се случи защото нивите са под вода и цялата реколта беше унищожена.

Бедната мис Бийд е много нещастна. Мама ми писа, че веднъж я заварила да плаче. Някак си не ми се вярва — мис Бийд не е от хората, които плачат.

Много искам да направя нещо за нея, но трябва да минат още цели десет години, докато ще мога да ѝ предложа закрилата си. Мама обаче смята, че мис Бийд предпочита да е самостоятелна. Как смятате, дали това е възможно? Мама не можа да ми даде обяснение. Според мен мис Бийд е много смела.

Моето мнение е, че ако сте джентълмен, вие би трябвало да ѝ предложите закрилата си. Сигурен съм, че като се върнете при нас, ще направите точно това. Надявам се само да е скоро.

Току-що прочетох последния епизод за пътуването ви в Амазония. Сензационно! Мис Бийд също е впечатлена. Лъжете се, ако си въобразявате, че тя ви смята за безотговорен. Аз я попитах и тя ми отговори веднага. В писмото ѝ изрично пишеше, че не може да си представи

друг мъж, който да е толкова на мястото си в джунглата като вас.

Вашият братовчед Бернар Торн

— Значи тя иска да продаде къщата ми? — Усмивката на Ейвъри угасна. — И какво, по дяволите, означават думите, „ако сте джентълмен“?

Дълбоко замислен, той извади от джоба си златния часовник на Карл. Петте години отлагане на встъпването в наследство бяха почти изтекли. Очевидно Лилиан Бийд беше изпаднала в трудно положение. Точно както се очакваше. Водата придошла и наводнила нивите. Значи като се върне, за да вземе наследството си, няма да го посрещне особено радостна гледка. Кой знае каква бъркотия цари сега в имението му...

Дали пък да не се върне в Англия по-рано? Да, това би било разумен ход. Трябва да види какво ще му струва да поеме Мил Хаус. Освен това трябваше да бъде честен пред себе си и да признае, че започва да се насища на пътешествията. Копнежът да се върне у дома се засилваше с всеки ден. Какво от това, че ще се върне един месец предварително? Никой няма да се разсърди. Щом пристигне в Англия, спокойно ще размисли как ще се държи отгук нататък с мис Лилиан Бийд.

Точно така, заключи Ейвъри. Имам сериозни основания да се върна в Англия. Той прибра часовника на мъртвия си приятел в джоба си и излезе, за да отиде на пристанището.

Мил Хаус, Девън, май 1892г.

Лили тичаше по коридора и безмълвно проклинаше Евелин, която точно днес сутринта беше заминала за Бат и смяташе да прекара там цяла седмица.

Защо онова проклето училище точно днес беше отстъпило пред настоящите им молби да приберат Бернар вкъщи? И как момчето бе стигнало до дома си съвсем само? Такова дълго пътуване! Тя остана като ударена от гръм, когато Тереза, чийто корем се бе издул като октомврийска тиква, макар че щеше да роди чак след два месеца, й

съобщи с дръзка усмивка, че някой си мистър Торн я очаквал в библиотеката.

Мистър Торн? Ама че глупост! И я очаква в библиотеката? Това момче ще я подлуди!

А и Тереза заслужава бой. Много добре знае какви чувства изпитва момчето. Последния път, когато си беше вкъщи, се влачеше след Лили от сутрин до вечер. Тя знаеше какво означава хлапашката влюбеност, но нямаше никаква представа как да ѝ противодейства.

В никакъв случай не искаше да нарани крехкото самочувствие на подрастващия — а Бернар с неговите тромави крайници, тесен гръден кош и хлътнали бузи имаше огромна нужда от окуражаване. Не биваше да се отнася с него като с малко момче, но не можеше и да го третира като мъж. Може би трябваше да разработи специално отношение към този много, много млад мъж? Към това бавно превръщащо се в мъж момче...

Дрън-дрън! Я стига, Лили! Тя тръсна глава и спря на прага на салона, за да приглади косите си. Бернар е само на дванайсет години. Разбира се, че знаеш как да се справиш с това подрастващо момче. Шегувай се. Бъди сърдечна и се дръж като добрата леля. И най-вече не забелязвай пламенните му погледи. Каквото и да прави той, остани спокойна.

Лили пое дълбоко дъх, влезе и се огледа. Ето го и него — в голямото кресло, обърнат с гръб към нея. Видя само разбърканите му тъмни къдрици над облегалката. Бедното момче! Пак е пораснало с няколко сантиметра.

— Миличък! — извика ведро тя. — Виждам, че вече си се разположил удобно. Това е чудесно!

Никакъв отговор.

Бедното плахо хлапе, каза си Лили. Сигурно се опитва да си вдъхне самочувствие, преди да се изправи срещу мен. Изпита съжаление към него. Майка му бе заминала, леля му се вееше кой знае къде... Единствената, която бе дошла да го поздрави, беше точно жената, в която е безнадеждно влюбен. Тя помнеше това чувство. Беше много болезнено.

— Хайде, приятелю! — Боже, дано гласът ѝ да не звучи фалшиво! — Какво ще кажеш да слезеш с мен в избата, за да видим

какво можем да приготвим за вечеря? Сигурно си умрял от глад през дългото пътуване, а аз знам къде Франческа крие френските бонбони.

Лили почака малко, но не чу дори кискане.

— Знаеш ли, вече се питахме какво да ти подарим за рождения ден. Всъщност всяка вечер се питаме. — Тя направи две крачки към креслото. — Оловни войници? Не, вече не си дете. Една от онези модерни камери? Или предпочиташ въдица? Както знаеш, Мил Хаус е идеален за риболов. — Време беше да извади коза от ръкава си. — Освен това съм чувала, че братовчед ти Ейвъри е запален рибар.

Бернар не би могъл да устои на тази примамка. Ейвъри Торн беше идолът му. И наистина — момчето се размърда в креслото си.

— Знам, че последния път, когато беше във ваканция, няха много време за теб, и ти поднасям извиненията си — продължи нежно тя. — Обещавам да се поправа. Хайде, покажи се и ще отидем заедно на реката. Това е най-доброто място да възстановим приятелството си. Какво ще кажеш, момко? Няма ли най-сетне да прегърнеш леля Лили?

Слава богу, фигурата в креслото се размърда. Първо се появили силни, загорели от слънцето ръце, едната украсена с огромен пръстен с печат. Ръцете се опряха на облегалките, едрата фигура — висока, широкоплещеста и невероятно мъжествена — се надигна и се обърна към нея.

— Обещанието за прегръдка е извънредно примамливо — проговори мъжът с дълбок, подигравателен глас, — но се боя, че предпочитам бонбоните... лельо Лили.

Лилиан Бийд изглежда... зашеметяващо! Шокът от срещата им разклати всичките му предубеждения и го лиши от дар слово. Ейвъри Торн не знаеше какво повече би могъл да каже.

За щастие, преди да се обърне, бе наложил на лицето си равнодушно изражение. Ако беше станал още при влизането ѝ и се бе изправил срещу нея, сигурно щеше да загуби ума и дума. Ако първо я беше видял, а после бе чул гласа ѝ, Лилиан Бийд щеше да има предимство още в първите минути на срещата им. Красива или не — петте години оживена кореспонденция с тази жена го бяха научили, че никога, при никакви обстоятелства не бива да ѝ дава предимство.

Страхотна жена. С високи скули и високо чело. Триъгълно лице, завършващо с упорита, леко издадена брадичка. Косо разположени екзотични очи, засенчени от гъсти ресници. Пълни устни като на

египтянка, толкова червени, сякаш беше яла вишни направо от дървото. Гъстите, черни като нощта къдрици, вдигнати на върха на главата, подчертаваха крехкостта на бялата шия и впечатляващия ѝ ръст.

Зашеметяваща — повтори си замаяно Ейвъри Торн. Лили Бийд, колко непочтено от твоя страна.

Тя вдигна ръка към шията си — жест, едновременно изкусителен и отблъскващ, и неволно насочи вниманието му към облеклото си. Носеше нещо, което приличаше на мъжка риза, и тъмен... мили боже! Тя носеше панталон до коленете! В тази дрехи и с това зашеметяващо лице изглеждаше като същество от друг свят.

Внезапно осъзна, че от цяла минута я гледа, без да се помръдне. Тя, естествено, също се бе възползвала от тази минута, за да го огледа. Ала в очите ѝ не се появи така желаното признание.

— Моля да ме извините — изрече спокойно тя. — Взех ви за някой друг.

Омагьосващият ѝ изговор, акцентът на висшата класа я направиха още по-неуστοима.

По дяволите! Той беше на път да си изгуби ума. Лили Бийд — първо зашеметяваща, сега очарователна.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Имате ли много багаж?

— Не, не много. — Той прекоси помещението, за да се приближи до нея. Кожата ѝ имаше цвета на таитянския пясък, а когато тя вдигна глава, за да го погледне, откри белег под една от тъмните ѝ вежди. — Както се опитах да кажа, радвам се, че най-сетне мога да се запозная с вас, мис Бийд. Оценявам високо вашата...

— Мисля, че не е нужно да си губите времето с празни любезности. — Тя отстъпи крачка назад. — Къде е Бернар?

Значи държеше да играе ролята на господарка? Сега ще ѝ даде да разбере!

— Откъде да знам — отговори отвисоко той. — Да не сте го преместили?

— Аз? — Очите ѝ, кафяви и дълбоки като турско кафе, се разшириха от смайване. — Вижте, сър, придружителят на Бернар няма никакво право да се държи с мен по този начин, пък бил той и самият декан на Хароу. Кой сте вие изобщо? Учителят по футбол?

Мили боже! Значи тя нямаше представа кой стои пред нея? Ейвъри изпита чувството, че са му ударили плесница. Е, може би не биваше да се обижда чак толкова — и той не би разпознал авторката на хапливите писма, които го следваха по целия свят. Но той беше видял само глупавата вестникарска карикатура. Тя обаче нямаше никакво извинение. Проклетият му портрет висеше горе в галерията и тя беше длъжна да го познае. Някога всички казваха, че портретът е много сполучлив.

Ейвъри забрави решението си да остане хладен и спокоен, мина покрай нея и излезе в преддверието. Проклетата ѝ риза и панталонът зашумоляха подир него.

— Не можете просто да...

Той не ѝ обърна внимание. Веднага трябваше да разбере къде е портретът му — единственият му портрет, който съществуваше само защото чичо му бе настоял да го нарисуват. Досега не се замисляше за глупавата картина, но отскоро — по-точно от една минута насам — портретът доби за него съвсем нова стойност. Ами ако тя се е осмелила да го махне от галерията?

— Вие какво си въобразявате! Ще ми кажете ли най-сетне кой сте! — извика подире му Лили и се затича да го настигне. — Да знаете, че ще поискам уволнението ви!

Той мина бързо по коридора, но не можа да не забележи елегантно обзаведените помещения, покрай които минаваше. Малко мебели, но в отлично състояние. Излъскана абаносова маса, грижливо почистен ориенталски килим с ресни, миризма на пчелен восък и лимоново масло. Изкачи с твърда крачка широкото стълбище и се озова в галерията, където висяха безбройните портрети на предците му. А там, точно до прабаба му Катрин Монтрьоз, където трябваше да виси портретът му...

Ейвъри спря като закован. Портретът му си висеше на мястото, където винаги беше висял. Никой не го беше помръднал.

Смръщил чело, Ейвъри се обърна. Лили Бийд стоеше точно зад него с ръце на хълбоците. Очите ѝ изпущаха гневни светкавици, на бузите ѝ бяха избили червени петна.

— Ако през следващите две минути не изчезнете от къщата ми, ще заповядам да ви изхвърлят! — Акцентът на висшата класа не бе изчезнал, но високомерната лейди вече я нямаше.

Моля? Тя искаше да го изхвърли от къщата си? Той направи крачка към нея и впи поглед в очите ѝ. Тя не се отдръпна, въпреки че рискуваше лицата им да се докоснат. Тази жена няма да отстъпи за нищо на света, помисли си с неволно възхищение Ейвъри. Ето я най-после жената от писмата. Самодоволна, рязка, избухлива... и много умна.

— Как изобщо влязохте в къщата... вие...

Погледът ѝ се плъзна покрай него и спря върху портрета. Изразителното ѝ лице моментално се промени и Ейвъри се зарадва — толкова лесно му беше да чете по него. Гневът отстъпи място на неподправен ужас.

Това го изпълни със задоволство.

Той зае позата, която някога изискваше от него художникът, и кимна с достойнство.

— Портретът е много сполучлив, не мислите ли и вие така?

— Торн — проговори беззвучно тя.

— Да, същият.

— Какво правите тук?

— Така ли се посреща верен приятел от петгодишна кореспонденция?

— Верен? — повтори хапливо тя, възвърнала самообладанието си. — По-скоро бих казала, че аз съм тази, която би трябвало да бъде наречена вярна. В продължение на пет години полагах дяволски усилия да следя маршрута ви по целия свят. Чувствах се като на глупаво състезание по ориентиране, когато трябваше да разгадавам указанията, които благоволявахте да ми давате относно следващата си цел. Ако родителите ми нямаха приятели по всички краища на земята, сигурно нямаше да получите нито едно писмо от мен. Да, понякога не се получаваше. Вие нито веднъж не ми написахте ясно и кратко къде отивате. Миналата зима ме оставихте да вярвам, че сте загинал! — Тя млъкна и поклати глава, сякаш беше разочарована, че това не се е случило. — Попитах какво търсите тук.

— Ще ви отговоря. — Той вдигна ръка и заяви спокойно: — Макар да съм убеден, че присъствието ми тук не се нуждае от обяснение. Вашият петгодишен договор за аренда почти изтече, а аз вече нямам желание да обикалям света, затова си помислих, че не е зле да дойда тук и да проверя как стоят нещата. Все пак трябва да знам в

какво състояние ще ми оставите имението. Човек трябва да знае всичко за новото място, което ще посети, преди да отиде там — винаги съм постъпвал така.

— Разбирам какво намеквате. Много сте... дързък. — Гласът на Лили Бийд прозвуча сковано. — Как ще реагирате, като разберете, че Мил Хаус дава печалба?

Ейвъри се усмихна. Меко и снизходително, както се надяваше. Но се опасяваше, че усмивката се е получила по-скоро разкривена.

— Е, ако се установи, че съм се излъгал, ще гледам на идващите седмици като на кратка почивка, преди да замина на следващото пътешествие. Наистина не е нужно да ме гледате с такова недоверие.

— По природа съм недоверчива. И не виждам причина да се променя. — Лили постоянно местеше поглед между него и портрета му, сякаш се надяваше да открие някакво несъответствие, което да ѝ позволи да го изхвърли. Но в погледа ѝ вече светеше безнадеждност. — Къде ще отседнете?

— О! — Ейвъри се огледа и разпери ръце в собственически жест. — Тук, естествено. В Мил Хаус. Имението все още не е ваше. Искам да кажа, че окончателният му собственик ще бъде определен чак през август. Прав ли съм?

— Прав сте. — Лили произнесе думите през здраво стиснати зъби. Устните ѝ се присвиха и Ейвъри с неудоволствие установи, че те изглеждаха много по-добре, когато бяха меки и отпуснати.

Веднага отмести поглед. Глупаво беше да се отдава на подобни мисли. Я стига, Ейвъри, стари приятелю! Не се дръж като хлапак!

— Прекрасно — кимна доволно той. — Искях просто да установя, че не съм се излъгал в преценката си за положението. Впрочем поканата дойде от Бернар. Като настояща обитателка на Мил Хаус вие, естествено, може да откажете да ме приемете. — Той наклони глава в подигравателно признаване на авторитета ѝ.

— Дори насън не бих помислила да ви изгоня. Вие сте винаги добре дошъл в този дом. Можете да останете при нас... като гост на Бернар.

— Много благодаря.

Челото ѝ се бе набръчкало, цялото ѝ лице изразяваше неодобрение. Червените петна на бузите не бяха изчезнали. Гледката го възхити още повече.

Ейвъри имаше малко опит с жените. Родителите му починаха, когато беше на седем години. По онова време той вече живееше в интернат и животът му не се промени особено. Един настойник бе заменен от друг — родителите му от Хорейшо Торн. Промяната не доведе до по-чести контакти с лица от женски пол.

Той знаеше, че е много чувствителен към женската красота, знаеше и защо. Едновременно с това още много отдавна бе проумял, че е смешно един грозен мъж да се заплесва по красиви жени. За щастие той не беше от хората със склонност да се самоизмъчват.

Да, понякога разговаряше с жени. На малкото забави, на които беше присъствал, се срещаха интересни и мили събеседнички. През повечето време обаче седеше далеч от дамите и им се възхищаваше безмълвно. Никога не си призна, че желае някоя от тях. Никога.

На връщане към Англия една красива руса дама (на всичкото отгоре богата наследница) настойчиво пожела да се запознае с него и това го учуди безкрайно. Тя беше на околотско пътешествие и явно бе решила, че той ще е целта на първия етап — това си пролича още при първата им среща.

Русата наследница беше нежна и мила и постоянно въздишаше, че никога не е срещала авантюрист като него. Ейвъри, разбира се, не повярва, че тя желае конкретно него — не, тя се чувстваше привлечена от онова, което той олицетворяваше. Слава богу, той не изпитваше никакво желание да я разпитва защо прави това или онова. След като се сбогуваха, си спомняше за нея с добри чувства и беше сигурен, че и тя ще го запомни с добро. Русата хубавица не затрогна сърцето му, нито той — нейното.

Обаче тази Лили Бийд беше друг случай.

Лили Бийд го познаваше по-добре от всяка друга жена. Цели пет години беше чела писмата му. Той изпитваше към нея дълбоко уважение — респекта, който човек изпитва пред достоен противник, освен това се възхищаваше на неоспоримото ѝ остроумие. Дори само това беше много опасно, а сега се оказа, че тя изглежда точно като принцесата, която понякога виждаше в сънищата си. Още по-опасно — и безкрайно глупаво — беше, че той бе на път да попадне под властта на жената, която безстрашно се бореше да го лиши от наследството му! По дяволите! Нито за миг не бива да ѝ показва какви оръжия държи в ръцете си и как да ги използва срещу него!

В продължение на цяла минута Ейвъри оглеждаше с безкрайно внимание високата тъмнокоса жена. Почти пет години тя изпълваше мислите му: гневеше го, вълнуваше го, възбуждаше го, забавляваше го. Защо, в името на всичко свято, трябваше да е толкова красива?

— Колко време смятате да останете?

Мина доста време, докато се изтръгне от мислите си и се върне в реалния живот.

— Какво казахте?

— Попитях колко време смятате да останете — повтори натъртено Лили.

Той се скова и тя се усмихна с триумф в очите. Да, тази жена изглеждаше мека като морски бриз, но на мястото на езика си имаше бръснач! Ако ѝ дадеше дори най-малкия шанс, тя щеше да го използва като ремък за точене на бръснача си — той беше абсолютно сигурен в това.

През изминалите години няколко пъти беше попадал в крайно опасни ситуации. Знаеше какво означава да е на самия ръб. Трябваше бързо да взема решения, които означаваха живот или смърт. По-късно, обмисляйки ситуацията, разбираше, че се е осланял на инстинкта си. В този момент в главата му звъннаха тревожни камбани.

Бог да му е на помощ! Лили Бийд го привличаше неустойимо.

Ейвъри Торн се покашля и отговори с цялата твърдост, на която беше способен в момента:

— Ще остана, докато получа онова, което искам. Мил Хаус.

С тези думи ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Лилиан Бийд остана като ударена от гръм. Неспособна да се помръдне, тя стоеше и гледаше след него. Дори след като той ѝ хвърли ръкавицата, тя беше способна само на една мисъл: Франческа се оказа права. Ейвъри Торн наистина бе натрупал плът. Широките, силни рамене скоро щяха да пръснат шевовете на тесния, лошо скроен жакет. Горното копче на ризата беше отворено, защото мускулестата шия щеше да го скъса, а китките, които се показваха от белите маншети, изглеждаха здрави и силни.

Лили протегна шия, за да го проследи, докато вървеше по коридора. Трябваше да го огледа целия — от твърде дългата коса,

която падаше на едри вълни по раменете му, през широките рамене, та чак до дългите, силни крака. Най-сетне той зави зад ъгъла и изчезна от погледа ѝ. Едва когато се отпусна на пейката под прозореца, тя забеляза, че през цялото време е задържала дъха си. Лицето ѝ помрачня, щом се обърна отново към портрета на отсрещната стена. Мършавият, тромав младеж, застанал в неестествена поза, отговори на погледа ѝ. Тялото на днешния Ейвъри Торн бе постигнало хармония с големите ръце, които художникът беше предал съвсем точно. Силни ръце с широки длани и дълги, чувствителни пръсти.

Погледът ѝ се плъзна по нарисуваното лице. Доста голям нос, искрящи синьо-зелени очи, широка уста. Чертите си бяха същите, но тялото не изглеждаше като мъжа, когото си беше представяла, докато пишеше писмата си. В представите ѝ той беше съвсем друг: лесно се дразнеше, проявяваше капризи и съвсем не изглеждаше толкова самоуверен. Движенията му бяха по-скоро резки и трескави, а не гъвкави и сигурни.

А гласът му... Винаги си беше представяла, че Ейвъри Торн говори носово, с по-скоро тънък глас, какъвто тя не можеше да понася. Вместо това истинският му глас направо я разтрепери. Наситен и топъл, дълбок и мъжествен, гласът му ѝ говореше на съвсем друго ниво, не на словесното. Този глас милваше душата и, засягаше нещо много дълбоко в нея. Гласът му я правеше мека и податлива на влияние.

Лили въздъхна недоволно и се изправи. Не беше честно. Защо Ейвъри Торн се беше върнал в Англия с тяло на атлет, с очи от скъпоценни камъни като на древен племенен тотем и с гласа на голяма котка след успешно ловуване? В досегашните ѝ представи той беше само един... нещастен слабак.

Лили отпусна безсилно ръце и очите ѝ се разшириха от изненада. Прозрението я улучи като светкавица. Ейвъри Торн беше най-мъжественото същество, което някога бе срещала. Най-красивият мъж на земята!

Тя вирна брадичка и се поздрави за учудващата си честност. В същото време я побиха тръпки.

Обзета от гняв, Лили разтърси глава, за да прогони мисълта за Ейвъри Торн. Тя трябваше да обмисли бъдещето си и да си изработи точен план. Не можеше да си позволи да загуби нито едно пени, като

отклони вниманието си от най-важното. Досега едва успяваше да държи имението над водата. Последното наводнение заплашваше да я разори. И да я лиши от наследство.

Тя беше наясно, че Ейвъри Торн е дошъл, очаквайки да види провала й. Е, лешоядът бе кацнал на мъртвеца твърде рано. Какъв ти труп — тя още не беше стигнала до края! Проклет да е Ейвъри Торн! Няма да му отстъпи Мил Хаус без борба!

Лили преглътна и си заповяда да се овладее. Веднъж вече беше преживяла това и знаеше какво се прави.

На петнайсет години тя се влюби в едно от протежетата на баща си. През лятото младежът живееше в дома им и тя беше убедена, че е срещнала най-страхотния, най-прекрасния мъж на света. Само след една седмица обаче установи, че той мисли същото за себе си.

Ето го решението! Лили се засмя и удари с юмрук върху отворената си длан. От този момент нататък ще прекарва възможно най-много време с него и много скоро замъгленият й мозък отново ще се проясни! Точно така! Това е единственият начин да го отстрани от мислите си.

Доволна от решението си, тя се запъти към стаята си. Доброто й настроение трая, докато си миеше ръцете, сресваше си косата и си сменяше ризата. Нарочно избра ефирна блузка с дантела на деколтето. След половин час слезе за обяд.

В трапезарията нямаше никой, освен Кати — една от трите прислужнички, които в момента работеха в Мил Хаус. Кати беше дребна тъмнокоса жена, която предпочиташе тесни дълги поли, за да подчертават бедрата й. Макар и бременна в шестия месец, тя не се отказваше от тоалета, с който беше пристигнала. Лили не одобряваше поведението й, но досега си мълчеше.

— Какво правиш тук? — попита строго тя.

Кати внимателно положи сребърната вилица отляво на чинията. Бе извадила един от най-хубавите сервиси в Мил Хаус. После съсредоточено постави лъжицата отдясно.

— Видяхте ли го вече?

— Кого?

— Мистър Ейвъри Торн! Върнал се от Африка или от Америка. Вече е тук. У дома си.

— Да, видях го — отговори хладно Лили.

— Исусе! Не е ли олицетворение на авантюрист и пътешественик? Чела съм всичките му репортажи във вестника. Като си помисля какво е преживял, направо се разтрепервам! Изглежда страхотно, нали? Едър и силен, а пък...

— Стига толкова, Кати. — Лили държеше в домакинството ѝ да има демокрация и момичетата често изказваха мнения, които не бяха по вкуса ѝ. — А сега ми обясни, ако обичаш, защо си извадила за обяд най-хубавия порцелан. Да не би мис Франческа да очаква гости?

Кати постави ножа за масло в средата на масата.

— Не, мисля, че не. Обаче мисис Кетъл каза, че трябва да наредя масата красиво заради мистър Торн. Тя каза, че след като мистър Торн се е върнал вкъщи, всичко ще се оправи... искам да кажа, че ще си тръгне по старому.

След като мистър Торн се е върнал вкъщи, всичко ще се оправи? Лили усети как едно мускулче на лицето ѝ заигра нервно.

Кати отстъпи крачка назад и огледа доволно красиво наредената маса.

— Сигурна съм, че мисис Кетъл не го каза с лошо чувство. Тя твърди, че е много трудно за една готвачка, когато цели пет години никой не обръща внимание на... как го каза... на кулинарното ѝ изкуство. Всъщност тя започва да говори така, като си пийне повече порто — заключи смутено младата жена.

— О, така ли? — промълви Лили, опитвайки се да запази самообладание. — Е, въпреки алкохолните видения на мисис Кетъл за бъдещето на Мил Хаус... — тя повиши глас, за да направи становището си по-ясно — ... все още аз съм господарка на този дом. Всички в Мил Хаус са длъжни да ми се подчиняват още цели два месеца.

Кати я зяпна с отворена уста.

— Разбрахме се, нали? — Лили приглади полата си. — Вече е късно да разваляме масата, но през следващите дни ще използваш за обяда ежедневните съдове и прибори. Освен това искам да подредиш ъгловата спалня, защото мистър Торн ще остане известно време при нас. Сигурна съм, че той иска да се освежи, преди...

— Той иска синята стая горе. Където е кедърът.

— Не — отвърна решително Лили. — Целият етаж е затворен. Отдавна не се използва и всичко е покрито. Не виждам защо трябва да

отваряме стаята само защото някакъв си мъж...

— Но той вече се настани — обясни плахо Кати. — Когато пристигна, вие не бяхте тук и мисис Кетъл се осведоми много учтиво за желанията му. Мистър Ейвъри Торн заяви, че иска да се настани в стаята, в която винаги е живял, затова Мери и аз се качихме и я подредихме за него.

Ейвъри Торн беше тук само от два часа, а вече беше успял да подкопае авторитета ѝ, да постави под въпрос водещата ѝ позиция в тази къща и да обърка домакинството!

— Не ни отне много време, мис.

— Да, естествено — промърмори с отсъстващ вид Лили, но веднага разбра, че Кати говори за подреждането на синята стая. — Можеш да си вървиш, Кати.

Прислужницата направи бърз реверанс и избяга. Лили се взря мрачно в порцелана, среброто и скъпите чаши, но изведнъж рязко вдигна глава. Какво бе видяла току-що? Кати беше направила реверанс!

В Мил Хаус никой не правеше реверанси! Жените си вършеха работата и проявяваха уважение към висшестоящите, но те също се отнасяха с уважение към тях.

По дяволите! А тя си мислеше, че най-големият проблем е нейният личен интерес към Ейвъри Торн. Е, оказа се, че се е излъгала. Той застрашаваше всичко, постигнато досега от нея относно равноправието на жените. Цели пет години се опитваше да въведе това равноправие в Мил Хаус, а ето че се появи той и с един замах разруши всичко. С толкова усилия бе успяла да накара прислужничките да се чувстват като еманципирани, самостоятелни, самоуверени жени, а появата на един мъж отново ги превърна в кланящи се, покорни, приемащи всичко създания втора ръка. Защо, за бога? Какво да мисли за тази светкавична промяна?

След няколко минути часовникът в преддверието удари дванайсет и в трапезарията влезе Франческа с полупразна чаша шери в ръка. Очевидно в най-добро настроение, тя си тананикаше някаква модна песничка и се ухили дръзко на Лили.

— Намирам, че мъжът с бронзова кожа и широки рамене си го бива и още как!

— О, значи вече си се срещнала с мистър Торн?

— Да, преди малко. Което ми напомня, че трябва да изпратим вест на Дръмънд. Ще му пиша да заколи агне.

— Сигурна ли си, че не искаш угоено теле, като за блудния син?
— попита сухо Лили.

Франческа остави чашата си.

— Ако се съди по фигурата му, Ейвъри ще увеличи сметката ни за хранителни продукти. Не знам как ще го изхраним.

— Надали ще остане тук толкова дълго.

— Така ли мислите? — Гласът на Ейвъри прозвуча предизвикателно. Той влезе в трапезарията и стремително се запъти към масата. — Здравей, Франческа, радвам се да те видя отново.

Лили се обърна. Ейвъри Торн се бе преоблякъл за обяд. Силното му тяло бе скрито под безупречно чист, макар и старомоден жакет, който изглеждаше поне с два номера по-малък. Освен това се беше къпал и косата му беше още мокра. Къдриците образуваха венец около лицето му и подчертаваха изразителните, още момчешки черти. Лили беше готова да кимне одобрително, но строго си заповяда да не се впечатлява от тази гледка.

Ейвъри целуна Франческа по бузата и се обърна към нея. Тази жена го привличаше като магнит. На лицето му изгря усмивка и контрастът с кафявата кожа направи блестящите зъби невероятно бели.

— Мис Бийд. Ето че се срещнахме пак!

— Здравейте, мистър Торн.

Интимността носи със себе си враждебност, повтори си безмълвно Лили. Внезапно през главата ѝ премина неприятна мисъл. Ами ако интимността носи със себе си и нещо съвсем друго?

— Доволен ли сте от стаята си? — попита приветливо тя. — Ние не използваме това крило, но щом ви е приятно там...

Ейвъри, който бе направил няколко крачки към нея, спря. Лили с мъка се удържа да не отстъпи назад. Този човек беше дяволски едър! Усецаше го с цялото си тяло — от него сякаш се излъчваше енергийно поле... нещо, което тя възприемаше с едно свое сетиво, останало скрито досега.

— Не искам да ви създавам затруднения — отвърна той, докато усмивката му бавно гаснеше. — Помолих за стаята, в която съм живял винаги и която помня от дете. Тя е единствената, която познавам добре.

— О, разбира се, че не ми създавате затруднения — побърза да го увери Лили.

Ейвъри присви вежди и огледа скованата ѝ фигура. Усмивката ѝ беше изкривена и тя изглеждаше малко... уплашена? Той смръщи чело. Защо Лили Бийд се страхуваше от него? Не, не от него, а от предстоящото си поражение.

Странно, но тази мисъл не породила в сърцето му задоволство. Той погледна дълбоко в тъмните, бдителни очи и забеляза как бузите ѝ порозовяха. Очарователна... твърде красива за вкуса му.

Ейвъри поклати глава и се обърна отново към Франческа.

— Няма ли да седнем?

На лицето на Франческа изгря усмивка.

— Много си мил, Ейвъри. Откога отдаваш значение на етикета?

— Предпочитам да не знам какво искаш да кажеш с тези думи — отвърна той и дръпна тежкия махагонов стол. — Аз съм джентълмен и съм длъжен да помагам на дамите да седнат.

Той улови ръката на Франческа, побутна я към стола, и го намести зад краката ѝ. Май движенията му бяха твърде енергични, защото Франческа тупна тежко върху седалката и примигна изненадано.

— Извинявай, май прибързах... — започна смутено тя, но Ейвъри не ѝ обърна внимание. Заобиколи масата, дръпна стола на Лили и я погледна с очакване.

Лили също примигна изненадано. Защо поведението му ги смущаваше? Може би мис Бийд не беше посещавала издигнатите обществени кръгове и не бе свикнала с тези прости жестове на учтивост? От друга страна — какво можеше да се очаква от къща, пълна с жени?

— Мис Бийд? — повтори той.

Лили преглътна и внимателно се приближи към масата. Той мушна стола зад краката ѝ, ръбът докосна коленните ѝ ямки и за момент тя се олюля. Той улови ръката ѝ, за да я задържи, и замръзна на място, шокиран от силата на реакцията си. Как бе възможно едно най-обикновено докосване да предизвика такава тръпка?

Внезапно осъзна близостта на Лили Бийд много интензивно: усети не само малкия, учудващо твърд мускул на ръката ѝ, но и гладкостта, и топлината на кожата ѝ. Усети виталността, която тя

излъчваше. Изведнъж му се прииска да плъзне пръсти нагоре по ръката ѝ, за да усети повече от нея. Лили Бийд. Най-голямата му неприятелка. Ейвъри се отдръпна като опарен.

Лили изви глава назад, за да го погледне. В очите ѝ светна странен блясък. Значи и тя го е усетила? Трябва да го е усетила! Той се наведе към нея и тя отвори уста.

— Жалко е, че мисис Торн не е тук, за да ви поздрави — промълви тя и думите ѝ го разочароваха — надяваше се да чуе нещо друго, макар да не знаеше какво. — Ако очакваше, че ще дойдете, щеше да отложи пътуването си. Надявам се, че обичате агнешко?

Ейвъри мразеше агнешко. Очевидно отвращението се бе изписало на лицето му, защото Лили се намръщи.

— Да, знам, че не е маорско празнично ядене, но е най-доброто, което имаме.

— Какво е маорското празнично ядене? — намеси се любопитно Франческа.

— Мистър Торн подробно е описал маорското празнично ядене в една от писмата си до Бернар — отговори търпеливо Лили. — Не се съмнявам, че е бил поканен като почетен гост...

— О, не... разбира се, че не бях почетен гост — отвърна с леко смущение Ейвъри. По дяволите, съвсем беше забравил колко раздути и неверни бяха писмата до младия му братовчед. — Просто минавах оттам...

— И какво ти дадох да ядеш? — попита развеселено Франческа. Лили се засмя.

— Май бяха бръмбари, или се лъжа?

Брадичката на Франческа увисна.

— Ял си бръмбари?

Изкушението беше твърде голямо.

— И змии — добави коварно Лили. За първи път от пристигането си Ейвъри не можеше да намери думи за отговор. И я гледаше едва ли не плахо. — Диета за богове, доколкото знам. Вкусно ли беше?

Ейвъри се отпусна.

— Особено ми харесаха малките пълзящи гадинки — отвърна той и я погледна право в очите. Тази жена си правеше шеги с него! Не си спомняше друга да се е опитвала да го дразни по такъв начин. Това

беше съвсем ново преживяване — и неочаквано приятно. Той седна насреща ѝ и продължи дръзко: — Боя се, че британското овцевъдство ще претърпи тежък удар, ако един ден джентълмените открият какви вкусни неща се крият под далиите в градината.

Лили избухна в смях. Какъв прекрасен звук — сърдечен, естествен, весел. Но внезапно — сякаш я бе заловил да върши нещо забранено — лицето ѝ се затвори и усмивката угасна. Тя се обърна към Франческа, която бе проследила разговора с видимо задоволство.

— Смяташ ли тази година отново да посетиш конните състезания?

Все още усмихната, Франческа отпи глътка шери.

— Още не знам. Смятах да замина следващия вторник, но няма защо да бързам. Състезанията започват едва след три седмици. Не се притеснявай, Лили, обещавам да ти донеса имената на всички изхвърлени.

— Изхвърлени? — Ейвъри наклони глава и любопитно премести поглед между двете жени.

— Лили събира изхвърлени състезателни коне.

— Конне? — Ейвъри не успя да скрие изненадата си. Лили се взираше в чинията си. Разбира се, че събираше коне! Трябваше веднага да се сети, че Лили Бийд харесва именно онова, което му беше забранено от най-ранното му детство. Той реагираше на близостта на конете с ужасяващи пристъпи на астма и трябваше да стои далече от тях, макар че копнееше да се научи да язди. О, дано Лили никога не узнае за тази му слабост!

— Само няколко — прошепна Лили. В този момент вратата на трапезарията се отвори със замах. На прага се появи жена в инвалидна количка. Единият ѝ крак беше в гипс и стърчеше във въздуха. Кафявите очи под влажните къдрици, нападали по челото, блестяха триумфално.

Дамата изръмжа, хвана колелата, натисна с цялата си тежест и успя да прехвърли количката през прага. Ейвъри веднага скочи да ѝ помогне.

— Ще бъдете ли така добри да ми освободите място? — помоли — или по-скоро нареди — новодошлата. Гласът ѝ беше дълбок и вибриращ, акцентът издаваше произход от север.

— Ако позволите... — проговори учтиво Ейвъри.

— А вие кой сте? — попита жената, когато той застана до нея.

— Ейвъри Торн. Братовчед на мисис Торн. — Ейвъри приближи количката към масата.

— Ейвъри Торн?

Лили най-сетне си спомни за ролята си на домакиня, скочи и застана от другата страна на инвалидната количка. С предпазливостта на човек, който отвързва може би бясно куче, тя помогна на Ейвъри да наместят инвалидната количка.

— Нямах представа, че ще пожелаете да обядвате с нас, мис Макпийс — промълви тя. — Как слязохте по стълбите? Или по-добре: редно ли беше да слизате сама по стълбите?

— Една жена оказва много лоша услуга на себе си и на своя пол, ако не използва всичко, на което е способна. Или ако се преструва, че не може да върши неща, които в действителност не ѝ създават проблеми — отговори Поли Макпийс, разгъна салфетката и я сложи в скута си. Погледът, отправен към Франческа, казваше от ясно по-ясно кой според нея е носител на тази характерна слабост.

Франческа се прозя отегчено.

— Извинете. Вчера си легнах късно.

— Как все пак успяхте да слезете по стълбата? — попита настойчиво Лили.

— Помолих момичетата да ме пренесат. По равното се движех сама.

— Моля, разрешете за в бъдеще да ви помагам аз — обади се Ейвъри.

— Разбира се, че няма да ви разреша. Ако се осланя на мъжа, жената се размеква, а ако не мога да понасям някого, това е размекната жена и...

— Много се радвам, че успяхте да стигнете до трапезарията — прекъсна я бързо Лили и си седна на мястото. Втора бременна слугиня — май се бе представила като Мери, спомни си Ейвъри — влезе, за да сложи още един прибор. — Мистър Торн — изрече официално Лили, — това е мис Поли Макпийс, една от основателките на Движението за правата на жените. Наскоро проведохме тук годишната си конференция. За нещастие мис Макпийс падна от подиума точно когато държеше заключителната си реч и си счупи крака. Настоях да остане тук, докато се оправя.

— Разбирам — промърмори Ейвъри. Значи Лили злоупотребяваше с къщата му, използвайки я като място за срещи на суфражетките? Конете бяха едно, но жените, говорещи за политика — съвсем друго! Конете поне живееха в конюшната!

— Дамата тъкмо се опитваше да обоснове защо не одобрява Лили да стане секретар на малката ѝ организация — оповести весело Франческа и посегна към гарафата, поставена в средата на масата. — Мис Макпийс изложи аргументите си твърде... енергично.

Бузите на Поли се оцветиха в тъмнорвено, лицето на Лили също смени цвета си.

— Аз съм загрижена единствено за доброто на организацията. В отказа ми няма нищо лично и мис Бийд го знае — опита се да обясни Поли и се обърна към Ейвъри. — Е, какво правите вие, млади човече? Чувала съм разни неща за вас. Голям пътешественик. Авантюрист. Винаги на ръба на смъртта, нали така беше? Ех, сър, би трябвало да знаете, че в днешно време една обикновена лондончанка преживява много по-страшни неща от вас...

Вратата към кухнята се отвори. Появи се мисис Кетъл, а зад нея вървеше Кати с огромен порцеланов супник, от който се вдигаше прекрасен аромат.

Мисис Кетъл спря пред Ейвъри и махна капака на супника.

— Френска лучена супа, мистър Ейвъри, сър — обясни почтително тя и се поклони.

— Много хубаво — кимна Ейвъри.

— А после прясна риба и жиго. Ще го поднесем със спанак. За десерт лимонова торта.

— Много благодаря, мисис Кетъл.

Ейвъри веднага забеляза, че готвачката внимателно избягва погледа на Лили.

Ако мис Бийд сервираше толкова разкошни обеда и вечери, ако организираше срещи на суфражетките и купуваше окуцели състезателни коне вместо домашни животни, Мил Хаус сигурно беше на ръба на фалита. Това означаваше, че изобщо не е нужно да се страхува дали ще поеме наследството си.

Ейвъри посвети вниманието си на супата, но докато гребеше със сребърната лъжица, се запита защо не изпитва радостта, която очакваше.

6

На следващата вечер Ейвъри се запъти към библиотеката. Искаше да разгледа книгите на Мил Хаус — ако изобщо имаше такива. По коридора срещна две прислужнички, които направиха реверанс. Сториха му се познати. След пристигането си срещаше само момичета в различни стадии на бременност. Той кимна и двете моментално вдигнаха ръце към устата, за да задушат кискането. Забележително.

Ейвъри нямаше никакъв опит с женския персонал, но предполагаше, че в повечето домакинства момичетата не избухват в смях всеки път, когато минава мъж. След толкова години в изключително мъжка компания изцяло женското домакинство на Мил Хаус му изглеждаше чуждо и екзотично като най-далечната страна, която беше посетил. Жените упражняваха някаква магия върху него.

От сутрин до вечер по коридорите и стаите на голямата къща отекваха женски гласове: мелодични, гневни, звънки или дрезгави, спонтанно кискане и изнервящ смях. Понякога чуваше и шепот — мека, плавна мелодия като песен на нощна птица. А гласът на Лилиан Бийд... По дяволите!

Тази жена постоянно се промъкваше в мислите му и се настаняваше там в най-неподходящия момент. Веднъж бе видял как шаман оформи от восък малка фигурка и ѝ придаде прилика с някакъв мъж, когото искал да унищожи. Шаманът обясни как му изпратил демони, видими само за преследвания, и накрая бедният човек полудял. Точно така се чувстваше Ейвъри сега. Почти се изкушаваше да потърси своята восъчна фигура в стаята на Лили, за да сложи край на магията.

Дявол да го вземе! Той беше джентълмен, абсолютен пример за самоконтрол! Господ му бе свидетел, че е прекарал първите две десетилетия от живота си в самодисциплиниране. Изобщо не си помисляше да се влюби в Лили.

Ейвъри зави зад ъгъла и забави крачка. За пореден път се опитваше да сравни Мил Хаус от спомените си с реалността. Помнеше

безкрайни коридори, високи като църкви тавани, библиотека с хиляди томове скъпоценна литература и армия лакеи, които лъскаха безбройните прозорци.

В действителност всяка стая имаше по два прозореца, всички тавани имаха стандартната височина от девет стъпки, а в библиотеката намери всички най-продавани книги от последните четиридесет години, не ценни издания като първите пиеси на Шекспир, както си мислеше. Мил Хаус беше чисто и просто една голяма провинциална къща, не по-красива от многото други. Някои подробности дори го развеселиха: еркереен прозорец от пъстро стъкло, севърска ваза, а ако си спомняше добре, на втория етаж имаше и бална зала. Трябваше да признае обаче, че Мил Хаус му харесва много повече, какъвто беше сега, отколкото къщата от спомените му.

— Мистър Торн, сър? — Червенокосо момиче, понесло нанякъде купчина чаршафи, се заклатушка право към него.

— Да, Мери?

Както се очакваше, думите му предизвикаха диво кискане. Реакцията на прислужничките и на най-простите думи от негова страна толкова си приличаше, че той беше готов да я определи като ритуален поздрав — но, за съжаление, вече не беше в Африка.

— О, сър! — извика задъхано момичето. — Значи сте запомнили името ми?

— Естествено. Ти си единствената червенокоса бременна... исках да кажа, че си единственото червенокосо момиче, което работи тук.

Мери отново се разкиска и Ейвъри погледна загрижено огромния ѝ корем. Веднъж беше присъствал на раждане в ескимоско иглу — алтернативата беше да чака навън при минус четиридесет градуса и леден вятър. Всъщност, той наистина излезе навън, но когато престана да усеща краката си, се върна. Онова, което видя, остана в паметта му за цял живот. Не изпитваше никаква потребност да опресни спомените си.

Ейвъри се обърна към момичето с мрачно изражение.

— Какво искаш?

— Мис Бийд ме помоли са попитам какво смятате да предприемете относно поканите.

— Какви покани?

— Ами от местната аристокрация — обясни момичето. — Покани за забави, соарета, празненства и балове. За танцови вечери, концерти, пикници и какво ли още не.

— Нямам представа какво да правя с проклетите покани. Дай ги на мис Бийд. — Той поиска да мине покрай нея, но тя упорито стоеше на пътя му.

— Това и направих — обясни просто Мери, — но тя ми каза да ги дам на вас. Каза, че само вие имате право да решите коя покана ще приемете и коя — не. Тя каза, че поканите се трупат и някой трябва да им отговори.

— О, така ли каза?

Каква игра играеше с него? И къде беше тази проклета жена?

Вчера го придружаваше като сянка. Навсякъде. Ако изглеждаше поне малко доволна, щеше да я обвини в зли намерения, но тя изнасяше на показ толкова измъчено изражение, че той я заподозря в намерение да го следи, за да не офейка със сребърните прибори. Предвид политическата ѝ ангажираност и писмата ѝ беше очевидно, че тя не изпитва добри чувства към мъжете.

— Млъкни най-после, Мери! — изръмжа раздразнено той, когато момичето отново се закиска. — Ако съм сгрешил името ти, кажи ми, но не се смей като луда. Ти си Мери, нали? Е, добре, тогава благоволи да ме изслушаш. Аз не познавам никого от съседите на Мил Хаус. Поради това нямам никакво желание да се включа в обществената активност на мис Бийд. Не ме интересува дали тя посещава съседите и какво предприема с тях. И не изпитвам потребност да я придружавам на селските забави... Какво ти става, за бога! — извика ужасено Ейвъри.

— О, мили боже! — Очите на момичето щяха да изскочат от орбитите. Коленете ѝ се прегънаха и тя политна напред. Ейвъри успя да я хване, преди да се е строполила на пода, и я вдигна на ръце. Сгънатите чаршафи паднаха от ръцете ѝ. — О, не! — изплака Мери. — Сега ще трябва да ги изпера пак!

— Дяволите да те вземат, момиче! Какви ги вършиш? Вместо да тичаш по коридорите, трябва да лежиш и да чакаш акушерката. Тази мис Бийд няма ли милост към вас? Как допуска да работиш в такова състояние?

Мери примигна и се успокои.

— Мис Бийд е светица — обяви тържествено тя. — Ако не ме беше приела в къщата си, сега щях да съм на улицата. И с другите момичета е така.

Добър начин да се сдобиеш с евтина работна ръка, помисли си цинично Ейвъри.

Колкото повече узнаваше за пестеливостта на Лили, толкова по-малко му харесваше. Те се хранеха като царе, докато трите бременни момичета вършеха цялата работа, за която бяха нужни двойно повече хора. Франческа се обличаше модно и скъпо, докато Лили ходеше като... оборски ратай. Нима нямаше нито една рокля? Великолепната розова градина беше подивяла, а в конюшнията се угодяваха десет окуцели състезателни коня. Очевидно управлението на Лили представляваше странна комбинация от пестеливост и непремемереност, при което изобилието беше в полза на мис Бийд, а пестеливостта беше запазена за имението. Той трябваше да признае, че наемането на бременни момичета е умен ход от нейна страна. Всяка от прислужничките беше готова да работи двойно, защото се радваше, че си е намерила работа и има покрив над главата си.

Но той никога не се беше съмнявал в интелигентността на Лили. Моралът ѝ обаче беше нещо съвсем различно. Най-лошото обаче беше, че тези съмнения с нищо не допринесоха за намаляване на притегателната ѝ сила. Той продължаваше да бъде запленил от нея. Що за джентълмен беше, ако продължаваше да поддържа връзка с такава жена? От друга страна, беше му много трудно да я обвинява в подобни низости.

Ейвъри се огледа мрачно, но не откри нито стол, нито пейка, където би могъл да остави Мери.

— Браво на вас — прошепна с уважение момичето. — Значи Тереза е била права, като ми каза, че сте силен като млад вол!

„Млад вол“? Нима в стаите на прислугата го сравняваха с вол? Устните му се опънаха.

— Смяташ ли, че можеш да стоиш на краката си?

Мери моментално вдигна ръце и ги склучи около шията му. От устните му се изтръгна стон. Дявол да го вземе това момиче! Да не би вече да ражда?

— Започва ли? — попита рязко той. Къде, за бога, беше Лили! Веднага трябваше да отнесе Мери в стаята ѝ долу.

— Какво да започва? — попита смаяно Мери. — О, да не говорите за бебето? Не, не, не се безпокойте! Малкото ме ритна здраво и аз изгубих равновесие. Но още не му е време да излезе.

Ейвъри се взря невярващо в огромния корем точно под носа му. Това беше смешно. Никой не би могъл да издържи дълго с такава тежест. Основните физически закони важаха за всички хора, а силата на гравитацията беше най-важната от всички.

— Дайте ми само една минутка да си поема дъх. И да не забравя за какво ви търсех...

— За поканите — побърза да ѝ помогне Ейвъри.

— Да, точно така! — Мери засия. — Исках да кажа, че всички покани са отправени до вас!

— Невъзможно — изръмжа нетърпеливо той. — Нали ти казах, че не познавам никого тук!

— О, но вие сте мистър Торн! Нима това не е достатъчно? Не се ли сещате, че хората от години четат репортажите ви във вестника. Естествено е да проявят любопитство. — Мери кимна въодушевено. — На всяка картичка е написано вашето име. Мис Бийд никога не получава покани. Мис и мисис Торн да, но мис Бийд — не. Във всеки случай не от хората, които живеят в съседство.

— Защо ли това не ме изненадва? — изръмжа Ейвъри. — Ако имаше повече време, мис Бийд вероятно щеше да обезлюди цялата област. Като я видят да крачи по поляните с онзи невъзможен панталон и да размахва ръце, хората сигурно се разбягват в паника. Видя ли я вчера сутринта? — Мери само го погледна ококорено и Ейвъри продължи: — Беше навън. Вървеше по алеята към къщата, а косата ѝ беше разпусната. Беше излязла с разпусната коса, представяш ли си? Макар че целият свят можеше да я види!

— Да, сър — промърмори уплашено Мери.

— За бога, момиче, няма от какво да се страхуваш! Видяла ли си някога мис Бийд да трепери? Не, нали? И защо? Защото аз съм безобиден, дружелюбен човек.

— Да, сър — потвърди Мери.

— Аз съм джентълмен — уточни тържествено Ейвъри. — Убеден съм, че в дома на мис Бийд не се срещат такива хора, а това е голяма загуба.

Момичето погледна унило огромния си корем.

— О, сър, мога да ви уверя, че познавам доста джентълмени...

— А що се отнася до проклетата провинциална аристокрация, която не кани мис Бийд на тъпите си местни забавления — изрева Ейвъри, — ще видим какво може да се направи!

— Наистина, Торн — прозвуча добре познат женски глас откъм стълбищната площадка, — крайно време е да се научите да крещите по-тихо. Чуваме ви практически в цялата къща.

Лили Бийд стоеше на най-горното стъпало. За момент прекрасните тъмни очи се разшириха от изненада.

— Аз не крещя, мис Бийд — обяви тържествено Ейвъри. — Говоря с ясен, енергичен глас. Тъкмо се опитвах да разясня мнението си на тази млада дама. — И той склони глава към лицето на Мери.

Лили изобщо не обърна внимание на прислужницата. Слезе при Ейвъри и предизвикателно вирна брадичка.

— Повечето хора излагат становищата си, без да крещят. Да не би спътниците ви случайно да са били глухи? Или самият вие имате проблем със слуха?

— Моят слух е напълно в ред — отговори твърдо Ейвъри. — Спътниците ми също нямаха проблеми. Не си спомням да съм повишил тон дори веднъж през последните пет години.

Лили невярващо вдигна вежди.

— Обаче — продължи той, твърдо решен да повиши тон само с една нота, — ако наистина съм говорил малко по-високо от обикновено, то е, защото откакто съм тук, търпението ми постоянно се подлага на изпитание.

И то на първо място от самата Лили. Косата ѝ отново беше разпусната, горното копче на ризата ѝ беше отворено и разкриваше не само прекрасно оформената шия, а и ключицата.

— Ще позволите ли да попитам кой е подложил на изпитание търпението ви тази сутрин? — попита с медено гласче тя.

— Снощи ставаше въпрос за гардероба ви.

— Нито една от дрехите ми не ми става — отвърна той, горд със спокойния си тон. — Просто се опитах да дам израз на недоволството си от ситуацията.

— Вие крещяхте! — уточни Лили. — А вчера сутринта се разгневихте от молбата ми да се изнесете навън с вонящите си пури.

Той я удостои с мрачен поглед. Да, може би беше реагирал на неразбираемата ѝ молба малко по-силно, отколкото се очакваше от един истински джентълмен.

— След обяда търпението ви бе подложено на ужасно изпитание, защото не знаехте къде се намира книгата ви...

— Става въпрос за дневника ми — изръмжа той. — Не съм го скрил аз. Някое от момичетата го е взело!

— Сложила го е на мястото му! — обясни със същия тон Лили. — Явно е помислила, че няма да постави на изпитание логическото ви мислене, като сложи дневника на мястото му.

— Аз не съм оставил дневника си на етажерката — обясни високомерно той. — Оставих го на масата, защото исках да е там. Ще ви бъда благодарен, ако съобщите на момичето, което оправя стаята ми, че не бива да пипа нищо.

— Направете го сам! — Очите на Лили засвяткаха гневно. — Тъкмо я държите в ръцете си!

Сгушена на гърдите на Ейвъри, Мери бе проследила диспута с широко отворени очи. Сега се опита да обясни с треперещ глас:

— Няма да се случи отново, сър. Отсега нататък ще оставям всяко нещо на мястото му.

Бедното момиче изглеждаше толкова зле, че гневът му моментално се изпари.

— Няма нищо, Мери — промърмори любезно той. — Знаем, че не си искала да сториш нищо лошо.

— Има ли още нещо, което трябва да кажете на Мери? — осведоми се ледено Лили.

Ейвъри погледна момичето в ръцете си.

— Не.

— Тогава спокойно бихте могли да я пуснете — предложи Лили. — Освен ако... — тя се обърна към прислужницата и попита спокойно: — Може би ти предпочиташ да си останеш в ръцете му, мила моя?

Мери се закиска смутено.

— Не, разбира се, че не — отговори бързо тя. — Можете да ме пуснете, сър.

Ейвъри я сложи на пода и отстъпи назад, но ръката му остана протегната, за да може да я подхване при нужда.

— Вече съм много по-добре. Благодаря ви за помощта!

Мери се наведе с учудваща гъвкавост, грабна чаршафите и побягна.

Лили проследи момичето със смес от облекчение и тихо задоволство. Мери беше... непоправима. Да, това беше най-мекото определение за характера ѝ. В първия момент бе повярвала, че е заварила двамата в момента на... любовна среща. Но като видя лицето на Ейвъри, ѝ стана ясно, че е сгрешила. Този човек изобщо не мислеше за плътски удоволствия. Макар че опитът ѝ с мъжете беше ограничен, Лили знаеше, че те гледат изненадано само когато са напълно свободни от нечисти помисли.

Значи Ейвъри беше постъпил така, като изискваха задълженията му на джентълмен. Изобщо не му бе хрумвало, че някой може да си помисли нещо друго, като го завари в коридора с бременна жена на ръце. Колкото и да настояваше, че е съвършеният джентълмен, Ейвъри Торн нямаше никаква представа от обществените правила. А това го правеше още по-симпатичен...

По дяволите! Какви бяха тези мисли?

Тя не можеше да си позволи да намира Ейвъри Торн симпатичен. Той бе дошъл да ѝ отнеме къщата, за която беше работила като вол цели пет години.

Лили се извърна настрана. Оказа се, че това не е добра идея. Той стоеше до нея — толкова близо, че рамото ѝ се плъзна по гърдите му и докосването предизвика тръпки по тялото ѝ. За щастие Ейвъри следеше с мрачен поглед отдалечаващата се Мери и не забеляза реакцията ѝ. Това ѝ даде възможност да го погледне отблизо.

Все още не си беше поръчал нови ризи и тази, която носеше, го стягаше ужасно. Мускулите на гърдите му изпъкваха изкусително. Беше се отказал да сложи яка — а и сигурно нито една от старите не му ставаше. Носеше стар, износен туристически панталон, който ни най-малко не намали възхищението ѝ от тялото му. Фантазията ѝ си рисуваше как изглеждат мускулите под избелелия плат и отново я побиха тръпки.

Вбесена от себе си, Лили прехапа долната си устна. Тази история с близост и опознаване нямаше да се получи, както си я беше представяла. Вчера цял ден се влачеше след него с надеждата глупавата ѝ влюбеност да отстъпи място на трезво и реално виждане,

но не се случи нищо подобно. Точно обратното: вече беше почти убедена, че сериозно се е заплеснала по този невъзможен чудак! Непременно трябва да предприеме нещо, за да се вразуми.

— Мислите ли, че е разумно да позволявате на Мери да работи, макар че е... толкова скоро преди... За нея не е добре да работи в това състояние.

Ейвъри се обърна рязко и я удостои с обвинителен поглед.

— В това състояние? — повтори тихо Лили, впила поглед в гладко избръснатата му брадичка.

— Да, точно това имах предвид. — Той сведе глава и я погледна право в очите. — Какво ви става, по дяволите? И вие ли не се чувствате добре?

Твърде близо. Лили се отдръпна рязко и направи крачка към стълбата. Спъна се и политна надолу. Ейвъри моментално протегна ръце, сграбчи я за раменете и я дръпна към себе си.

За момент останаха така, притиснати един до друг. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Атмосферата изведнъж се зареди с такова напрежение, че въздухът завибрира. Силата, която ги привличаше един към друг, беше същата, която бяха изпитали предишния ден по време на обета.

— Благодаря ви. — Гласът ѝ прозвуча изкуствено. — Извинете ме. Имам работа.

Лили се изтръгна от прегръдката му и побягна, преследвана от увереността, че Ейвъри Торн — точно мъжът, който я привличаше като никой друг досега — е нейният съперник, нейният противник... най-скъпият ѝ неприятел.

— Не, че ме интересува особено какво ще правите с поканите, но аз със сигурност няма да им отговоря. Не съм ви секретарка.

Като чу гласа на Лили в дневната, Евелин хвърли ръкавиците си на масата в преддверието и с усмивка даде знак на сина си да я последва.

Тя откряна вратата и надникна в стаята. В дневната се бе събрало цялото семейство. Лили седеше на пейката под прозореца, Франческа — на дивана. Дори присъствието на сприхавата Поли

Макпийс, настанена в инвалидната си количка до канапето, не намали радостта ѝ от завръщането вкъщи.

Лицето ѝ грейна в усмивка и тя отвори вратата. Изненадани лица се обърнаха към нея.

— Вижете кого ви водя! — извика весело Евелин, посегна към ръката на Бернар и го въведе в стаята. — Можеш да се гордееш с мен, Лили. Просто отидох в училището и преспокойно им заявих...

Евелин се обърна да затвори вратата и в този момент го видя.

Джералд!

Евелин изписка уплашено и се вкопчи в ръката на Бернар. Мъжът стана и се запъти към нея. Пред очите ѝ причерня.

— Евелин! — извика загрижено Лили, но младата жена не беше в състояние да откъсне поглед от приближаващия се мъж.

— Радвам се най-последно да ви видя отново, братовчедке Евелин.

„Братовчедке“? Мъжът посегна да вземе ръката ѝ, но Евелин се отдръпна стреснато. По тялото ѝ се разляха вълни на отвращение и я разтрепериха.

Мъжът се вцепени, но само за момент.

— Разбирам ви. Не е приятно да се завърнеш вкъщи и да завариш неканени гости. Аз съм Ейвъри Торн, мадам. Отдавна не сме се виждали.

— Мистър Торн! — извика изненадано Бернар, покашля се смутено, направи лек поклон и протегна ръка. Ейвъри я пое и я разтърси здраво. — Много се радвам най-сетне да се запозная с вас, сър!

— Радостта е изцяло моя.

Ейвъри Торн — помисли си, трепереца, Евелин. — Да, това обясняваше приликата.

— Искам обаче да ви напомня, че веднъж вече сме се срещали — продължи Ейвъри. — Ти беше още в пелени, а аз тичах наоколо по къси панталонки. — Той наклони глава и продължи с усмивка. — Но да не забравяме учтивостта. Няма ли да седнете, скъпа братовчедке?

— О, да — прошепна безсилно тя. Опита се да се усмихне, но това не ѝ се удаде. — Боя се, че изненадата ми беше твърде голяма. Простете, че не ви поздравих, както е прилично... братовчедке Ейвъри.

— Всички тук останаха изненадани от пристигането ми, мадам. — Погледът му се плъзна към Лили, която ги наблюдаваше бдително.

Евелин мина бързо покрай него и се настани на дивана до количката на Поли Макпийс.

— Радвам се да те видя отново, лельо Франческа. — Бернар, очевидно много горд от зрелостта си, се наведе над ръката на леля си.

— И аз се радвам, че си отново при нас, Бернар — отговори с усмивка Франческа. — И понеже никой не се сеца да го направи, ще ти представя нашата гостенка мис Поли Макпийс. Горката претърпя злополука и остана тук, докато се възстанови.

Евелин се изчерви виновно. Беше толкова стресната от Ейвъри, че бе забравила основните правила на учтивост.

— Радвам се, че отново сте добре и сте се присъединили към нас, мис Макпийс — рече сковано тя.

— Много добре знам какво мислите — гласеше резкият отговор на суфражетката. — Повярвайте, отдавна щях да съм си заминала, но мис Бийд настоя да остана, докато прохода.

— Лили е абсолютно права — отговори кротко Евелин. — Ние се радваме, че сте сред нас.

— Хмм... — Поли се опита да се настани по-удобно и отговори на учтивото кимване на момчето.

Евелин едва сега забеляза колко тиха е Лили и я огледа по-внимателно. Лили отново носеше любимия си панталон. „Практичното облекло“, както го наричаше. Бузите ѝ пламтяха, очите ѝ святкаха опасно. Мъжете не обичат жени в мъжки дрехи, каза си Евелин, особено мъже като Ейвъри Торн. А тя знаеше много добре колко е важно да се харесваш на мъжете.

В момента обаче облеклото на Лили изглеждаше не толкова практично, колкото дръзко. Безформеният панталон привличаше погледа към бедрата и краката ѝ — а техните извивки съвсем не изглеждаха мъжки. Мъжката риза подчертаваше екзотичната ѝ женственост. Само в косата, вдигната на строг кок, нямаше нищо необичайно.

Евелин въздъхна скритом и отново посвети вниманието си на Ейвъри Торн. Скоро този човек щеше да стане настойник на Бернар и тази мисъл предизвика отчаяние в сърцето ѝ.

Почти пет години бяха живели щастливо и безгрижно, ден за ден. От време на време имаше кризи, но Лили се справяше умело и управляваше имението с твърда ръка. Да, Лили задоволяваше всичките

им потребности с невероятна щедрост. От време на време избухваха караници, но дипломатичната Лили съумяваше да направи така, че скоро да забравят причината. Животът им течеше спокойно, непомрачаван от нищо. Обществото не им липсваше. Франческа беше известна със скандалното си поведение, Лили беше неприемлива с произхода си, а Евелин не искаше да има нищо общо с хората, които се държаха студено с Лили. Провинциалната аристокрация изобщо не ѝ липсваше.

Някои хора сигурно си мислеха, че животът им е монотонен и скучен, но Евелин го харесваше такъв. През осемте години на брака си беше преживяла достатъчно вълнения.

Тук, при Лили, никой мъж не се опитваше да определя живота им. Не беше нужно да се подчинява на мъж, за да запази мира вкъщи. Не беше нужно да отдава тялото си, за да смекчи гнева на мъжа си и да си извоюва някои малки свободи. А сега изведнъж се появи Ейвъри Торн и събуди нежелани спомени.

По дяволите! Той приличаше твърде много на Джералд: същите черти на лицето, същия смайващ цвят на очите, големите ръце, които понякога бяха толкова жестоки... Да, изражението му беше различно, но може би беше виновна светлината, която го огряваше. Лицето му изглеждаше почтено и честно. Ох, дано, дано...

Ейвъри вдигна глава и срещна погледа ѝ. Усмихна ѝ се с лека ирония и сърцето ѝ заби ускорено. Дяволите да го вземат! Тя не беше страхливка.

— Мис Бийд. — Бернар, който бе изпълнил дълга си пред Франческа и Поли, се запъти към Лили. — Надявам се, че сте добре.

— Много добре, благодаря — отговори сериозно Лили. — А ти отново си се издължил с няколко сантиметра.

При последното мерене ръстът му беше метър и осемдесет. Бернар беше по-висок от всичките си съученици. Даже високата Лили му стигаше до брадичката.

— Да, мис Бийд, май наистина съм пораснал.

— Не искахте ли да му предложите от френските бонбони на Франческа? — попита злобно Ейвъри Торн и Лили се изчерви. После отметна глава назад и прониза врага си с поглед.

Евелин проследи сцената с нарастващо смайване, но скоро се сети, че Лили почти пет години беше водила кореспонденция с мистър

Торн и нито веднъж не беше отстъпила. И сега Евелин проследи с възхищение и копнеж как приятелката ѝ се изправи в целия си ръст — наистина впечатляващ — и застана пред Ейвъри, готова за бой. Достатъчно беше да погледне гневно святкащите ѝ очи. Никой мъж нямаше да види Лилиан Бийд смирена и плаха.

Ейвъри въздъхна и също се изправи.

— Постоянно сте в движение, мис Бийд — отбеляза с мека подигравка той.

— Никой не ви принуждава да скачате след мен — парира го Лили.

— Само добрите маниери — напомни ѝ надменно Ейвъри. Очевидно и друг път бяха водили този разговор, но без задоволителен резултат, защото си спестиха продължението.

— А що се отнася до шоколада, предпочитам първо да целуна Бернар. — Лили се надигна на пръсти и нежно целуна момчето по бузата. — Добре дошъл у дома, Бернар.

Момчето прие тази атака срещу джентълменското му достойнство, без да мигне. Само Лили усети колко го смути с поздрава си.

— Не мърдай, приятелче — промърмори злобно Ейвъри. — Мис Бийд е решила да ти демонстрира милата страна на характера си.

Бернар се изчерви и Евелин настръхна. Сцените, заредени с емоции, често предизвикваха у сина ѝ пристъпи на остър задух.

— Всичко е наред — пошепна съчувствено Поли. — Чуйте — той диша съвсем нормално. — Забелязала въпросителния поглед на Евелин, тя обясни с усмивка: — Мис Бийд ми разказа за белодробните му проблеми.

— Не съм искала да те обидя, Бернар — прошепна Лили.

— Изобщо не сте ме обидили — отговори твърдо Бернар и Евелин се успокои. — Както току-що каза братовчедът Ейвъри, вие сте много сърдечна и добра. Поздравът ви ме изненада, защото не съм свикнал на такова отношение. Учителите в Хароу, не се отнасят сърдечно към учениците.

— Много добре казано, приятелю — отбеляза Ейвъри. — Може би латинският ти още не е достатъчно добър, но виждам, че Хароу със сигурност те е направил джентълмен.

Лицето на Бернар засия.

— Нима това е достатъчно, за да отсъдите, че училището е добро? — попита предизвикателно Лили. — Уроци по добри маниери, уроци по изпълнение на роли, уроци за упражняване на правилните фрази, придружени с указания за употреба...

— Точно така — кимна спокойно Ейвъри и я измери със спокойното превъзходство на опитен котарак, който преследва пиленца.

Лили пристъпи по-близо до него, сякаш не вярваше на ушите си.

— Не мислите ли, че това е оценка на елитарен сноб?

— Поведението на джентълмена е елитарно, макар и в положителен смисъл — отговори все така спокойно той. — Мога само да се надявам, че Бернар ще се стреми към съвършенство в тези дисциплини. Това ще му бъде от полза в бъдещия му живот.

— Точно както се случва с вас.

— Да, мисля, че сте права.

Двамата се погледнаха унищожително и Евелин усети леко присвиване в стомаха. Лили, която очевидно не осъзнаваше в каква опасност се намира, направи още една крачка към Ейвъри. Изпълнена с неловкост, Евелин отбеляза колко едър е братовчедът — надвишаваше Лили поне с десет сантиметра. Очите му бяха полускрити под гъстите ресници. Евелин познаваше добре това неразгадаемо изражение. Ей сега ще замахне, ще я удари и...

— Мистър Торн — проговори с измамна мекота Лили, — може би вие копнеете да се върнете във времената, когато все още беше възможно да извикаш на дуел човека, който не е харесал цвета на ръкавиците ти, но ви уверявам, че модерният свят вече се движи в друга посока.

Тя вдиша ръка и щракна с пръсти точно под брадичката на Ейвъри. Евелин спря да диша.

Ейвъри погледна многозначително пръстите ѝ, после впи поглед в очите ѝ. Лили предизвикателно вдиша едната си вежда.

— За мен е много по-важно Бернар да овладее математиката, стопанството и историята. Един ден ще бъде отговорен за голямо богатство. Май не сте чували тази дума, затова ще си позволя да я произнеса буква по буква. О-т-г...

— Благодаря, мисля, че знам как се пише — прекъсна я Ейвъри.

— О, радвам се. Тогава може би разбирате, че Бернар би трябвало да прекарва времето си в по-смислени занимания, отколкото да учи остарели правила за поведение.

— Ако наистина смятате, че академичните упражнения са по-важни от поведението на човека, аз съм щастлив, че много скоро възпитанието на Бернар ще мине в мои ръце — отвърна Ейвъри.

— При всичкото ми уважение...

— Простете — обади се Бернар, — но бих искал да попитам откъде знаете, че латинският ми не е много добър, сър?

Без да сваля поглед от Лили, Ейвъри отговори:

— Аз не гледам на своята отговорност толкова леко, както си мисли мис Бийд. От години поддържам кореспонденция с учителите ти, Бернар.

— Значи в Хароу са знаели къде да ви намерят, докато аз няхах право да зная нищо? — попита гневно Лили.

— Изхождах от факта, че вие се забавлявате с предизвикателствата.

Евелин буквално видя как между двамата прехвърчаха искри.

— Между тези двамата става нещо — прошепна Поли Макпийс, докато Лили се бореше да запази самообладание. — В корсета на скъпата ми стара майчица имаше много по-малко напрежение, отколкото се усеща между тях. А мога да кажа, че тя тежеше поне сто килограма.

Евелин прехапа устни, за да не избухне в смях. Досега не беше прекарвала много време с Поли Макпийс, която при всеки удобен случай заявяваше, че Лили не е подходяща да ръководи движението за правата на жените. Едва днес откри, че Поли е надарена с чувство за хумор.

— Защо непрекъснато го предизвиква? Не забелязва ли, че го гневи? — попита съвсем тихо тя.

— Мис Торн — отговори почти строго Поли, — каквото и да съм казвала за Лили като бъдеща водачка на нашата организация, аз никога не съм се съмнявала в смелостта ѝ. Тя и скъпият ви братовчед се карат още от самото му пристигане и уверено мога да каже, че нашата Лили никога не е губила словесните престрелки. Със съжаление обаче трябва да призная и че никога не е била истински победител.

Възхитена от мисълта, че Лили се бори смело срещу този едър, силен мъж, Евелин потъна в замислено мълчание.

— Защо се замислихте, мисис Торн? — попита съчувствено Поли, докато Лили все още стоеше срещу врага си, стегнат в тесен костюм, и носовете им почти се докосваха. Явно и двамата събираха сили за следващата размяна на удари.

— Лили явно може да се оправя с мъжете — прошепна в отговор Евелин. — Ейвъри Торн не е в състояние да я уплаши. Завиждам ѝ.

— Хайде, хайде — усмихна се Поли. — Мистър Торн не е от мъжете, с които не може да се говори. Да, понякога крещи и е доста рязък, а маниерите му наистина не са най-добрите, но има добро сърце. Той е почтен човек, повярвайте ми. Също като мис Бийд. Лично аз намирам тези мъже за много приятни.

По-късно Евелин често се питаше защо се е доверила тъкмо на Поли Макпийс. Може би защото се бе зарадвала на неочакваното ѝ съчувствие, или защото ситуацията надвишаваше силите ѝ. Каквато и да беше причината, думите излязоха от устата ѝ без усилие.

— За мен ще е много по-приятно, ако никога вече нямам общо с такъв човек — обясни тя. — Не мога да си представя какъв ще стане животът тук, ако я няма Лили, за да ни защитава.

Поли наклони глава и я погледна внимателно.

— Защо искате друга жена да ви защитава, мисис Торн?

— О, нима не разбирате, мис Макпийс? Сериозно ли смятате, че само нисшите класи знаят какво представляват брачните... разногласия? Мога да кажа от собствен опит, че никога вече не искам да имам нищо общо с шумни, гневни мъже... както благоволихте да се изразите. Мисля, че няма да го понеса.

— Разбирам.

Евелин се засмя безрадостно.

— Наистина ли?

— Затова твърдите, че мис Бийд умее да общува с мистър Торн по-добре от вас.

— А вие съмнявате ли се? — попита Евелин. — Само я погледнете. Дори да не спечели този сблъсък, тя няма да се предаде. Вижте как се е съсредоточила.

— Права сте — отбеляза замислено Поли. — Но нима не виждате, че тя се забавлява? И той също, повярвайте ми. Вижте как я

поглъща с поглед. Вижте как го гледа тя.

— Права сте. — Евелин кимна потиснато. — Аз никога не бих могла да се изправя така срещу мъж.

Представата за безутешното, изпълнено със страх бъдеще, което я очакваше, извика сълзи в очите ѝ. Тя взе да рови в чантичката си, зарадвана, че Бернар е посветил цялото си внимание на сблъсъка между Лили и Ейвъри. Малката грапава ръка на Поли мушна в шепата ѝ кърпичка, пръстите ѝ нежно стиснаха нейните. Съчувствието на другата жена преля чашата и Евелин изхълца тихо.

— Мили боже, какво ще прави? Как ще преодолее тази...

— Не се бойте — пошепна нежно Поли. — Ако бъдете така любезна да ме транспортирате навън, аз ще се опитам да ви обясня как можете да решите всичките си проблеми.

— Вашите писма много ми харесаха, братовчедо Ейвъри — заговори плахо Бернар.

— Много се радвам — отговори сърдечно Ейвъри, без да отделя поглед от фигурата на Лили Бийд, която вървеше пред тях. Защо тази жена крачи като мъж? — запита се недоволно той. Въпреки това не можеше да не отбележи, че хълбоците ѝ се поклащат изкусително, а ръцете грациозно следват ритъма на стъпалата. Лили се движеше като танцьорка с естествена елегантност, която го възхищаваше — най-вече защото беше несъзнателна.

Слънцето грееше с нетипична за сезона сила. Щурчета и други блещукащи насекоми се рееха над високата трева, която шумолеше под мекия, топъл бриз.

Лили бе решила да обядват навън.

Само преди минута го предизвикваше с думи и войнствена поза, а в следващия момент заяви, че иска да отпразнуват завръщането на Бернар с обяд на открито.

— Другите момчета също.

— Какво каза?

Ейвъри нави ръкавите на жакета си. Беше твърде топло за вълнено облекло. Твърде топло за жакет. По-добре да го свали. По дяволите приличието!

— Говоря за момчетата в училище. Всички очакваха с нетърпение репортажите ви.

— О, много мило.

Защо тези жена не се потеше?

— Особено интересни бяха тези от Африка — продължи задъхано момчето.

Ейвъри забави ход, за да даде възможност на Бернар да си отдъхне.

— Африка е интересна земя.

Разстоянието между тях и Лили се увеличаваше бързо. Широките ѝ панталони оставяха следа във високата трева, докато водеше Евелин и Франческа към високия бук на поляната зад къщата. Хоб, натоварен като муле, подтичваше след тях.

Франческа напредваше трудно и постоянно повдигаше дантелените си поли. Грижливо изрисуваното ѝ лице се потеше. Евелин, която изглеждаше някак объркана, вървеше твърде бързо.

Лили не забелязваше нищо. Не смееше да се обърне, защото щеше да погледне към него. Толкова ли ѝ беше неприятен? По дяволите, тази жена го подлудяваше!

— ... бъдещето на мис Бийд!

— Какво?

Ейвъри спря и се обърна изненадано към Бернар. Момчето също спря.

— Казах, че бих се радвал при случай да обсъдим бъдещето на мис Бийд. Разбира се, ако нямате нищо против.

— Какво му е на бъдещето ѝ? — попита небрежно Ейвъри.

Тъмнорусата коса на Бернар беше залепнала за слепоочията, лицето му изглеждаше восъчно. Китките, които стърчаха от ръкавите на жакета от твид, явно бяха протрити, а краищата на яката бяха извити нагоре.

— Свали този проклет жакет, Бернар, иначе ще загубиш съзнание. Та какво каза за бъдещето на мис Бийд?

— Вижте, сър... — започна нерешително момчето, докато сваляше горната си дреха. — Наистина ли смятате, че това място е подходящо за разговор? Ние сме джентълмени и не бива да си позволяваме да говорим за мис Бийд на публично място.

— Виж, Бернар — отговори със същия тон Ейвъри, — аз знам правилата за поведение на джентълмените и ти казвам, че можем да говорим също така добре тук, както и на друго място.

— Да, сър — кимна момчето, но не изглеждаше убедено.

— Хайде, кажи каквото ти е на сърцето.

— Вижте, сър, питах се какво възнамерявате да предприемете. Относно бъдещето на мис Бийд, искам да кажа.

— Не знаех, че трябва да предприема нещо — промърмори Ейвъри. — Всъщност едва тази сутрин узнах, че съм изцяло изключен от бъдещето на мис Бийд. За щастие, принуден съм да добавя.

— Какво искате да кажете, сър?

— Бях в банката на Хорейшо, за да хвърля поглед върху стопанските книги — обясни търпеливо Ейвъри. — Не е невъзможно Лили Бийд да приключи петте години управление на имота с малка печалба. Ако е така, тя ще наследи Мил Хаус.

Момчето срещна погледа му, без дори да мигне.

— А после?

— Какво после? Не разбирам за какво намекваш. — Ейвъри наистина бе объркан. Не си беше представял, че Лили ще наследи къщата на мечтите му, но резултатът си оставаше все същият. — Тя ще продаде Мил Хаус, аз ще го купя и ще я оставя да прави, каквото си иска. Вероятно ще си закупи цяла колекция мъжки дрехи. — Погледът му неволно се плъзна към привлекателното задниче, обуто в безформени панталони.

— Аз не мисля, че тя ще ви продаде Мил Хаус.

— И защо не? — учуди се Ейвъри.

Той беше обмислил много внимателно всички възможни сценарии за бъдещето на Мил Хаус, за да има готово решение за всеки — дори най-невероятния: а именно, че Лили Бийд ще наследи имота. В този случай възнамеряваше да ѝ предложи добра сума и не се съмняваше, че тя ще я приеме с благодарност и ще изчезне завинаги от живота му. Възражението на момчето унищожи приятната му фантазия.

— А на кого другико би го продала? — попита нетърпеливо той, когато Бернар замълча.

— Според мен на мистър Кемфийлд.

— И кой, по дяволите, е този мистър Кемфийлд?

— Моля ви, братовчеде Ейвъри, не говорете толкова високо! Мистър Кемфийлд е нашият съсед. Миналата пролет купи Паркууд. Той е много, много богат — поне мама казва така — и иска да разшири имението си. Мис Бийд е на мнение, че той е прогресивно мислещ човек и се отнася с разбиране към проблемите на жените.

— Мога да си представя — промърмори мрачно Ейвъри. — И се обзалагам, че в деня, в който се е запознал с мис Бийд, веднага се е включил в редиците на прогресивно мислещите мъже.

— Веднъж я чух да казва, че е успяла да вразуми поне един мъж. Мистър Кемфийлд.

Ейвъри изпухтя презрително.

— Ако се надява да купи Мил Хаус, мистър Кемфийлд ще остане много разочарован. Имотът е мой! Дори мис Бийд да го наследи по някакво чудо, тя ще преговаря за продажбата с мен и само с мен.

— Може би мама не е разбрала правилно — каза решително Бернар. — Може би мис Бийд изобщо не желае да продава. — В гласа на момчето звънесе искрена надежда. — Може би намерението ѝ е сама да управлява имението.

Ейвъри отново изпухтя.

— Защо ли не мога да си го представя? Каквото и да мислим за мис Бийд, тя не е глупачка. Само някой глупак би се впуснал в тази рискована игра, ако иска да има сигурно бъдеще.

— И къде, според вас, ще е това сигурно бъдеще? — попита почти сърдито Бернар.

Ейвъри вдигна рамене.

— Това си е нейна работа.

Бернар изтри запотеното си чело и косата му щръкна.

— Не мога да приема думите ви. Не можете просто да я оставите да се оправя сама. Това не е редно.

Не може да приеме такова решение? Не е редно? До днес Ейвъри беше убеден, че е здравословно всеки млад човек да има собствено мнение, но поведението на това хлапе граничеше с безсрамие!

— Би ли се изразил малко по-ясно? — попита предпазливо той.

Момчето спря и го погледна право в очите.

— Знам, че ще има пари, но ако продаде къщата, тя няма да има място, където да се прибере. Мил Хаус е нейният дом. Леля и мама са нейното семейство. Ако продаде Мил Хаус, ще се раздели с хората, които я обичат.

Гласът на Бернар звучеше настойчиво, а накрая дори протегна умолително ръка.

Ейвъри го гледаше замислено. Колкото и да се съпротивляваше, апелът на Бернар стигна до сърцето му. Никой по-добре от него не беше в състояние да оцени какво означава да имаш дом... и да го загубиш.

— Никой няма да откъсне мис Бийд от хората, които я обичат. Прави ти чест, че си се замислил за бъдещето ѝ, но не бива да

забравяш, че ако тя наследи имота, майка ти и леля ти ще трябва да се изнесат.

Бернар го погледна объркано.

— Наистина ли мислиш, че ще се съгласят да живеят в Мил Хаус като постоянни гости?

Бернар поклати глава.

— Ако обаче го наследя аз, майка ти ще може да остане тук, колкото иска. А мис Бийд ще има право да ни посещава по всяко време и ние ще я посрещнем като добра приятелка.

— Вие не разбирате. Мис Бийд няма да ни дойде на гости.

Ейвъри не хареса отговора. Вече си представяше как Лили чука на вратата му, а той я посреща с цялата учтивост, на която е способен, и по всички правила на етикета — не както беше постъпила тя с него. Това ще я вбеси.

— И защо, ако мога да знам? — попита раздражено той.

— Заради обществото.

Значението на отговора беше като удар с чук. Бернар, забелязал болката в очите му, продължи бързо:

— Мис Бийд е горда. Много горда. Ако веднъж напусне тази къща, няма да се върне никога вече, можете да ми вярвате. Никога не би рискувала обществото да се отнесе с пренебрежение към мама или леля Франческа, защото продължават да поддържат приятелството си с нея.

— Това е абсурдно! — изфуча Ейвъри.

— Наистина ли смятате така? — Синьо-зелените очи на момчето, толкова прилични на неговите, умоляваха за потвърждение.

— Естествено. Човек, който има пари, може да се освободи, от почти всички свои грехове. Когато мис Бийд стане богата жена, обществото бързо ще забрави малкото петно на незаконното ѝ рождение.

— Аристократите може би, но в провинцията не са толкова толерантни.

— Тогава ще живее в Лондон — реши Ейвъри. Все още имаше чувството, че е притиснат до стената.

— Далече от мама и леля Франческа? Далече от конете ѝ? Тя мрази Лондон!

— По дяволите, Бернар! Защо си се загрижил за още неснесени яйца? Шансът Лили Бийд да наследи Мил Хаус е доста по-голям, отколкото очаквах, и в същото време е нищожен. Ако в овощните градини се появят гъсеници или зърното мухляса, малката печалба, която е успяла да натрупа, ще се стопи в един миг.

Бернар стоеше пред него мълчалив и потиснат. Изразът на лицето му съвсем не беше момчешки. Трогнат, Ейвъри сложи ръка на рамото му.

— Обещавам ти, че няма да забравя задълженията си към мис Бийд.

Каквото и да бе прочел в очите на Ейвъри, Бернар явно остана доволен — поне за момента, защото въздъхна шумно и облекчено.

С неприятното чувство, че е обещал повече, отколкото може да си позволи, Ейвъри отпусна ръка и се запъти към сянката на бука. Трите жени вече бяха постлали одеяла, а Хоб разпъваше шатрата, донесена по настояване на Франческа.

— Какво ще правите, ако мис Бийд не получи Мил Хаус?

Ейвъри се обърна, ръмжейки недоволено, и Бернар примигна. Това момче беше като териер, уловил плъх — просто не се отказваше! И аз бях същият на неговата възраст, спомни си изведнъж Ейвъри. И на него не му липсваше смелост — макар че някои го наричаха самоубийствена амбиция, спомни си с лека усмивка той. Очевидно беше семейна черта.

— Ще се погрижа за нея — обеща той и отново се обърна.

— Наистина ли?

Ейвъри спря.

— Наистина.

— Заклевате ли се?

Семейна черта или не — момчето трябваше да разбере кога да млъкне.

— Бернар... — започна предупредително Ейвъри.

— Какво ще стане, ако тя не иска да се погрижите за нея?

Ейвъри се обърна като ужилен.

— Ни най-малко не ме интересува какво иска тя и какво не — изгърмя той. — Аз съм джентълмен, по дяволите! Докато съм отговорен за нея, ще правя всичко необходимо, за да живее добре. Ако

се наложи, ще я задържа в Мил Хаус, дори ако трябва да я окова с вериги за стената.

— Наистина ли ще го направите? — попита Бернар с разширени от учудване очи.

Ейвъри го удостои с пронизващ поглед и за пореден път му обърна гръб. Тръгна напред и попита през рамо:

— Съмняваш ли се?

Лили отвори капака на кошницата и огледа съдържанието. Сирене, шунка, пъдпъдъци в гърне, топъл хляб, съдче с масло и прекрасен сладкиш, напоен с ром. Тя въздъхна.

Непременно трябваше да говори с мисис Кетъл за кулинарните ѝ пориви. Не можеха да си позволят такъв разкош.

Всяка сутрин Лили намираще старата готвачка наведена над листчета с рецепти, които разчиташе с мъка. Правеше го заради него. Внезапно цялото домакинство беше започнало да се интересува от това непоносимо същество.

Включително и аз, призна си мрачно тя. Макар да беше извърнала глава, го виждаше съвсем ясно с ъгълчето на окоето. Той бе свалил жакета си и ризата му беше отворена. Избелените от слънцето къдрици светеха като разтопено масло.

Лили остави кошницата и седна на пети. За момент ѝ се бе сторило, че той изкрещя името ѝ. Вслуша се, но не чу нищо повече.

Ама че глупости! Те бяха неприятели. Като две кучета, които се бият за сочен кокал. По-добре да се съсредоточи върху кокала и да не мисли какви са на цвят очите на другия пес.

Беше толкова отчаяна, че ѝ се искаше да се изрита отзад. Планът ѝ да се освободи от глупавата си влюбеност, като опознае лошите му страни, се оказа неефективен. И не само това. Оказа се по-скоро изстрел, който се върна и улучи самата нея.

Докато спореше с него в дневната, тя виждаше загорелия от слънцето врат точно на височината на очите си и изведнъж изпита непреодолима потребност да го докосне. Знаеше, много добре знаеше, че ако бе останала още малко близо до него, щеше да вдигне ръка и да го помилва.

Затова реши да избяга от къщата. Да, това си беше истинско бягство. Реша да си направят пикник, за да прочисти главата си от глупавите мисли, но се оказа, че това е невъзможно.

Една целувка би могла да промени всичко, помисли си тя. Една-единствена целувка, за да проумее, че фантазията ѝ играе лош номер. Действителността никога не вървеше в крак с мечтите. Една целувка ще я излекува. Вече няма да се буди нощем, преследвана от объркани мисли за Ейвъри Торн и онова, което той прави с нея. И най-лошото — тези представи будеха в тялото ѝ толкова объркващи чувства, че направо я плашеха. Никога досега не беше изпитвала такива чувства към мъж. А сега и денем, и нощем си представяше този мъж и устата му. И ръцете му. И тялото му.

За нещастие вероятността Ейвъри да я целуне и да сложи край на глупавите ѝ фантазии беше нищожна. Все едно Дръмънд да стане мил и отзивчив старец. С една дума — такава вероятност не съществуваше.

По дяволите! Това не е справедливо — каза си сърдито Лили. Мъжете можеха сами да решават с кого да се целуват. Защо на жените беше забранено да поемат инициативата?

Всъщност защо не?

Тя погледна през рамо. Бернар и Ейвъри все още изглеждаха задълбочени в разговор, но Ейвъри се бе обърнал така, че да я вижда. Контрастът между потъмнялата от тропическото слънце кожа и бялата риза беше направо зашеметяващ. Очите с цвета на океанските вълни бяха присвити, за да не се заслепят от светлината на обедното слънце. Сигурно така е гледал и в Африка — оттам и фините светли бръчици около очите му.

— Иде ти да го захапеш, нали? — пошушна в ухото ѝ Франческа.

— Нямам ни най-малка представа какво искаш да кажеш.

Лили се разрови отново в кошницата с продукти. Бе видяла със собствените си очи как мисис Кетъл сложи няколко портокала.

— Той е толкова плах — продължи със същия тон Франческа.

— Плах? — повтори невярващо Лили, опитвайки се да пренебрегне факта, че преди малко самата тя си бе казала същото. — Той е най-арогантният, най-досадният, най-властният мъж, когото съм срещала.

— Виждам, че не познаваш мъжете.

— Не си прави шеги с мен — помоли уморено Лили.

— Не се шегувам. — Франческа поклати глава. — Говоря напълно сериозно. Ейвъри Торн е плах мъж. Признавам, че у теб има нещо, което изважда на бял свят най-добрите му качества...

— Ейвъри Торн и добри качества? — попита недоверчиво Лили.

— О, да, да. Той е остроумен, говори добре, винаги знае какво да каже. Но само с теб. Когато разговаря с мен или с Евелин, е много по-сдържан.

— Не си го преценила правилно. Не говори с вас, защото не обича жените. Смята, че е под достойнството му да общува с вас.

— Не бъди толкова ограничена — засмя се Франческа. — Той е мъж. Ако наистина е толкова високомерен и егоистичен, както твърдиш, щеше постоянно да ни забавлява с истории за приключенията си по света, нали? Отново и отново щеше да ни напомня колко е смел и как ни превъзхожда във всичко.

Лили нямаше никакво намерение да се съгласи.

— Стига, Лили — въздъхна Франческа. — Нашият Ейвъри е обиколил света. Видял е неща, които нормалните европейци дори не могат да си представят. Ако някои има причини да се гордее, това е той. Въпреки това не говори за преживяното. Казвам ти, той е плах, поне в женска компания, и това не ме учудва. Той е израснал само с мъже.

— Защо тогава няма проблеми да казва мнението си в мое присъствие? — попита недоверчиво Лили. Явно я смяташе за неженствена и се освобождаваше от задръжките, които изпитваше в женско общество. Погледна панталона си и се намръщи.

— Точно така — засмя се Франческа. — И на мен ми направи впечатление.

— Какво ме е грижа? — промърмори гневно Лили.

Франческа се пресегна и нежно я потупа по бузата.

— Ти не умееш да лъжеш, Лили. Ако не знаех, че дълбоко в теб е скрита една малка, прекрасна хедонистка, сега сигурно щях да се разплача.

— Радвам се, че те забавлявам. — Лили най-сетне намери един портокал.

— Точно така, забавляваш ме — кимна Франческа. — И най-вече ме възхищаваш. Ти имаш сърце на бохем, оковано във веригите на средната класа. Имаш вид на мюсюлманка, избягала от сарая, и поведение на абатиса.

— Наистина не разбирам за какво говориш.

Лили се облегна на стъблото на стария бук и заби нокти в кората на портокала. Така можеше да държи погледа си сведен и да не поглежда към приближаващите се мъже.

Франческа разпери полите си с елегантен замах и се отпусна на одеялото като пеперуда. Посегна към кошницата и веднага намери втори портокал.

— Ако бях на твое място, нямаше да позволя един мъж да ме доведе до такова състояние.

— В никакво състояние не съм!

— О, миличка! — Франческа развеселено поклати глава. — Разбира се, че си. И то в какво състояние!

— Това изобщо не ми харесва — призна съкрушено Лили.

— Отдалеч си личи.

— Мислите ми непрестанно се въртят около... това е смешно!

— Виж, скъпа...

— Това е нечестно!

— Абсолютно си права.

— Само губене на време.

— Мисля, че е време да спреш.

— Какво да правя? — попита безпомощно Лили.

Франческа остави портокала на покривката и се обърна към приятелката си. Усмивката ѝ показваше, че е очаквала точно този въпрос. Наведе се към ухото на Лили и зашепна съзаклятнически.

Ейвъри лежеше облегнат на лакът, единият крак свит в коленете, другият — протегнат. Беше отворил яката на ризата, жилетката му беше разкопчана. Отметна глава назад и с удоволствие издуха облак синкав дим към небето. През цялото време наблюдаваше Лили, която седеше колкото може по-далеч от него, мръщеше носле и кашляше. Близо до нея Поли Макпийс, която Хоб незначайно как беше успял да докара през тревата, разпитваше Бернар за живота му „в институцията“.

Може би причината беше, че никога досега не бе имал възможността да се наслаждава на женско общество. А ето че сега бе заобиколен от жени, които се чувстваха добре, и с учудване установяваше, че му доставя огромно удоволствие просто да лежи и да

ги слуша. Много бързо му стана ясно, че жените са много по-комплексни същества, отколкото смятат мъжете. Разбира се, това не се отнасяше до Лили Бийд — още от самото начало на връзката им той не правеше грешката да я подценява.

Ейвъри обърна глава, за да я вижда по-добре. Както седеше в профил към него, ресниците ѝ изглеждаха невероятно дълги, носът — още по-благороден, а устните — още по-пълни.

Непоносимо същество. Избухлива. Скъперница. Хаплива. Чувствителна. Сигурно нощем лежеше будна в леглото и ковеше планове как да го ядоса през следващия ден. Решителността ѝ да се сдобие с Мил Хаус по нищо не отстъпваше на неговата. Може би тъкмо тази нейна мотивация и издръжливост го привличаха толкова силно. Все пак го бяха научили, че женските същества обикновено са отстъпчиви и мекосърдечни. Лили обаче беше напълно различен тип и това противоречие го възхищаваше. В момента не му хрумваше друго обяснение.

— Какво смяташ да правиш утре, Лили? — попита в този момент Евелин.

— Нищо особено — отговори нацупено неприятелката му. — Ще се срещна с Дръмънд, както правя всеки трети понеделник от месеца.

— Не би било зле да кажете на овчарите по-скоро да почистят овцете от кредата — намеси се за всеобщо учудване Поли Макпийс. — Вчера ги видях и направо ми стана лошо. Лятото ще е много горещо и ако не искате животните да се разболеят, защото вълната тепърва трябва да съхне, трябва веднага да ги почистите.

— Ще му кажа — обеща Лили.

— Бащата на мис Макпийс е бил главен овчар във фермите на граф Хинтън — обясни Евелин и учудването на другите жени нарасна.

— Звучи ужасно — рече Франческа и когато Евелин я изгледа укорително, обясни с усмивка: — Не говоря за бащата на мис Макпийс, скъпа, а за планове на Лили. Двамата с Дръмънд хич не се обичат.

Лили не искаше да говори за неразбирателството си с управителя на фермата, особено пред Ейвъри. Той със сигурност щеше да изтълкува неспособността и да се оправи с Дръмънд като поредно доказателство, че ѝ липсват умения да управлява имота. Макар да не разбираше защо тази мисъл я тревожи.

— Не си права. Общуваме си съвсем нормално.

— Стига, Лили! — възкликна възмутено Евелин. — Винаги си казвала, че този човек не те уважава. Миналия път, когато трябваше да се срещнете, той не те допусна в кабинета си.

Лили се засмя изкуствено.

— А, това ли? Просто малка шега.

— Ако Ейвъри дойде с теб, мистър Дръмънд няма да откаже да те изслуша — рече непредпазливо Евелин и Лили я удостои с леден поглед.

— Не мисля, че се налага. — Тя погледна неприязнено към мистър Торн, който се беше разположил като паша сред наложниците си.

— Много добре си спомням стария Дръмънд — изрече лениво той. В главата му започна да се оформя идея. В домакинските книги имаше само разходи: сапун, сушени продукти, храна... Банковите чиновници не успяха да му обяснят как така Лили не е излязла на червено — но беше факт. Може би печалбите ѝ идват от продажба на селскостопански инвентар, помисли си сега той. Или пък пасищата са тотално унищожени от овцете. Дръмънд със сигурност ще му каже повече. — Той ме научи как се ловят зайци.

— Какъв безценен извор на знания — изсъска Лили.

— О, ще се изненадате, като ни видите — обеща с усмивка Ейвъри. — Дръмънд е много мил човек.

Лили зяпна изумено.

— Дръмънд? Мил човек?

— Е, може би не се изразих съвсем точно. Но е очарователен — отвърна Ейвъри, без да крие усмивката си.

Тъмните очи на Лили се разшириха, тя вдигна вежди, угълчетата на устата ѝ потрепераха. Накрая избухна в смях — звучен, гърлен смях, от който нервите му завибрираха.

— У Дръмънд няма нищо очарователно — отсече тя, когато най-после престана да се смее.

Ейвъри също се засмя. Когато Лили се наведе към него, сякаш искаше да му каже още нещо, той хвърли пурата си и се надигна, за да я чува по-добре. На устните ѝ все още играеше усмивка, лицето ѝ беше открито и непринудено. Един кичур черна коса се бе освободил от кока и се развяваше на челото ѝ.

Без никакво усилие би могъл да намали разстоянието между тях, да протегне ръка, да я сложи на тила ѝ и да притегли главата ѝ към своята, за да... Какви бяха тези мисли, по дяволите? Изведнъж осъзна, че наоколо е станало много тихо, и се огледа. Всички бяха устремили очи към тях, във въздуха се усещаше изпълнено с напрежение очакване. Лили разтърси глава, сякаш бе излязла от водата, и отново се облегна на стъблото.

Евелин въздъхна, Франческа затвори очи и поклати глава, Поли изпуктя, а Бернар страхливо местеше поглед от единия към другия.

Инстинктите на Ейвъри биха тревога. Тук ставаше нещо неочаквано. Нещо, което заплашваше да обърка плановете му.

— Дръмънд вероятно е последният от хората, работили тук, когато бях момче. Питам се дали ще си спомни за мен. — Направи кратка пауза и попита: — Ще ви притесня ли, ако утре дойда с вас?

Лили го оглеждаше недоверчиво.

— Ще ви бъде скучно.

— Точно така. Тя управлява цяло имение — намеси се Поли и в гласа ѝ прозвуча гордост. — Не може през цялото време да се прави на домакиня. Освен това съм убедена, че вие няма да разберете и половината от онова, което двамата имат да обсъждат.

— Аз пък съм уверен, че ще схвана есенцията на разговора — отвърна Ейвъри, заповядвайки си да остане спокоен. Защото истината бе, че не разбираше нищичко от земеделие и скотовъдство. Мисълта, че Поли Макпийс е по-добра от него в тази област, го изпълни с гняв.

— Най-добре е да посетите стария управител по-късно, когато Лили уреди нещата с него — продължи Поли с тон на благодетелка. — Така ще имате възможност на спокойствие да си поговорите за лова на зайци. Няма смисъл човек да се бави, когато го чака работа. Вие също мислите така, нали, мисис Торн?

Евелин преглътна и кимна.

Ейвъри гледаше Поли Макпийс с каменно изражение. Тя бе прекрачила границата между съвет и нахалство. Това беше нетърпимо. Евелин пое дълбоко дъх и заговори:

— Ако ви е скучно, мистър Торн, мисис Кетъл със сигурност ще ви приготви нещо хубаво за ядене. Ще ви го опакова и ще можете да похапнете край реката, дори да половите риба. Ето Бернар ще ви помогне да изровите червеи. — Тя завърши малката си реч с тиха

въздишка и се извърна настрана, за да не забележат колко усилия ѝ е струвала.

— О, да, разбира се! — извика Бернар, местейки поглед от майка си към Поли Макпийс и обратно. — С удоволствие ще помогна!

Риболов. Пикник. Червеи. Тези жени очевидно си въобразяваха, че всички мъже са безполезни — и той, и старият Дръмънд. След малко сигурно ще му препоръчат партия бадминтон, за да спи добре.

— Значи се разбрахме! — Лили плесна с ръце и взе да рови в голямата плетена кошница. — Какво ще кажете за партия бадминтон?

Франческа вдигна рамене. Бернар се изправи с готовност. Даже изтощеното лице на Евелин се разведри, когато и тя се надигна.

— Не.

Жените, които вече бяха извадили ракетите, спряха и се обърнаха към него.

— Играта наистина е приятна, мистър Торн — проговори вразумително Поли. — Уверена съм, че бързо ще научите правилата.

Ейвъри стисна зъби и си наложи да отговори спокойно.

— Искях да кажа, че не сме се разбрали. Не че няма да участвам в играта.

— За какво не сме се разбрали? — попита Лили.

— Дали да ви придружа при Дръмънд или не. В случай че не става въпрос за някакви тайни, не виждам причини да не присъствам на разговора ви.

Лили шумно пое въздух.

— Да не искате да кажете, че аз...

— Искам да кажа само, че няма причини да не чуя какво ще си говорите с Дръмънд. Впрочем, планирал съм още на следващия ден да замина за Лондон.

— Така ли? И защо?

— Имам нужда от нов гардероб — оповести тържествено той и се погледна неодобрително. Посочи триумфално опънатата върху гърдите си риза и добави: — Разбира се, ако вие нямате нищо против.

Един на нула за него. Лили го гледаше с неподвижно лице и той неволно си представи как пустинен плъх гледа кобра — макар да не разбираше защо тя изведнъж се бе почувствала заплашена.

— Не, нямам нищо против — промълви след малко тя. — Правете, каквото искате.

Франческа, която през цялото време наблюдаваше мълчаливо, изведнъж избухна в смях.

— Май тази година ще се откажа изцяло от конните състезания. В Мил Хаус е много по-интересно.

— Ю-ху-у! — прозвуча женски глас откъм къщата и всички се обърнаха нататък. След минута се появи Тереза — от всички прислужници в Мил Хаус тя беше в най-напреднала бременност. Като видя компанията, тя спря като закована, притисна ръце към гърдите си и падна по гръб в тревата. За момент краката ѝ щръкнаха ефектно във въздуха, после тупнаха на земята.

— Мили боже! — извика задавено Бернар и преди Ейвъри да е успял да реагира, се втурна през поляната. Приличаше на гигантски щъркел, който преследва тлъста жаба.

— Мили боже... — прошепна Евелин.

Без да каже дума, Ейвъри се втурна към падналото момиче. Бернар се опитваше да вдигне Тереза. Едната му ръка обгръщаше раменете ѝ, другата беше под коленете ѝ. Ако коремът ѝ не беше толкова голям, сигурно щеше да успее. Ейвъри неволно оприличи гледката на дебела сепия, настанила се върху фин корал. Когато момчето се опита да се изправи, без да губи равновесие, Тереза замаха с ръце и крака.

Ейвъри потупа Бернар по рамото. Момчето хвърли бърз поглед към него.

— Ще се справя... сър.

— Няма да се справи — оплака се Тереза, която очевидно беше дошла в съзнание. — Със сигурност ще ме изпусне.

— Може би е по-добре аз да... — започна Ейвъри, но като видя обиденото изражение на момчето, веднага млъкна.

Тереза не беше толкова чувствителна към усърдието на Бернар. Явно имаше нужда от друг смел рицар.

— Да, сър — съгласи се охотно тя. — Мисля, че вие би трябвало да ме вдигнете на ръце. Безсмислено е момчето да се мъчи — може да си повреди кръста. А вие сте силен и винаги идвате навреме, за да вдигнете бедно момиче като мен, когато му стане лошо.

— Хмм...

Ейвъри виждаше съвсем ясно капчиците пот по челото на Бернар, чуваше свирещото му дишане. Нищо чудно ей сега да получи

ужасен пристъп. Въпреки това... той си спомняше много добре за унизителното чувство, което го обземаше всеки път, когато трябваше да признае телесната си слабост. Чувството, че е безполезен, безсилен... че не е мъж.

— Защо не станеш и не се придвижиш сама? — предложи зад него Лили.

Ейвъри не бе чул приближаването ѝ. Тя стоеше пред него и го гледаше така пронизващо, че той я оприличи на испански инквизитор, оглеждащ поредната жертва. Зад нея стояха Франческа и Евелин. Поли Макпийс бързо се приближаваше в количката си, бутана от пъхтящия Хо.

Тереза се усмихна смутено.

— И аз не знам какво ми стана, мис Бийд.

— Наистина ли не знаеш? — Лили измери с хладен поглед младата жена, чиято ръка почиваше върху лакътя на момчето. — Не съм и очаквала друго. Пусни я, Бернар. Вашите услуги също не са нужни, мистър Торн. Момичето е добре. Права ли съм, Тереза?

Бернар пусна Тереза. Тя се усмихна плахо и нервно заусуква престилката си.

— Да, мадам. Добре съм, мадам. Сигурно е заради горещината, мадам.

— Горещина ли? Глупости! Днешните жени са ужасни слабачки — оповести Поли. — Според мен причината е в неестествените приспособления, които крият под дрехите си — корсети, сутиени и какво ли още не. Какво ще кажете за това, мистър Торн?

— Аз ли? — попита объркано Ейвъри. Никога не се беше замислял за женското бельо. Всъщност... като момче често си представяше какво се крие под женските дрехи, но не си и бе помислял, че те увреждат здравето на жените. — Аз не съм компетентен.

— Така и предполагам — промърмори Лили.

— Искам да кажа, че нямам мнение по въпроса — уточни той, много горд от спокойствието си.

— Аз обаче имам — засмя се мис Макпийс. — Ако жените престанат да се стягат, ще си възвърнат голяма част от жизнеността. Ако питате мен, корсетът е измислен от мъжете, за да попречат на

жените да разберат, че имат насреща си напълно безполезни твари... като изключим репродуктивните им функции, разбира се.

— Това е най-глупавата, най-смешната теория, която някога съм чувал — изсъска Ейвъри.

— Аз пък намирам, че аргументите на мис Макпийс са напълно логични — обади се Лили. — Жените могат да правят практически всичко, което могат и мъжете. Е, може би, с изключение на някои неща, за които се изисква голяма мускулна сила.

Ейвъри презрително поклати глава.

— Не ставайте смешна.

— Искате ли да ви докажа?

— Не си струва да обсъждаме темата.

Лили гордо отметна глава.

— Ето ти на! Мъжете винаги казват така, когато ги е страх, че няма да им хрумне нищо умно.

Ейвъри изгуби търпение.

— Откъде можете да знаете как реагират мъжете, мис Бийд? Мислех, че много държите да живеете, независимо от мъжете.

— О!

— Жените винаги казват така, когато се страхуват, че аргументите им са изчерпани — изръмжа той.

Франческа, която стоеше съвсем близо до Лили, се отпусна в тревата и опря брадичка върху дланта си. Евелин седна до нея и започна да мести поглед от единия към другия. Тереза, на която никой не обръщаше внимание, смутено сведе глава.

— Какво стана? Страх ли ви е да поемете предизвикателството?

В продължение на няколко секунди двамата се гледаха мълчаливо. Въздухът помежду им вибрираше от енергия и горещина.

— Не — отвърна накрая той. — Аз съм джентълмен. Не мога да приема облог, знаейки, че и двамата ще изглеждаме като глупаци. — И й обърна гръб.

— Страхливец.

Той се обърна рязко, но изобщо не мислеше да се поддаде на провокацията. Беше длъжен да се държи като джентълмен.

— Какво искаше да ни кажеш? — попита Ейвъри, полуизвърнат към Тереза.

— Аз ли? Ами аз... ох... трябваше да съобщя, че имаме гости. Един джентълмен и две дами. Много изискани. Идват при мистър Торн.

— Дошъл е джентълмен? — възкликна Лили с отлично изиграно страхопочитание. — И на всичкото отгоре изискан? При мистър Торн? Мили боже, ние сме щастливи!

Тя вирна брадичка, обърна се рязко и закрачи към къщата. Ейвъри помогна на Франческа да стане, Бернар вдигна майка си, а Хоб отново забута инвалидната количка с Поли Макпийс.

Когато пристигнаха, Лили беше вече в библиотеката и поздравяваше тъмнокос млад мъж с мустачки и две руси момичета със свежи лица.

— Простете нахалството ни, мис Бийд, но със сестрите ми минавахме оттук и решихме, че няма да е лошо да се отбием — казваше тъкмо мъжът.

Добре охранен, добре фризиран тип, каза си презрително Ейвъри. Тъпи мустачки. Излъскани ботуши.

— Сестрите ви? — Нещо в гласа на Лили накара Ейвъри да наостри уши. — Колко мило! Изключително мило! Радвам се, че сте се сетили за нас. — Тонът ѝ ставаше все по-изкуствен. — Изобщо нямах представа, че... значи това са сестрите ви? Явно това е седмица на неочакваните посещения — все приятни, разбира се. Бернар също се завърна от училище. Ще го задържим тук цялото лято.

Ейвъри никога не я беше виждал да се преструва и повърхностните ѝ приказки го вбесиха.

— Ще го задържим при нас? — повтори с остър тон той. — Това прозвуча така, сякаш сте довели вкъщи скитащо кученце.

Двете хубави момичета се закискаха и вдигнаха ръце към лицата си. Лили се скова.

— Позволете да ви представя мистър Ейвъри Торн. — Без да го удостои с поглед, тя направи жест в негова посока. — В момента ни гостува. Мистър Торн, това е нашият съсед мистър Мартин Кемфийлд.

Двамата мъже си кимнаха.

Кемфийлд? Човекът, който искаше да разшири имота си, като купи земите му.

Ейвъри си каза, че си струва да го огледа по-внимателно. Жакет, ушит от много добър шивач, светли очи, гъста коса, екстравагантни

мустачки. Едва днес осъзна, че мустаците правят мъжа да изглежда по-глупав, отколкото е в действителност. Но ако се съдеше по начина, по който присъстващите в стаята дами зяпаха мистър Кемфийлд, той щеше да остане сам с мнението си.

Кемфийлд се усмихна — или поне Ейвъри предположи така, защото зъбите му блеснаха за миг под тъмната четка от косми, наречена мустак.

— Днес изглеждате невероятно свежа, мис Бийд — каза той.

Свежа? Този тип явно имаше проблеми с очите. Лили изглеждаше като хипнотизирана... обаче на бузата ѝ се появи трапчинка. Проклятие. До днес не знаеше, че тя има трапчинка.

— Много ви благодаря, сър.

Мъжът просто стоеше в средата на стаята и се усмихваше. Лили също се усмихваше. Докато двамата си правеха гримаси, Ейвъри забеляза изражението на Бернар и се стресна. Я виж ти! Как можеше Лили да не забележи, че бедното момче страда неописуемо от флирта ѝ с този смешен Кемфийлд? Наистина ли беше нечувствителна към болката му?

— Кои са тези момичета? — попита Ейвъри с намерение да помогне на Бернар.

— Хмм... — промърмори Кемфийлд. — Момичета?

— Да, момичета. Водите със себе си цели две. Предполагам, че не сте ги намерили на прага на къщата?

— О! — Засегнат в достойнството си, Кемфийлд се обърна към двете млади жени. — Моля за извинение, мис Бийд. Позволете да ви представя сестрите си Моли и Мери.

Момичетата поздравиха Лили с видим хлад. Кемфийлд ги представи учтиво на останалите, като завърши с Ейвъри. Щом изпълни изискванията на етикета, отново се посвети на Лили и представи сестрите си на Ейвъри.

— О, мистър Торн — започна възбудено едната, — толкова сме възхитени да се запознаем с вас!

— Хмм... — Ейвъри непрестанно поглеждаше към ъгъла, където Кемфийлд оживено говореше на Лили. Бернар стоеше до тях като кученце, изгонено от къщата.

— Моля, съгласете се да присъствате на малкия ни бал идващия понеделник — рече другата.

— О, да, моля ви!

Лили се наведе към Кемфийлд. Очевидно го слушаше много внимателно. Този човек беше безсрамник. Как смееше да говори толкова тихо, че да кара Лили да се навежда към него!

— Моля ви! — повтори настойчиво по-русото от двете момичета.

— За какво ме молите?

— Ами за бала! — Другата сестра размаха розовите си пръстчета пред носа му. — Не бъдете лош. Съгласете се да ни удостоите с присъствието си.

Кемфийлд се приближи още към Лили. Проклет натрапник!

— Ако дойдете, всички ще ни завиждат. — Златните къдрички на момичетата танцуваха пред очите му.

— Защо мислите така?

Двете се закискаха.

— Нима не знаете? Засрамете се! — пошепна възбудено едната.

Ейвъри смръщи чело. Двете момичета бяха хубавички, но защо трябваше да му говорят със загадки?

— Моля, обяснете ми, мис... мис...?

— О, сър, виждам, че сте олицетворение на сдържаността. Права ли съм?

— Мис Кемфийлд — рече нетърпеливо Ейвъри, — за какво говорим, за бога?

Последва ново кискане. Ейвъри се запита как би могъл да се измъкне. От Лили не можеше да се очаква помощ — тя беше твърде заета да зяпа мустакатия им съсед, който на всичкото отгоре искаше да стане собственик на Мил Хаус.

— Досега не сте приели нито една покана — каза едно от момичетата.

— Даже поканата на лорд Джесъп — добави развълнувано другото.

— А, това ли била работата? Аз не приемам покани. Мис Бийд отговаря за поканите. Ако тя е пропуснала да се яви на вашите забавления, разберете се с нея. Всъщност това не е лоша идея. Да отидем при онези двамата и да...

Ейвъри млъкна изведнъж. Двете руси хубавици се спогледаха стъписано.

— Какво има?

— Ами... — По-малката мис Кемфийлд се опита да се усмихне.
— Работата е там, че... аз наистина не знам как би реагирала мис Бийд, защото... тя...

— Кажете ясно за какво става дума.

Другото момиче се реши.

— Поканите не включват и нея. Със сигурност не.

Лицето му моментално се вкамени и двете момичета отстъпиха крачка назад. Макар и израснали под крилото на безброй бавачки и слугини, инстинктът за опасност не ги беше напуснал.

Ейвъри си заповяда да се усмихне.

— Разбирам. Но вашата покана не я изключва, нали?

— О! — прошепна задъхано по-голямата сестра. — Точно това обсъждахме в колата, докато идвахме насам... искам да кажа, докато минавахме покрай вас. Вие сигурно разбирате, че начинът, по който живее мис Бийд, да не говорим за неблагоприятния ѝ статут на незаконно дете...

— Аз на ваше място не бих продължил с тези обяснения — прекъсна я Ейвъри и в гласа му прозвуча недвусмислено предупреждение.

Момичето преглътна мъчително и се огледа с надеждата някой да ѝ се притече на помощ. Колкото и да я беше страх, явно не ѝ се искаше да изпусне плячката, каквато представляваше Ейвъри. Но поне и двете бяха престанали да се кискат.

— С радост ще дойда на бала ви.

Лицата на момичетата светнаха. Ейвъри си каза, че му е все едно дали ще гледат на него като на най-скъпоценния трофей във витрината на обществените си завоевания. Най-важното беше да си платят за глупостта.

— Но ще дойдат и братовчедките ми.

— Разбира се — съгласи се веднага по-голямата сестра.

— Ще дойде и мис Бийд.

И този път нямаше колебание.

— Разбира се, мистър Торн. Другояче не сме си го представяли.

— Много добре — кимна благосклонно Ейвъри. — Ето че се разбрахме.

8

— Какво си направил с бузата си? — Лили повдигна с пръст брадичката на Бернар и огледа неодобрително грозната драскотина. Двамата се намираха в преддверието и на светлината от прозореца тя видя как бледата кожа на момчето моментално се оцвети в червено.

— Нищо ми няма — промърмори Бернар. — Снощи се покатерихме на кедъра и аз за съжаление се подхлъзнах и си охлузих лицето в кората.

— Ние? — повтори изненадано Лили и го пусна.

— Братовчедът Ейвъри и аз.

— Какво търсехте на кедъра?

Бузите му се оцветиха в тъмночервено.

— Той ми показва как някога се измъквал от къщата, след като всички са били заспали.

— Аха. Значи е бягал от къщи?

Бернар изведнъж забрави смущението си и се засмя като безгрижен хлапак.

— Точно така — кимна той. — Бягал е от къщи.

В този миг Лили беше готова да разцелува Ейвъри Торн. Никога не беше виждала Бернар толкова спокоен и с такова самочувствие.

Ейвъри се отнасяше с момчето почти като с равен. Не му показваше, че гледа на него единствено като на празен съд, очакващ да бъде напълнен с мъжка мъдрост. Двамата често разговаряха оживено и явно се разбираха много добре. Под вниманието на Ейвъри момчето буквално разцъфтя.

Досега Лили беше вярвала, че мъжете не участват във възпитанието на децата. И че изобщо не са годни да възпитават деца. Вярно, баща ѝ я обичаше, но прекарваше твърде малко с нея и нито веднъж не я попита какви интереси и желаня има. Когато се нуждаеше от утеха, от съвет или от потвърждение, момчето винаги се обръщаше към майка си. Но през последните дни, наблюдавайки

Бернар и Ейвъри, тя започна да разбира, че поне момчетата имат нужда от бащи.

Дали бащата на братята и сестрите ѝ се е интересувал от тях? Трудно ли му е било да си представи, че могат да го разделят с тях?

За първи път си задаваше този въпрос. Чувството, което го съпътстваше, беше ужасно мъчително. Бащата на момичетата и момчетата, които тя не познаваше, беше отнел децата от майка ѝ, за да я накаже. Само Лили знаеше, че това наказание наистина бе успешно.

— Мис Бийд! — повика я загрижено Бернар. — Какво не е наред? Изглеждате толкова... нещастна. Ако не ви е приятно да се катеря по дърветата, вече няма да го правя.

— О, не! — извика ужасено Лили. — Можеш да се катериш, колкото си искаш, само бъди внимателен! Обаче... съгласен ли си да не казваме на майка ти, поне засега? Ако те попита направо обаче, ще си признаеш?

Бернар отново се ухили като безгрижен хлапак и сърцето на Лили се стопли от обич. Кимна ѝ и тя отговори на кимването му.

— Какво ще правите днес?

— Днес ли? — Лили посочи купчината писма на масичката до вратата. — Мистър Торн и аз отиваме при Дръмънд.

— О!

Лили започна да преглежда писмата. Бернар, който явно нямаше работа, гледаше над рамото ѝ. По някое време пое дълбоко дъх и прошепна:

— Ухаете прекрасно...

В главата на Лили звънна предупредителна камбанка.

— Благодаря, Бернар — рече тя и направи крачка встрани, но така, че движението да изглежда случайно.

Той се приближи и я подуши.

— Какъв е този парфюм?

— Сапун — отговори небрежно тя и се отдалечи още малко, както беше свела глава над писмата.

— Има ли нещо интересно? — попита момчето.

— Не. Още една покана за братовчед ти. Мистър Ейвъри Торн, мистър Торн, мистър Ейвъри Торн, мис Бийд...

Лили млъкна стреснато и се взря в големия плик, адресиран до нея. Спокойно, сякаш всеки ден получаваше покани, тя отвори плика и

извади картичката.

— От семейство Кемфийлд.

— От семейство Кемфийлд? — Гласът на Бернар прозвуча дълбоко, меко... и твърде близо. Ако се беше обърнала, щеше да се удари в носа му.

— Вчера бяха тук, не помниш ли?

— Аха. Онзи тип с мустачките и двете хубави момичета.

Бернар харесваше сестрите Кемфийлд? Лили се зарадва.

По-добре да си фантазира разни неща за млади момичета, а не за нея.

— Точно за тях става дума. В края на месеца дават бал.

— Ще отидете ли?

Да отиде? Да изложи на показ общественото си положение?

— Съмнявам се.

— Тогава и аз няма да отида — отсече Бернар.

— О, я стига, Бернар! Ти си от тяхното съсловие. Твоето семейство живее в тази къща от поколения. Трябва да отидеш.

Веднага щом изрече думите, Лили разбра какво признание е направила. Мил Хаус принадлежеше по право на семейство Торн. Да, обаче разпоредбите в завещанието на Хорейшо също бяха законни, а те и даваха шанс да наследи къщата.

— Убедена съм, че ще ти хареса много. Хубави момичета, хубаво ядене, музика и танци...

— Това не ме интересува, ако вие не сте там — прекъсна я рязко той.

Ама че упорито хлапе! Лили разбра, че няма избор. За да насърчи интереса на Бернар към други хубави момичета, трябва да отиде на бала.

— Знаеш ли какво, Бернар? — Лили наложи на лицето си най-хубавата си усмивка, отстъпи още една крачка назад и размаха писмото. — Мисля, че все пак ще отида на бала. Още днес ще им пиша, че приемам поканата.

— Вижте ги как вървят заедно. — Поли Макпийс пусна брокатената завеса пред прозореца, от който беше проследила отдалечаването на Лили и Ейвъри. — Признавам, че постъпихте

наистина гениално, като казахте на онова бременно момиче да изпусне панталона на мис Бийд в калта. — Тя кимна възхитено на Евелин и добави с усмивка: — А после вие лично да скриете другия панталон, за да я принудите да се облече като жена.

— Е, смятам, че Лили изглежда много добре така.

Евелин нарочно се изразяваше предпазливо, но докато следеше с поглед отдалечаващата се двойка, на лицето ѝ изгря усмивка. — Розовото ѝ отива. Всъщност този цвят отива на повечето жени.

— Хмм... — промърмори Поли, която не обичаше да разговаря за мода. Ала много скоро лицето ѝ отново се разведри. — Малката сцена по време на пикника също ни се удаде добре, нали?

— Наистина ли смятате така? — Евелин намери конец с цвят на яйчена черупка между няколкото, окачени на страничната облегалка на стола ѝ, и с нервни пръсти започна да връзва възли. — Значи смятате, че ще поощрим взаимното им... харесване, като ги подтикваме да водят спорове?

Поли хвърли последен поглед през прозореца и придвижи инвалидната количка към Евелин.

— О, да — кимна убедено тя. — Очевадно им харесва да си мерят силите. Страстни характери, и двамата. Ако си мълчат, никой от тях няма да си каже какво иска в действителност.

— И какво искат според вас? — попита Евелин. Какво разбираше тази проста, избухлива жена от страстни характери?

— Секс.

Евелин примигна смаяно.

— Щом се приближат на метър един от друг, въздухът помежду им започва да вибрира. Ако бях добре възпитана дама като вас, мисис Торн, сигурно щях да се възмутя до дън душа от онова, което се случва в Мил Хаус. Трябва да призная, че съм изненадана от несхватливостта ви. Не може да не сте забелязали напрежението между двамата! Не чувате ли вибрациите?

— Сега, след като насочихте вниманието ѝ в правилната посока, тя няма да пропусне да го забележи — обади се Франческа, която беше влязла в стаята, обгърната в облак от шифон. Изглеждаше малко замаяна. Няколко кичура се бяха отделили от сложната прическа, а рюшовете, които красяха дълбокото деколте, стърчаха или бяха

смачкани. — Ще позволите ли да ви дам един съвет, почерпен от собствения ми опит? — попита тя.

Евелин се обърна виновно към Поли. Едно беше да направи всичко, за да тласне жената, която обичаше като сестра, към мъжа, от когото се страхуваше — майчинската ѝ загриженост за бъдещето на Бернар изискваше тази драстична мярка, — но съвсем друго беше да я заловят на местопрестъплението.

— Нямам понятие за какво говориш, Франческа — прошепна смутено тя.

Поли само изгледа изпитателно влязлата.

Франческа спря пред масичката с гигантската севърска ваза.

— Тази ваза е една от най-ценните вещи в Мил Хаус — заговори като на себе си тя. — Учудвам се как старият Хорейшо я е оставил тук, вместо да я заключи в някой трезор. Много е скъпа...

— Какъв съвет искахте да ни дадете, мис Торн? — попита настойчиво Поли.

Франческа извади едно увехнало цвете от букета градински цветя във вазата и го остави на масичката.

— Бъдете внимателни. За щастие мис Макпийс е преценила съвсем правилно състоянието на двете жертви. О, хайде, Еви, щом не ти харесва да ги наричам жертви, ще казвам „субекти“. И така, ако двамата не бяха луди един по друг, отдавна щяха да забележат, че ги манипулирате. Нито един от двамата не е толкова... задръстен. — С тези думи Франческа се отправи към бюфета, за да си налее чаша порто.

— Добър анализ — отсъди Поли.

— Поли! — извика възмутено Евелин.

— Съжалявам, мис Торн, но защо трябва да отричаме? Ако е решила да ни издаде, мис Торн нямаше да ни дава добри съвети, нали? Но много бих искала да знам защо иска да ни помогне.

Франческа удостои двете жени със загадъчна усмивка.

— Не бъдете толкова убедена, че няма да ви издам, мис Макпийс! Аз много обичам Лили. Много!

— Аз също! — извика виновно Евелин.

— Всички знаем, че я обичате, мис Торн. — Практичната Поли се опита да успокои обстановката. — Хайде да сложим картите на масата. Мисис Торн и аз имаме общ интерес, затова работим за

събирането на мистър Торн и мис Бийд, но причините ни са много различни.

— Така си и мислех — отвърна Франческа и посочи Поли с чашата си. — Ще ми ги кажете ли?

Поли изправи гръб.

— Мисля, че мис Бийд не притежава необходимата отдаденост и решителност, за да стане следващата председателка на Движението за правата на жените. И преди да се нахвърлите върху мен, моля, оставете ме да обясня.

Евелин я гледаше мрачно, но не възрази.

— Без съмнение мис Бийд има много качества, които говорят в нейна полза — продължи уверено Поли. — Очарование, остър ум, баща със синя кръв, майка с не съвсем синя кръв... Предимство е даже положението ѝ на извънбрачно дете, защото засяга чувствата на нисшите слоеве. Но най-важното е, че мис Бийд, това красиво момиче, досега е живяла без мъж, успяла е да остане независима от мъжката част на населението и се къдне, че това положение няма да се промени.

Франческа слушаше с интерес.

— Продължавайте, мис Макпийс.

— Някои хора в организацията са на мнение, че ни е нужна популярна, харизматична водачка като мис Бийд. — Поли се приведе напред и продължи възбудено — Те искат да качат Лили на трона като девствена кралица. Силна, независима млада жена, която не се ръководи от телесните си потребности.

Франческа избухна в луд смях. Поли търпеливо я изчака да се успокои. Очевидно изпитваше съчувствие към нея.

— Простете, мис Макпийс — рече Франческа, докато попиваше сълзите от очите си с крайчеца на ръкава. — Просто се изненадах, че има хора, които сериозно... Но, моля, продължавайте!

— Мис Бийд обаче не стои над тези неща. Реакцията ѝ спрямо мистър Торн е достатъчно доказателство — отсече Поли. — Ако мис Бийд започне връзка с мистър Торн, все едно каква, вече няма да е подходяща за девствена кралица на движението. Организацията ще избере истинска водачка, не символ. — Тя се удари по коляното и заключи почти гневно: — Това е причината да правя, каквото правя.

Франческа се замисли дълбоко. След малко направи широк жест и кимна.

— Разбрах. Причините на мис Макпийс да влезе в ролята на сводница са ясни. — Обърна се към Евелин и продължи: — Признавам обаче, че нямам понятие какво се опитваш да постигнеш ти, Еви.

Евелин изпусна дантелата, която плетеше.

— Божичко, колко съм несръчна!

— Еви! — настоя Франческа.

Свела глава, младата жена се опита отново да заплете конците.

— Правя го, защото от това зависи животът ми — обясни шепнешком тя. — Животът на Бернар.

— Би ли се изразила по-ясно? — помоли спокойно Франческа.

— Добре, ще ти кажа. — Евелин вдигна глава и я погледна пронизващо. — Ти знаеш всичко. Знаеш какво беше, когато Джералд беше още жив. Ти си живяла с него и знаеш какъв беше... — Гласът ѝ се задави. — Знаеш как се отнасяше към мен... не бих могла да...

Евелин беше готова да се откаже, но Франческа очакваше отговора ѝ, а лицето на Поли изразяваше съчувствие и мъдрост. Защо най-сетне да не признае истината пред тях и пред себе си?

— Аз съм ужасна страхливка.

— Не сте, мисис Торн — отговори спокойно Поли. — Просто сте искали да останете жива.

Евелин поклати глава.

— Не. Аз съм страхливка. Десет години само...

Бракът ѝ не засяга никого. Евелин упорито вярваше в това правило и живееше според него. Чистотата на семейното име — името на Бернар — трябваше да бъде запазена, каквото и да се случи.

Поли извърна глава и се загледа през прозореца, за да даде време на Евелин да се овладее. Този прост жест, изпълнен с такт и чувствителност, позволи на Евелин да запази достойнството си и да продължи.

— Не мога да разговарям с Ейвъри Торн. Не съм в състояние да отправя към него и най-обикновената молба, дори когато става въпрос за сина ми. Боя се, че няма да съм в състояние да го направя даже ако става въпрос за сигурността и за бъдещето на Бернар. — Гласът ѝ трепереше от омраза към себе си.

— Не си права, мила — намеси се Франческа. — Сигурна съм, че ако животът на Бернар е изложен на риск, ти ще...

Помръкналото лице на Евелин изрази цялата ѝ болка.

— Наистина ли мислиш така, Франческа? Искан ми се да си права, но аз не искам да направя бъдещето на Бернар зависимо от нещо толкова несигурно като моята смелост, факт е, че аз се страхувам, а Лили не. Лили не се бои от нищо. Ако остане — а тя трябва да остане, защото няма дом, където да отиде, и Ейвъри не е чак толкова лош, че да я изгони, — тя ще се застъпва за Бернар. Тя ще прави онова, което аз не съм в състояние да направя. Тя никога не би предала съвестта си, за да си спаси кожата. Никога не би избягала. А ако той се опита да злоупотреби с нея, ще намери смелост да си отиде.

— О, Еви... — В гласа на Франческа прозвуча искрена тъга. — Искан ми се да беше опознала мъжете по друг начин. Връзката с мъж може да бъде прекрасна.

— Сериозно ли говориш? — Евелин се опита да бъде цинична, но думите ѝ прозвучаха неестествено.

— О, да — увери я Франческа и за първи път показа, че и тя е крехка, ранима жена. Тънката, суха кожа под прекрасните очи, размазаното червило, фината мрежа от кръвоносни съдове, които прозираха през кожата на слепоочията, показаха на двете жени, че тя остарява — признаци, които никой досега не забелязваше. — О, да...

— Връзката между мъжа и жената може да бъде прекрасна — продължи с твърд глас Франческа. — В продължение на няколко чудни мига вярваш, че си струва, че си намерила отговор на копнежите си, че си срещнала съдбата си... Намираш се в рая и се наслаждаваш на чисто и невинно щастие, което си търсила с всякакви средства... — Тя затвори очи, облегна се на дивана и се засмя — дрезгав смях, който изразяваше и болка, и самота. — А после, естествено, разбираш, че не си била в рая, не си стигнала дори до обетованата земя. Споменът за тази илюзия те кара да търсиш отново и отново.

Франческа пак отвори очи и за момент Евелин забеляза в зениците ѝ глад, отчаян глад, който много бързо бе скрит от обичайната подигравателност и безгрижие, Франческа отпи голяма глътка порто и продължи:

— Някои хора се кълнат, че чувството расте с всяка среща, а не изчезва. Че то оживява духа, вместо да разболява душата. — Тя изхъмка презрително. — Това са думи на закоравели пияници, но тъй като аз съм романтична душа, предпочитам да вярвам, че ще получа доказателства за обратното и ще се сбогувам със съмненията.

Тя се усмихна и след кратко мълчание заключи:

— Не знам дали голямата любов съществува или не, но съм абсолютно сигурна, че никой не трябва да приключи живота си, без да е преживял дори далечно ехо от онова, което знам аз. Нали се изразих много дискретно, Еви? Кълна се, че татко щеше да се гордее с мен.

— Франческа!

Без да забележи протегнатата ръка на Евелин, Франческа се изправи.

— Този отговор беше и за вас, мис Макпийс!

— Какъв отговор, мис Торн? — попита Поли Макпийс и обичайно острият и глас прозвуча меко и нежно.

— Ще ви помогна да съберете Ейвъри и Лили. — Франческа кимна и се опита да оправи деколтето си. — Както вече казах, аз много обичам Лили и ѝ желая да се присъедини към хората, които знаят как да стигнат до рая.

Обикновено Лили се наслаждаваше поне на пътя до къщата на Дръмънд, ако не и на самата цел. В ден като днешния, когато грееше топло слънце и цветята ухаеха, можеше да се надява на добра разходка. За съжаление обаче не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за посрещането, което ѝ беше подготвил Дръмънд. И за Ейвъри Торн.

Отново и отново си припомняше колко детински се бе държала предишния ден. Упорито твърдеше, че жените могат да правят всичко, което могат и мъжете. Отказът на Ейвъри да участва в облога трябваше да я върне на земята, да я вразуми — вместо това тя се разгневи още повече.

Ейвъри беше от мъжете, които винаги имат подходящ отговор, които владеят всяка ситуация. Той никога не би допуснал да излезе от контрол. Способен, енергичен, смел и абсолютно сигурен в себе си, той беше олицетворение на мъжествеността.

И тъкмо тази сила, от която тя се отвращаваше, го правеше невероятно привлекателен. Думите, които Франческа беше прошепнала в ухото ѝ, отново и отново отекваха в главата ѝ като шепот на хипнотизатор: „Действай! Вземи си, каквото искаш. Защо да оставаш пасивна? Ти си жив човек!“ Тонът ѝ беше толкова безгрижен,

изглеждаше така уверена в себе си... „Да не мислиш, че жените не желаят така силно като мъжете само защото са жени? О, Лили, уверявам те, че твоите желания са също толкова властни и нормални като мъжките.“

Лили забърза по пътеката, опитвайки се да се избави от гласа на Франческа в главата си. „Защо непрекъснато да се питаш какво си пропуснала, след като си можела да го постигнеш със съвсем малко усилия?“

— Закъсняваме ли?

Лили, която вече препускаше по брега на езерото, си заповяда да върви по-бавно.

— Не, имаме предостатъчно време. Съжалявам.

Ейвъри спря край мелницата, за да огледа насипите. Вероятно се питаше защо не ги е поправила, за да се предпази от наводнението, което през пролетта беше удавило пшеницата ѝ. Отговорът беше съвсем прост: нямаше пари, а не искаше да взема кредит.

Докато той стоеше и се оглеждаше, тя се запъти към конюшнията. Вратата беше отворена. Отдалеч миришеше на коне. Поздрави я тихо изцвилване и Лили се усмихна. Индия.

Не можа да устои и влезе в конюшнията. Толкова обичаше миризмата на сено и кожа. Припомни си, че трябваше да купи сеното от малкия си паричен резерв, и помрачня.

Мина безшумно по коридора между боксовете и се убеди, че пясъкът е основно почистен. От прозорците падаше светлина, конете я поздравиха с тропот на копита върху сламата.

Това беше любимото ѝ място. В конюшнията бяха подслонени седем стари състезателни коня, повечето от които никога не бяха печелили състезания. Ейвъри сигурно щеше да я помисли за луда, задето притежава толкова много коне.

Фини конски ноздри се промушиха през процепа на вратата. Лили спря и погали кадифената муцуна.

— Здравей, Индия. Как си, красавице?

Лили погледна през рамо. Ейвъри стоеше в рамката на вратата и широките му рамене изпъкваха повече от всеки друг път. Не може да не обича коне. Всички хора обичаха коне. Лили въздъхна тихо, остави Индия и отиде при Ейвъри.

— Не ми струваха почти нищо.

— За какво говорите?

— За конете. Те са почти подарък.

Той смръщи нос и се извърна настрана.

— Разбирам.

Ейвъри беше готов да излезе от конюшната, но Лили го задържа. Даже го хвана за ръкава и той я погледна слисано. При друг случай тя щеше да се ядоса, но конете бяха много по-важни. Ако не успееше да задържи Мил Хаус, той трябваше да се погрижи за тях.

— Не мисля, че разбирате — заговори възбудено тя. — Ако не ги бях купила, щях да ги пратят в кланицата или да ги продадат евтино на хора, които да ги впрягат пред тежки каруци или да орат с тях. Това са състезателни коне, разбирате ли? Те имат съвсем друга структура. Те са крехки. Щяха да загинат само за месец.

Ейвъри изпухтя пренебрежително.

— Не е справедливо, не разбирате ли? Те са дали всичко от себе си и не са виновни, че не са печелили проклетите надбягвания.

Ейвъри беше устремил поглед към пръстите ѝ, които все още стискаха ръкава му. Тя се изчерви, пусна го и приглади гънките, останали върху плата.

— Значи отглеждате провалени състезателни коне. — Гласът му прозвуча странно дрезгаво.

— Не ги наричайте провалени! — възмути се тя. — Индия е заемала челни места във всички надбягвания, а имаме и един скопен кон, който веднъж е победил Гладиатор!

— Браво на вас!

— Не се дръжте така пренебрежително! Ясно ми е как се отразяват на финансите ми, но още не съм започнала да губя. Засега това са моите финанси.

— Дори не съм намекнал нещо друго.

Ейвъри се покашля и я погледна.

Лили се опита да открие следа от подигравка в невероятните му сини очи, но не видя нищо. Очите му бяха подозрително зачервени, а влагата придаваше на учудващия им цвят неестествен блясък. Прозрението я улучи като удар: Ейвъри Торн се опитваше да овладее чувствата си! Той беше трогнат... развълнуван от историята на тези бедни коне. Лили зяпна смаяно.

— Искам да се махна оттук — рече почти грубо той. Разумът му твърдеше, че отглеждането на стари състезателни коне е само пилеене на пари, но чувствата говореха друго. Вместо да започне да я укорява, той се чувстваше буквално размекнат.

— Бихте ли... — Лили се поколеба. — Искате ли да ги видите?

Той събра вежди, сякаш предполагаше, че зад въпроса ѝ се крие капан.

— Не — отвърна рязко той и отново се покашля. — Да се махаме оттук. Имаме работа за вършене.

Той ѝ даде знак да върви напред и се нагоди към темпото ѝ. Пътеката ги отведе в овощната градина. Старите ябълкови дървета бяха обсипани с цвят. Пчелите, които Ейвъри неволно оприличи на миниатюрни лакеи в златни ливреи, лениво се рееха сред розовото великолепие. Топлият бриз движеше короните на дърветата и цветните листенца се ронеха по земята.

— Мислех, че овощната градина е по-голяма — отбеляза Ейвъри.

— Не е нито по-голяма, нито по-малка, отколкото е била преди пет години — увери го Лили. В сянката на дърветата очите му изглеждаха по-тъмни, по-дълбоки, като синьо-зелени смарагди.

— Имах предвид, че като дете бях убеден, че нашата овощна градина се простира чак до морето — уточни той. — Идвах тук като в джунгла, където ме очакваха безброй приключения. Дракони, Робин Худ, Ланселот — всички живееха тук. Всеки ден се срещах с ново предизвикателство.

Той направи скок напред и размаха бастуна си, сякаш беше рапира. Направи финт и вдигна въображаемото си оръжие за поздрав. Без да помисли какво прави, Лили се наведе, грабна тънък, дълъг клон с няколко листенца и го сложи пред себе си като шпага.

— Ан гард!

За момент очите му се разшириха от изненада. Тя се възползва от невниманието му и опря върха на клона в корема му.

— Туше!

Очите му се присвиха. Дали защото се радваше на играта, или защото изпита желание да ѝ отмъсти? Вероятно и двете, помисли си развеселено тя.

— Ние от семейство Торн не умираме лесно, мила моя — рече той. В следващия миг удари клона ѝ с бастуна си. Последва бърза

поредица от атаки, които я накараха да отстъпи няколко крачки назад.

— Това е нечестно! — изпъшка Лили. — Вие сте смъртно ранен!

— Това е само малка дракотина — възрази сериозно той и отново започна да нанася удари по дървената ѝ шпага. — Никога не подценявай силата на решителността!

— Това си е чист инат! — извика Лили, скри се зад дебелото стъбло на най-близката ябълка, надникна и се ухили предизвикателно.

— Сега ще видиш! — изсъска той и изчезна зад отсрещното дърво.

Лили се облегна на стъблото, за да си поеме въздух, преди да продължи дуела. Подаде се предпазливо и се огледа. Ейвъри не се виждаше никъде. Тя се усмихна триумфално и се промъкна безшумно към най-близкото до него дърво. Забеляза крайчеца на жакета му и едва не се разсмя. Хвана го! Нададе боен вик, изскочи иззад дървото и заби края на клона с последния лист в жакета му.

— Предайте се, сър!

Жакетът му падна от един счупен клон.

— И аз ви предлагам да се предадете.

Лили се обърна изумено. Ейвъри стоеше небрежно облегнат на дървото зад нея и размахваше бастуна в такт с думите си. Вдигна едната си вежда и заяви:

— Според правилата на евтината мелодрама сега сте в моя власт.

В думите му беше скрито по-дълбоко значение. За момент очите му блеснаха предизвикателно, но блясъкът бързо изчезна.

— Прав сте, сър! — Лили се поклони смирено и хвърли своя клон в краката му. — Предавам се във вашите ръце.

— Защо ли се съмнявам? — попита с усмивка той и на бузата му се появи очарователна трапчинка.

— Умният мъж винаги се съмнява — рече тя, леко задъхана. „Ако жената само седи и чака, няма право да се оплаква, че получава единствено остатъци.“ Дявол да те вземе, Франческа!

Лили се покашля смутено.

— Бих предложила... по-добре е да продължим пътя си.

Без да чака отговора му, тя му обърна гръб и продължи устремно по пътеката. Той я последва мълчаливо. Скоро излязоха от овощната градина и се озоваха на ливада, обградена с жив плет. Стигнаха до

дупката, отдавна запушена с дървена решетка. Ако беше сама, Лили щеше да се прекачи през плета и да мине напреко.

— Някога винаги минавах през полето, когато отивах при Дръмънд — заяви Ейвъри, сякаш беше прочел мислите ѝ. — Спестявах си поне петнайсет минути път.

Той откъсна една тъмночервена роза от близкия храст и я завъртя между палеца и показалеца си. Ръцете му са хубави и силни, ноктите грижливо изрязани, по пръстите има мазоли — отбеляза неволно Лили.

— О, така ли? — промърмори тя.

Той вдигна розата, присви очи и я погледна през кадифените листенца. Сигурно сравняваше цвета им с червенината, избила на бузите ѝ. О, проклета да е Франческа! Защо беше напълнила главата ѝ с глупави мисли!

— Да. — Той протегна ръка и сложи цветето в косата ѝ. Жестът толкова я смая, че тя забрави да затвори устата си.

— Искате ли да спестим малко време?

— Аз... аз...

Той сложи ръка върху горната летва, засили се и се прехвърли от другата страна.

— Сега е ваш ред. — И ѝ подаде ръка.

Лили много искаше да приеме подадената ръка, да му позволи да ѝ помогне, но отклони предложението. Вместо това стъпи на най-долната летва и се покатери по решетката. Застана на колене върху най-горната летва и сведе поглед към неравната земя, за да си избере сигурно място за приземяване.

— Виждам, че наистина сте много привързана към принципа „Аз мога всичко сама“.

— Да, разбира се. — Лили вдигна поглед и установи, че се намира над височината на очите му. Прекрасна позиция! Бръсначът му явно не беше особено остър, защото брадичката му бе покрита от тъмна сянка. Незнайно по каква причина тази мисъл ѝ вдъхна нова смелост. Тази малка сянка го направи по-човечен, не толкова властен. Един най-обикновен бръснач бе заличил част от наглостта му. Толкова беше приятно да стои по-високо от Ейвъри Торн!

Лили се настани по-удобно. Не ѝ се искаше да се откаже от извоюваната позиция.

— Аз приемам своята независимост много сериозно — обясни тя. — Ако бяхте жена, и вие щяхте да мислите така.

Той се опря на летвата съвсем близо до нея и рече доволно:

— За щастие не съм жена.

Лили прие думите му като удар в лицето. Издиша шумно и сведе глава.

— Аз съм мъж, следователно не ми се налага да защитавам независимостта си с такава енергия — продължи все така самодоволно той. — Сигурно е дяволски уморително да си постоянно нащрек, че някой мъж може да предложи да помогне при прескачането на някоя ограда.

— Лесно ви е да се надсмивате — почти извика Лили. — Ако бяхте жена, щяхте да знаете, че всеки акт на самоопределение заслужава похвала. Всяка малка битка е подготовка за голямото сражение.

Което ще завърши с равни права за двамата партньори в брака, помисли си тя, но не го каза гласно.

— Не се притеснявайте, мис Бийд, аз не изпитвам никаква необходимост да ви отнема независимостта. Просто ви предложих помощ, каквато всеки джентълмен би оказал на една лейди.

— Мистър Торн — отговори строго тя, — баща ми имаше родословно дърво, но майка ми не. Нейните предци са били пътуващи работници. Вие сигурно ще ги наречете цигани, ако не и скитници.

Веждите му се вдигнаха многозначително.

— Това обяснява всичко.

— Вероятно намеквате, че ми липсва етикет? Сигурно сте потресен. — Странно, но Лили не изпита удовлетворение, че е шокирала Ейвъри Торн.

— Ни най-малко — отвърна високомерно той. — Моят коментар се отнасяше за необикновения ви външен вид. Вие сте сноб, мис Бийд. Познавам доста хора от вашия сорт.

— И какъв е моят сорт? — попита възмутено тя.

— Вие принадлежите към хората, които преувеличават значението на произхода и се наслаждават на ефекта, който този факт упражнява върху други хора. Повярвайте, на мен ми е напълно безразлично какви са били предците ви и с какво са се занимавали, за да печелят прехраната си. Според мистър Дарвин нашите предци са се

катерили по дърветата. Хората като вас обаче не престават да обсъждат чии дядовци са се катерили по-високо.

— О! — Защо той наричаше всичките й страхове и опасения снобизъм?

— Освен това, мис Бийд, колкото и да ми е неприятно да ви възразявам, ще кажа...

— На вас ви е приятно да ми възразявате. Във всяко писмо, което ми изпращахте...

— Колкото и да ми е неприятно да ви възразявам — повтори по-високо той, за да заглуши протеста й, — ще кажа, че винаги познавам коя жена е дама и коя — не. Още при първата ни среща.

Той кимна в потвърждение на думите си, обърна се, сякаш бе казал всичко, опря лакти на оградата и се загледа доволно към ливадата. Явно в момента не го беше грижа ще стигнат ли навреме, или ще закъснеят. Значи искаше да бъде джентълмен. Добре.

Изглеждаше абсолютно овладян, в съгласие със себе си и света, зашеметяващо мъжествен, а тя... Тя беше... как го каза Франческа? Тя беше в състояние да...

Той обърна глава и й се усмихна. Това преля чашата на търпението.

— Една дама би ли направила това? — Тя се наведе, обхвана главата му с две ръце и впи устни в неговите.

Той се отдръпна и тя се хвана за раменете му, за да не падне от оградата. Без да иска, притисна устни още по-силно върху неговите. Устата му беше мека и топла, твърда и гладка. Усещането беше толкова прекрасно, че устните й неволно се задвижиха върху неговите.

Ръцете й се плъзнаха от широките рамене към шията и отново обхванаха главата му. Косъмчетата на брадичката му подраскаха дланите й, кожата му затопли връхчетата на пръстите й. Тя опипа леката вдлъбнатина на слепоочията му, после скулите, накрая докосна ъгълчетата на устата му. Простена дълбоко и се наслади на прекрасните, непознати досега чувства.

Трепереща от страст, тя се отдаде изцяло на целувката. Кръвта се качи в главата й и я замая. Потопи се дълбоко в новите, връхлитащи я с могъща сила усещания и забрави къде е и какво прави.

Ейвъри нямаше нейния късмет.

С всяка частица на тялото си той усещаше близостта ѝ, макар че тя съвсем не беше толкова близо, колкото му се искаше. Но какво би могъл да стори, за да ѝ попречи?

Само бог знаеше защо тя го целува. Той във всеки случай нямаше представа. Само до преди минута се поздравяваше самодоволно, че се е справил така деликатно и сръчно със страховете ѝ и на всичкото отгоре ѝ е направил чудесен комплимент, а в следващия миг тя започна да го целува — с много повече гняв, отколкото със страст. Във всеки случай целувката започна с гняв, но само след секунди стана невероятно изкусителна.

Една далечна част от съзнанието му го предупреждаваше, че това може да е подъл номер. Но той не беше в състояние да разсъждава разумно — тялото му пое контрола над разума. Само инстинктът за самосъхранение го спря да я свали от оградата, да я положи върху топлата трева и да легне върху нея. Неустоимият копнеж да я усеща, да се наслаждава на мекотата ѝ под своята твърдост заплашваше да срути самообладанието му.

Искаше да се приближи още до нея, да отвори устата ѝ... Проклятие, изобщо не му беше достатъчно устните ѝ да се движат върху неговите с изкусителна упоритост. По тялото му пробяга тръпка.

Ала силната воля, която съдържаше крайниците му, не можа да повлияе върху устата му. Целувката ѝ събуди копнежа му и като мъж, който е на път да умре от жажда, той отвори устни, за да изследва сладостта на нейните. Наклони глава и леко плъзна език по меките устни. Тя въздъхна с копнеж и веднага отвори уста. Той издаде гърлен стон и мушна език в устата ѝ, за да проучи горещата, кадифена вътрешност и да поиграе с езика ѝ.

Твърде много. Но не достатъчно.

Ейвъри пристъпи напред, само една крачка, но гърдите ѝ моментално се притиснаха към неговите и изпратиха горещи тръпки по тялото му. С всяко вдишване и издишване твърдите ѝ гърди с изпъкнали зърна оставяха пареща следа по неговите. Напрежението в бедрата ѝ отслабна, тя се облегна на него и той се възползва от позата ѝ, като пое цялата тежест на гърдите ѝ. Положението, в което се намираха, беше толкова възбуждащо, че той едва издържаше.

Лили отметна глава назад и лебедовата ѝ шия се опъна. Бог да му е на помощ! Трябваше, просто трябваше да целуне бялата кожа, да

вкуси солта в малката вдлъбнатинка към рамото, да засмуче крайчето на ухото ѝ. Замаяното ѝ мъркане изпълни съзнанието му.

Не биваше да я докосва, в никакъв случай. И той не го направи, не и с ръцете си. Поне толкова самодисциплина му беше останала... не се знае докога. Паниката и желанието се смесваха. Искаше да я усеща под себе си, по дяволите, не просто да стои тук и да се опиянява от нея. Ала не посмя да направи нищо повече.

Защото в едно далечно ъгълче на мозъка си — там все още беше способен на някакви мисли — той се опасяваше, че ако наистина се осмели да я докосне, тя ще го изхвърли от Мил Хаус.

Затова стоеше неподвижен, усещаше непоносимото напрежение в мускулите си, усещаше вцепененото си тяло и дишаше дълбоко, докато езикът му отново и отново нахлуваше в устата ѝ и си играеше с нейния.

Не я докосвай. Не я докосвай. За бога, не се приближавай повече!
Внезапно тя отвори очи. Отдели уста от неговата и нададе тих вик:

— Мили боже!

Отдръпна се назад, свлече се от оградата и падна по гръб. В първия момент Ейвъри не беше в състояние да се помръдне, само отчаяно и примирено затвори очи. В следващия миг се прехвърли през оградата, наведе се над нея и погледна в широко отворените ѝ очи.

— Не съм ви докоснал! — Гласът му трепереше от възбуда.

— Знам! — изкрещя в отговор тя и зарита сърдито, за да се изправи. Краят на полата ѝ се вдигна и разкри дантелено бельо и бродирани копринени чорапи. Наистина ли Лили Бийд носеше дантели и коприна? Фуркетите се разхвърчаха на всички страни и блестящите черни къдрици се изсипаха като водопад по раменете и гърба ѝ.

Тя почти бе успяла да се изправи, когато обувката ѝ се закачи в подгъва на роклята и отново я събори на земята. Легнала по гръб, тя затропа бясно с токчета, но много скоро разбра, че гневът няма да я доведе доникъде, и престана.

С физиономия на човек, който полага свръхчовешки усилия да се овладее, тя пое дълбоко въздух, приглади косата си назад и го изгледа гневно.

— Нали твърдите, че сте джентълмен. — Гласът ѝ беше странно пресипнал. — Хайде, помогнете ми.

— О, да, разбира се. — Той я огледа недоверчиво. — Момент. — Макар и с колебание, ѝ протегна ръка. Лили издаде някакъв звук — ръмжене ли беше или хълцане? — и най-сетне се изправи на крака.

— Не би било зле да оправите полите си.

Тя задърпа гневно плата, докато покри обувките ѝ, и се зае да чисти стръкчетата трева и сухите листа от задната част на полата.

— И косите ви...

— Какво им е?

— Разпуснаха се.

— О! — Лили събра няколко фуркета от земята, нави косата си и я закрепил на тила с непогрешим женски инстинкт. Само след минута фризурата ѝ изглеждаше съвсем прилична. Тя пое дълбоко въздух, издиша шумно и упорито го погледна в очите. Напълно омагьосан, той зачака да види следващата ѝ стъпка.

— Искам да се извиня. — Бузите ѝ пламнаха.

Каквото и да беше очаквал — това не!

— Аз... нямам обяснение за това, което направих. Държах се като... като...

— Като чудовище — помогна ѝ той. Точно тази беше думата, с която наричаше себе си.

— Точно така! Като чудовище. — Лили изглеждаше направо въодушевена. Той трябваше да се сети, че това обозначение от среден род ще намери съгласието ѝ. — Моля за прошка и предлагам да забравим колкото е възможно по-бързо тази неприлична случка.

Начинът, по който го каза — безличен, изкуствено добродетелен, — го вбеси. И преди беше устоявал на изкушения, но това беше най-голямото. Тялото му пулсираше от неутолено желание. Все още усещаше вкуса ѝ, миризмата ѝ, топлината и. Не. Няма да я остави да се измъкне толкова лесно. Само защото малката игра, която беше измислила, не стигна до края, на който се беше надявала, това не означаваше, че няма да си плати за дяволията.

— Вие може да го забравите, но аз — не — отсече той.

Лили зяпна изумено.

— Но... Как да поправа грешката си?

— Да поправите грешката? — Мисълта, че тя му е длъжница, беше безкрайно приятна. — Нямам представа как бихте могли да поправите факта, че се доближихте до мен по такъв начин. — Той

направи драматична пауза и продължи: — Но понеже сте жена, аз нямам избор. Трябва да приема решението ви. Ако ролите бяха разменени, някой сигурно щеше да се разкрещи като луд. Но вас не ви е грижа, че ще ми е много трудно да забравя тази... малка случка.

Тъмните ѝ очи се присвиха недоверчиво.

— Няма ли да забравите?

Господи, само да знаеше. Никога няма да забрави. За съжаление не можеше да ѝ каже причините. Ще има нужда от безброй студени душове, докато се успокои.

— Защо сте толкова изненадана? — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Жените нямат монопол върху чувствителността. Мъжът също може да се почувства обиден от една такава постъпка. Но понеже обидата е нанесена от жена, моите чувства са оставени изцяло без внимание.

— Това е несправедливо! — извика тя, но веднага съжали за думите си.

Ейвъри се усмихна самодоволно.

— Напълно съм съгласен с вас. Но тъкмо вие би трябвало да знаете, че случващото се между половете рядко е справедливо. Точно вие не би трябвало да пренебрегвате факта, че не само жените страдат от подобни... несправедливости.

— Сигурна съм, че има начин да ви... обезщетя. Ако някой мъж ви беше обидил по този начин...

— Мила моя мис Бийд — прекъсна я важно той, — ако мъж ме бе обидил по такъв начин, вече щеше да се лее кръв.

— Не исках да кажа това. Убедена съм, че ако някой мъж се бе... приближил към вас, щяхте да приемете извинението му. Права ли съм?

— Не съвсем, мис Бийд. Вие не просто се приближихте към мен. Вие се възползвахте от заблудението ми, че във вашата компания няма защо да се боя от... нередно поведение.

За момент Ейвъри се уплаши, че е отишъл твърде далеч. Лили събра вежди, очите ѝ се присвиха, устните се опънаха. В следващия миг обаче тя умолително му протегна ръка и той разбра, че не е събудил недоверието ѝ, а е засегнал чувството ѝ за чест. В този момент почти изпита съчувствие към нея, но побърза да си припомни, че тя е преследвала някакви свои цели в тази игричка и какъвто и изход да е планирала, той трябваше да бъде губещият.

— Сигурна съм, че мога да направя нещо! — извика тя.

— Вижте, когато мъж даде такъв нечестен изстрел...

— Какво казахте?

— Това означава да пратиш куршум в гърба на противника от засада. Неспортсменско. Непочтено.

Лили пребледня.

— Така ли смятате?

— Ако някой мъж ми изиграе подобен номер, просто ще го предупредя, че много скоро може да очаква същото и от мен. Това прави играта честна. Каквото ти на мен, такова и аз на теб — заключи той. — Такъв е обичаят между джентълмените.

Лили се замисли върху думите му. Макар да говореше любезно, мислите в главата му бяха ожесточени. Беше си въобразил, че познава тази жена! Четири години и половина си бяха писали писма и той смяташе, че е предвидил всичките ѝ действия. Проклетие! Писмото, което тя му написа след смъртта на Карл, проникна право в сърцето му. Трябваше ли сега да признае, че се е излъгал в нея?

Очакваше, че тя няма никакъв опит с мъжете — както той нямаше опит с жените. Ала страстната целувка показваше друго и по някаква незнайна причина това заключение го подлудяваше.

— Е? — попита той.

Лили вирна брадичка и кимна с достойнство.

— Добре — отвърна смело тя. — Вече съм предупреждена.

Лили имаше огромно желание да потъне в земята и да не се появи никога вече. Усещаше погледа на Ейвъри в тила си и бузите ѝ пламтяха от срам. Притисна пръсти върху устните си, за да потисне стоновете, които напиреха, и погледна умолително към небето. Искаше ѝ се да побегне.

Какво, за бога, ѝ беше станало? Целувката беше толкова хубава идея — идея на свободомислещ дух. Сега ѝ се струваше евтина и мръсна... а той се беше обидил!

Какво ѝ каза? Че един мъж също може да се чувства настъпен по пръстите. Да, за момент и той се понесе по течението. Макар да беше изцяло отдадена на чувствата си, тя бе забелязала, че той не остана недокоснат от страстта. Реагира, дори бурно. А сега твърдеше, че е станало недоброволно.

Тя бе прекарала целия си живот в борба за правата на жените, за изравняването им с мъжете, а сега се бе натрапила на Ейвъри Торн. Какво лицемерие! Колко жалко! Този път не можа да потисне стона си.

— Казахте ли нещо, мис Бийд? — Той беше далече от нея и това не биваше да я изненадва. Сигурно се боеше да я доближи на по-малко от метър.

— Не, нищо.

Е, поне постъпи правилно, като прие правото му на „отмъщение“. Тя стисна ръце до болка и отново се запита как ли ще изглежда неговият „нечестен изстрел“. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че той няма да има същата форма като нейния.

Целувката на Ейвъри вероятно беше резултат само от онзи силен сексуален нагон, който според твърденията на съратничките ѝ владееше мъжкия пол. Във всеки случай той не оспори, че тя се е държала като чудовище. Да, тя беше усетила в целувката му желание и страст, но те сигурно са били инстинктивни. И тя щеше да се чувства отблъсната, ако някой беше събудил у нея импулси, демонстриращи робската ѝ зависимост от низки инстинкти. Вероятно единствено строгите джентълменски правила го бяха възпрели да приложи сила, за да се отдели от нея. Като имаше предвид големината и силата му, сигурно трябваше да бъде благодарна.

Само че тя не се чувстваше благодарна. В действителност не беше съвсем сигурно дали не би предпочела той да я удари — и то достатъчно силно, за да полежи известно време в безсъзнание.

Лили продължи да се проклина, докато стигнаха до малката каменна къщичка, където се беше устроил Дръмънд. Тя стъпи на площадката пред вехтата, увиснала безпомощно на пантите врата, и почука. Искаше да свърши възможно най-бързо. Почука отново.

— Добре де, добре! Дяволите да те вземат! Кой глупав, проклет... — Дръмънд откряна вратата и надникна навън. — О, извинете. Не знаех кой ме безпокои.

Старият негодник отлично знаеше кой чука на вратата му. Лили беше винаги точна на месечната им среща, а Дръмънд реагираше на чукането ѝ с груби ругатни. Днешните бяха безобидни, поне в сравнение със словесната буря, която се беше стоварила върху главата ѝ миналия път.

Дръмънд се потътри в мрачното помещение и остави вратата отворена. Е, този път поне не я затръшна в лицето ѝ, за да се извини после с „проклетото си старческо забравяне“.

Лили отвори вратата докрай и влезе в къщичката. Дръмънд се бе разположил зад вехтото си писалище, отрупано с документи, изгризани моливи и стари книги. В къщата беше горещо и задушно, но той се бе наметнал със скъсано одеяло.

Впечатлението за старческа слабост, което искаше да остави у нея, беше лош виц. Лили бе видяла със собствените си очи как беше завлякъл теле със счупен крак до дома му почти на миля разстояние.

— И аз ви желая добър ден, мистър Дръмънд — започна бодро тя. — Помните ли, че имахме уговорка за днес следобед?

Тя се извърна за миг към Ейвъри, който я зяпаше недоверчиво. Сигурно размисляше дали да я обяви за луда, за да се добере по-скоро до Мил Хаус. Ако тя продължаваше и занапред да се чувства така силно привлечена от него, — само като го гледаше, по тялото ѝ пробягваха огнени тръпки, — скоро щеше да повярва, че с това ще ѝ направи услуга.

— Ще продължавате ли да стоите на прага като тъпа крава, или най-после ще влезете? — излая Дръмънд. — А кой, по дяволите, е младият глупак зад гърба ви? Новият управител на фермата? — Очите му блеснаха. — Не, надали имам толкова късмет. А вие, млади човече, не сте от правилния пол и нашата мис със сигурност няма да ви назначи.

Този човек никога ли няма да престане. Лили направи няколко крачки напред.

— Кога най-сетне ще разберете, мистър Дръмънд, че не идвам при вас...

— Мили боже! Този да не е имал глупостта да се ожени за вас? — попита с надежда Дръмънд и посочи Лили с палец. — Най-после една разумна стъпка. Така ще мога да се отърва от нея поне за няколко дни — добави той и намигна похотливо.

Лили заби нокти в дланите си. Добре, че в стаичката цареше полумрак и никой нямаше да види горещата червенина, избила по бузите ѝ. Срещата се развиваше много по-зле, отколкото се беше опасявала.

— Нито ще поема управлението на фермата, нито ще се ожения за мис Бийд — обясни спокойно Ейвъри. — А вие бъдете по-сдържан, старче.

— Тогава какво търсите тук? Не понасям разни безделници да ми се мотаят в краката.

Малкото коси, останали по главата на Дръмънд, стърчаха на всички страни от изгорелия от слънцето череп.

— Исках още веднъж да се уверя, че един мъж може да живее само от злоба.

— Виж какво, момче! — Дръмънд се изсули от стола си и захвърли одеялото и поведението си на мрачен стар мъж като змийска кожа. — Може да си пораснал голям, но не си чак толкова силен, че да не мога да те науча на добри маниери с малко пердах.

Той опря ръце на масата и се приведе напред със заплашителна физиономия. Измери Ейвъри с мрачен поглед и по лицето му се разпростря изненада. Удари с юмрук по масата и изрева:

— Ейвъри Торн? Същият изнервящ хлапак както някога. Е, поне си натрупал малко месце по кокалите си, момче, и вече можеш да си го позволиш.

— Никога не съм бил изнервящ хлапак.

— Ха! — По устните на стария управител пробяга нещо като усмивка — по-скоро беше трепване на мускул, защото Лили никога не беше виждала Дръмънд да се усмихва. Той заобиколи масата, избута я настрана и хвана ръката на Ейвъри.

— Тук сте, за да ме освободите от нейното пренебрежение и от навика й да се меси навсякъде, нали? — попита доволно той. — Браво на вас! Днес съм щастлив като свети Петър!

— Като че ли някога си е направил труда да дойде да ни види — промърмори Лили.

— Тя обаче не се предава лесно, нали? — попита Дръмънд и се ухили като зло сивокосо джудже.

По дяволите, как мразеше да говорят за нея в трето лице! Понякога той го правеше и когато бяха само двамата. За да я изнерви.

— Това е най-доброто за всички ни. — Дръмънд най-сетне пусна ръката на Ейвъри. — Жена да ръководи ферма? Смешна работа! Никога не съм виждал такава глупост!

— Аз не се отказвам — намеси се твърдо Лили. — А мистър Торн ме придружи само защото искаше да поздрави стария си приятел.

— Сериозно? — Дръмънд изгледа невярващо Ейвъри и той кимна.

— О, по дяволите! — С израз на човек, който е бил измамен в най-съкровения си очаквания, Дръмънд се завлече до масата, като на минаване я ритна по крака.

— Ох!

Мърморейки нещо неразбрано, Дръмънд се отпусна на стола си.

— Тогава ще се наложи да се примиря и със следващите „уговорки“ — изръмжа той. — Е, добре, започвайте! Какво искате?

— Да искам ли, мистър Дръмънд? — Лили застана пред масата и се хвана за ръба така здраво, че сигурно щеше да остави следи. Наведе се и фиксира Дръмънд с искрящ поглед. — Аз искам тази ферма да дава продукция. И искам да знам кога ще почистите овцете от кредата. По всичко личи, че ще имаме горещо лято и аз...

— И по какво личи, мис всезнайке? Пак сте чели списания за фермери, нали? А сега ме изслушайте, ако обичате. Аз работя от петдесет години с овце и никой няма да ми казва кога ще ги чистя и кога не!

— Не, мистър Дръмънд, не съм съгласна — отговори Лили. — Ако вълната не изсъхне преди големите горещини, за да може да се стриже, овцете ще се разболеят и ще имаме сериозни загуби.

Лицето на Дръмънд се покри с червени петна.

— Това ми е ясно и без да ми го казва зелена хлапачка като вас!

— Какво значи да се почистят овцете? — намеси се Ейвъри.

Лили и Дръмънд се обърнаха към него. Лили го бе забравила за известно време и сега се почувства виновна.

— Какво попитахте?

— Искам да знам каква е тази червена креда, за която говорите — настоя Ейвъри. — За да преценя струва ли си да се води толкова разгорещена дискусия.

— Глина — отговори Лили, която не беше сигурна дали той не ѝ се присмива. — Червеникава креда, която се използва за маркиране на овцете.

— Аха. А защо трябва да се маркират овцете?

— За да се различават от другите стада — отвърна презрително Дръмънд. — В тази област се отглеждат дяволски много овце и трябва да знаем кои на кого принадлежат. — Той поклати глава. — Ако си спомням добре, някога не бяхте такъв глупак.

— Продължете разговора си, моля — рече спокойно Ейвъри. — Виждам, че ще науча доста неща.

— Наистина ли не знаете какво е червена креда? — попита недоверчиво Лили. Фактът, че Ейвъри признаваше незнанието си така спокойно, беше много учудващ. Нейният, макар и ограничен опит с мъже показваше, че силният пол никога не признава съществуването на пропуски в знанията си. Даже баща ѝ, толкова просветен и напредничав, никога не казваше думите „Това не го знам“.

— Не знаех — кимна все така спокойно Ейвъри. — За какво ми е да го знам? Като дете прекарвах в Мил Хаус само по няколко седмици в годината. Не бих могъл да го нарека свой втори дом.

Ако съдеше по разказите на Франческа, къщата не е била дом на никого. Лили беше готова да го каже, но нещо в лицето му я спря. Изведнъж изпита съчувствие към него и сърдито си каза, че това е пълна глупост. Ейвъри Торн притежаваше всички предимства на общественото положение и пола си. От нищо не беше лишен.

И все пак... Тя го огледа скритом. Може би Ейвъри Торн наистина не беше мързеливият, повърхностен мъж, какъвто изглеждаше.

Дръмънд изпухтя презрително.

— Първо жена, сега пък мъж, който хал хабер си няма. Сигурно трябва да минете през някакъв тъп изпит, преди да се докопате до парите на Хорейшо? И все пак — знайте, че предпочитам да работя за начинаещ мъж, отколкото за някаква си женска. А най-добре би било да се върнат добрите стари времена с мистър Хорейшо.

— Да, сигурна съм, че когато всемогъщият ви е разделил от мистър Хорейшо, е имал нещо предвид — отбеляза сухо Лили. Ейвъри избухна в луд смях и тя се обърна към него, стресната и изненадана. Той избегна погледа ѝ, но ухилената му физиономия изрази одобрение.

— Това прозвуча дяволски безбожно, мис — изръмжа раздражено старият управител и лицето му отново се наля с кръв. — Ако си мислите, че ще търпя еретичните ви...

— О, я престанете, Дръмънд — прекъсна го строго Ейвъри и Лили се изненада още повече. Никога не би помислила, че ще се опита да ѝ помогне. Или поне не след онова, което се случи навън... — Не се преструвайте, че двамата с Хорейшо сте газили калта по нивите, за да се борите с неприятелите на животновъдството — продължи със същия тон Ейвъри. — Факт е, че Хорейшо идваше рядко в Мил Хаус и когато беше тук, не искаше да има нищо общо с управлението на фермата.

— В думите ви има нещо вярно — изръмжа Дръмънд и физиономията му се смекчи. — Мистър Хорейшо никога не се месеше в работата ми. Той беше съвсем различен от сегашната уважаема мис.

— А какво, според вас, трябва да правя? — попита обидено Лили.

— Мис Бийд иска да управлява фурмата! — Дръмънд възбудено размаха ръце. — Глупости на търкалетата! Човек или е аристократ и стои далече от овцете, или е работник и излиза с другите на нивата. Между тези две неща няма средно положение. Няма! Обаче нашата мис си въобразява, че като задава въпроси и чете умни книги, има право да взема решения. Много бих искал да я видя как ще се оправи с чисто мокра овца, дето тежи цели сто кила!

— Наистина ли очаквате тя да къпе овцете?

— Точно така! Дяволски сте прав! — Дръмънд присви очи и отново посвети вниманието си на Лили. — Вие не сте аристократка, но не сте и фермер. Тези неща не се уреждат от писалището, а вие няма да излезете да работите на полето. Това означава, че в моите очи сте безполезна. Ако младият мистър Торн поеме управлението на Мил Хаус, нещата ще се нормализират. Тогава поне ще се работи, както е редно.

— Тук ще се работи, както искам аз! — отговори раздражено Лили.

— Слава богу, че ще слушам глупостите ви само още няколко месеца — изръмжа Дръмънд, сведе глава и се зарови в документите си, за да ѝ покаже, че разговорът е приключил.

Лили отвори уста и кокалчетата на пръстите, с които стискаше масата, побеляха.

— Защо не се запитате какво ще стане, ако аз наистина наследя Мил Хаус?

Дръмънд изобщо не вдигна глава.

— Няма да го наследите. — Махна с ръка като цар, който разгонва досадните лакеи. — Вървете си. Имам работа. Нямам време да се занимавам с вас. Освен ако... — Той вдигна глава и в малките му очички светна злоба. — Освен ако не искате да ме изгоните!

За момент Лили се изкуши да го направи. Но знаеше, че Мил Хаус има нужда от Дръмънд. Нито за момент не биваше да рискува бъдещето на имението.

Съзнавайки, че ако остане тук още само минута, ще убие зловния старик, тя кимна кратко, обърна се рязко, излезе от стаята и затръшна вратата зад гърба си.

Дръмънд избухна в груб смях и доволно потри ръце. Когато вдигна глава, видя, че Ейвъри го наблюдава с ледена усмивка.

— Мисля, че настъпи времето да проведем сериозен разговор, Дръмънд.

9

— Франческа!

Викът на Ейвъри отекна в коридорите на Мил Хаус. В същото време някъде в далечината тресна гръмотевица. Денят беше необичайно топъл за сезона. Откакто сутринта Лили избяга от стаята на Дръмънд, той я бе видял само за малко и това го подлудяваше. Между двамата останаха много неизяснени неща, а той не беше от хората, които се упражняваха в търпение. Искаше да...

Проклятие. Точно там беше проблемът. Той искаше Лили Бийд. Толкова силно, че желанието заплашваше да го надвие. Нещо трябваше да се случи.

— Къде са се скрили всички? — запита се за пореден път той. Даже вечно кискащото се трио от бременни домашни прислужнички беше изчезнало. Дяволски странно. Само бог знае къде се бе скрила Лили. Сигурно пак ковеше планове да го... какво?

Какво, в името на всичко свято, се беше опитала да постигне с целувката? Да го омагьоса, за да го накара да ѝ отстъпи доброволно Мил Хаус? Сериозно ли вярваше, че това ще ѝ се удаде?

Дяволите да я вземат! Той имаше нужда от отговори.

— Франческа! — изрева отново Ейвъри.

Шумолене на коприна и тракане на токчета възвести появата на братовчедка му. Прихванала полите си, тя се изправи пред него и той с изненада установи, че на бузите ѝ са избили трескави червени петна.

— Какво има? — попита задъхано тя. — Случило ли се е нещо?

— Какво да се случи? Нищо не се е случило. Исках просто да говоря с теб — обясни мрачно той.

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Заради теб едва не получих сърдечен удар, глупчо такъв! Трябва ли да ревеш така?

— Принудих се да крещя, защото не се появи никой, който би могъл да ти съобщи, че искам да се срещна с теб... — той се огледа търсещо — ... там. — Посочи един от малките салони и заяви: —

Сметнах, че не е добра идея да обикалям къщата и да те търся зад всяка затворена врата.

— Разбрах, разбрах — кимна Франческа, влезе в салона, отпусна се на огромния диван с мрачна кафява дамаска и скри обувките си под полите.

— Къде са останалите? — попита Ейвъри. Когато се огледа, разбра защо семейството рядко ползваше тази стая. Тъмна, претъпкана с всякакви мебели, неудобна. На всичкото отгоре от камината духаше.

— Мисис Кетъл налива вино за вечерята — явно това е трудна задача, която изисква доста време и участие на много хора. Евелин е в дневната и се опитва да научи мис Макпийс да плете дантела. Бернар отиде в навеса за конете.

— Нарича се конюшня, Франческа. Смяташ ли, че е разумно? Момчето има слаби дробове...

— Какво общо имат дробовете му? — учуди се Франческа.

— Ами, в конюшните винаги мирише ужасно, а конете са непредвидими животни. Искаш ли питие? — Той посочи кристалната гарафа с уиски.

— Много мило от твоя страна — усмихна се Франческа. — Не се притеснявай за Бернар. Крантите на Лили отдавна не представляват опасност за хората, а Бернар много обича да язди. Доколкото знам, това е единственият спорт, който му харесва.

— Да можех и аз да кажа същото... — въздъхна Ейвъри. Представи си как Лили Бийд препуска по полето с развяна черна коса и потръпна.

Опита се да прогони видението и се съсредоточи върху наливането на уискито. Каквото и да провокираше пристъпите на Бернар, явно не беше близостта до конете. Може би двамата трябваше да се опитат да открият при какви условия се стига до тия задушавания, за да се научи момчето да избягва тези ситуации в бъдеще. Както беше направил някога самият Ейвъри.

— Ейвъри — попита внимателно Франческа, — възможно ли е конете да предизвикват у теб пристъпи на задушаване?

Той се обърна рязко и я погледна. С тази розова рокличка на фона на чудовищния диван братовчедка му приличаше на молец: бледа, застаряваща, но все още красива.

— Понякога — отговори той, опитвайки се да изрази пренебрежение. — Не си струва да говорим за това. Стоя далече от конете винаги когато е възможно. А сега за нея.

— За нея? — Лицето на Франческа изрази смайване, но тя разбра бързо за кого става дума. — Аха, за нея? Какво има?

Ейвъри не отговори веднага. Не знаеше доколко би могъл да се разкрие пред братовчедка си. От всичките му познати тя беше най-подходяща да даде оценка на Лили. Знаеше почти всичко за любовта и за мъжете.

— Кемфийлд — рече най-сетне той и ѝ подаде чаша уиски със сода.

— Мартин Кемфийлд? — Франческа пое чашата и кимна. — Какво за него?

— Каква е връзката между Кемфийлд и мис Бийд?

Франческа се намръщи едва забележимо.

— Мистър Кемфийлд изпитва уважение пред интелигентността на Лили.

Ейвъри се отпусна. Ако най-силното чувство, което Кемфийлд изпитваше към жена като Лили, беше уважението пред интелигентността ѝ, значи този мъж беше или хомосексуален, или евнух. Каквото и да беше, той внезапно му стана симпатичен.

На лицето му изгря усмивка.

— Аз обаче мисля, че Кемфийлд просто се преструва. Искане Лили да му повярва.

Усмивката на Ейвъри моментално угасна.

— Мартин Кемфийлд е достатъчно умен, за да разбере, че Лили ще бъде привлечена по-скоро от мъж, който цени ума ѝ, отколкото от някой, който само я зяпа похотливо.

— Аз никога не съм я зяпал похотливо!

Франческа го изгледа слисано.

— Но, Ейвъри, аз не съм казала нищо такова!

— Искане просто да уточня, че не съм от този тип мъже.

— Всъщност жалко — промърмори Франческа и глътна уискито наведнъж.

— А Лили?

— Какво за Лили?

— Той и тя.

Франческа въздъхна.

— О, Ейвъри, много пъти съм те молила да престанеш да се изразяваш с толкова кратки изречения и с едносрични думи. Още като момче имаше този навик. Не разбираш ли, че така разговорите стават едностранни и мъчителни? Много добре знам, че разполагаш с богат речник и можеш да се изразяваш. Нали чувам как спориш с Лили — ти наистина си майстор на дискусиата. Хайде, скъпи, опитай още веднъж. Какво искаш да чуеш за нея и него?

Ейвъри усети как бузите му пламнаха.

— Тя... окуражава ли го?

— Разбира се. — Франческа остави празната си чаша. — Защо, за бога, гледаш така мрачно? Да не си болен?

Мисълта, че Лили прегръща и целува Кемфийлд, разпространи по тялото му чисто физическа болка. Едва с много усилия на волята той успя да раздели стиснатите си челюсти.

— Не, добре съм. Просто не ми харесва, че жена с интелигентността на Лили се унижава дотам да манипулира мъжете по толкова несръчен и груб начин.

— Груб? Несръчен? — Франческа го изгледа намръщено. — Я ми кажи, Ейвъри, как разбра онова, което току-що казах за Лили?

— Че с женските си прелести омагьосва мъжете и те правят, каквото тя иска.

— О, ето какво било! — Франческа поклати глава. — Мъжете са наистина възхитителни същества. Ще позволиш ли да попитам какъв интерес има Лили да омагьоса Кемфийлд? Какво се опитва да постигне?

— Откъде да знам! — отвърна раздражено Ейвъри. — Нямам представа. Какво е искала досега?

Франческа се облегна назад и лицето ѝ стана замислено.

— Я да видим... — започна провлечено тя. — Няколко пъти ми каза, че иска да купи от него семена. Трябва да призная, че досега не ми беше хрумвало да заменя женско благоволение срещу десет процента отстъпка за семена, но ако го е направила, заслужава поздравление. Това момиче наистина притежава дух на предприемач и...

— Не ставай глупава!

— Аз? — Франческа скочи като ужилена. — Аз пък съм на мнение, че ти си този, който вади прибързани заключения. Аз ти казах, че Лили флиртува с Кемфийлд. Не съм казала, че спи с него. Разликата е голяма, нали?

— Ако престанеш да се надсмиваш над събратята си без опит в тази област и ако благоволиш да отговориш конкретно на въпросите ми, няма да си вадя прибързани заключения — изфуча той.

Думите му улучиха в десетката. Дружелюбието изчезна от лицето на Франческа. Под дебелия слой пудра бузите ѝ пламнаха.

— Какво е направила Лили, та си мислиш, че тя е... как да кажа... че щедро раздава женските си прелести?

— Аз съм джентълмен, Франческа — отвърна хладно Ейвъри.

— Аха! — извика триумфално тя. — Не те разбирам, Ейвъри. Ако ти и тя... Защо да не... — Огледа го подозрително и попита: — Сигурно нямаш доверие в... интереса ѝ към теб?

— Ако изобщо има такъв интерес — уточни Ейвъри. — Като джентълмен аз не съм склонен да обсъждам точно тази точка... Но съм длъжен да кажа, че наистина ѝ нямам доверие. Бих бил глупак, ако ѝ вярвах. Само до вчера тази жена се правеше, че се отвращава от мен. Четири години ме обиждаше в писмата си. Не крие, че иска да ми вземе наследството. И изведнъж идва и... показва интерес към мен! Как да реагирам? Какво да мисля?

— Бедничкият. — Франческа го оглеждаше като рядък мъжки екземпляр.

— Не ставай лоша, Франческа.

Слава богу, тя вече не му се сърдеше за необмислените думи преди малко.

— Добре, ако не искаш помощта ми...

— Твоята помощ? За какво? — Ейвъри не повярва на ушите си.

— Ще ти помогна да се — как да се изразя по джентълменски? — да се сближиш с Лили Бийд.

— Но аз не искам да се сближавам с Лили Бийд!

— Не е нужно да крещиш, Ейвъри.

— О, нужно е, как да не е нужно! Ти говориш смешни неща. Лили Бийд е досадна, упорита, избухлива персона. Тя се отвращава от мен. Аз не я харесвам. Е, не бих казал, че ме отвращава, но не ѝ вярвам. Първо, защото е прекалено умна и второ, защото е прекалено

независима. Как би могъл, който и да е мъж да изпита желание да се... сближи с нея?

— На този въпрос нямам отговор. — Франческа очевидно се развесели. — Аз не съм мъж. Но ти би могъл да ме просветиш.

— Разбира се, че мога — отвърна сърдито той, защото смътно съзнаваше, че иска да ѝ обясни нещо, чието съществуване досега е оспорвал. — Нормално е представителите на двата пола да изпитват известно привличане един към друг. Само защото досега не съм го преживявал толкова силно, това не означава, че искам да се сближа с Лили Бийд. — Той се покашля неловко. — Без съмнение чувствата ми са толкова силни само защото изведнъж попаднах в изцяло женско общество, а не съм свикнал с жени. Вероятно съществува и нещо като естествена възприемчивост... или химически телесни реакции... — Той се намръщи. — И прочете ѝ.

— Нямам представа за какво говориш, Ейвъри. Май преди беше по-добре с едносричните думи.

— Искам да кажа, че това не е истинско влюбване — натърти той, — а състояние, създадено от нещастна комбинация между ментални, химически и социални компоненти. Знаейки това, се чувствам по-спокоен.

— О, така ли?

— Езерото край мелницата — рече замислено Ейвъри. — Днес по време на разходката с Лили минахме покрай него. Изглежда доста дълбоко и сигурно е студено.

Франческа избухна в смях.

— Ще вземеш студена баня?

— А какво друго ми остава? — Съзнаваше, че говори неприлично високо, но не беше в състояние да се спре. — Аз съм луд по нея. Това е нездравословно. Това е смешно.

— Нали каза, че е нормално?

— Лъгал съм се. Не, прав съм бил! О, по дяволите! Не съм в състояние да говоря разумно, когато става въпрос за нея. Тя унищожи способността ми да мисля с главата си.

Той извади табакерата от джоба на жакета си и извади тънка пура.

— Трябва да се махна оттук. Ще отида в Лондон. Сигурен съм, че ще ми се отрази добре. Очевидно съм стигнал до онзи момент от

живота, в който мъжът има нужда от жена. Аз... ще се срещам с приятели. Някои от тях имат сестри. Мили, кротки същества. Добри партии. О, по дяволите, забравих, че тя не ми позволява да пуша в къщата!

Ейвъри прибра пурата обратно в табакерата и хлопна капачето.

— Бедничкият... — В гласа на Франческа нямаше и капчица съчувствие. — Защо просто не се примириш с неизбежното? Повярвай, Ейвъри, знам в какво положение се намиращ. Няма смисъл да се противиш. Взаимното привличане е като приливна вълна. Защо просто не потънеш? Знаеш ли колко е приятно?

— Не искам да потъна — отговори натъртено той. — Искам да плувам. Ей сега ще се потопя в студеното езеро и ще се вразумя. Ще го правя всеки ден, докато главата ми се проясни. Даже по два пъти на ден!

— Ейвъри, ти си идиот. — Франческа въздъхна натъжено.

Той беше готов да се съгласи с нея, но съзнанието, че няма представа защо тя е права, унищожи и последните остатъци от самообладанието му.

— Проклятие, Франческа, тя иска моята къща!

Ноздрите ѝ се издуха, сякаш бе усетила неприятна миризма.

— Лили — започна измамно кротко тя — жертва за тази къща и за земите пет години от своята младост. Същите тези пет години, през които повечето млади дами живеят безгрижно и се забавляват, ходят на балове и флиртуват. През това време тя неуморно четеше книги, водеше сметките и пестеше всяко пени. Да не говорим, че работеше повече от всички други, миеше, търкаше, чистеше подовете...

Като видя невярващия му поглед, тя млъкна и презрително стисна устни. Но не издържа дълго.

— Скъпи ми Ейвъри, наистина ли смяташ, че три момичета в напреднала бременност могат да поддържат тази голяма къща? Защо не си направиш труда да погледнеш ръцете ѝ?

— Защо? — попита слисано той.

Франческа не разбра въпроса му.

— Защото това е единственият начин да осигури бъдещето си. След всичко, което направи за къщата и фермата, тя има пълно право

да смята Мил Хаус за свой дом. — Франческа го погледна в очите и заключи спокойно: — И аз съм напълно съгласна с нея.

Думите ѝ отново извадиха на бял свят дилемата, в която се намираше. В целия ѝ мащаб. Той зарови пръсти в косата си и се замисли.

— Разбирам... Видях какво е постигнала... А бях убеден, че е невъзможно! — Гласът му постепенно се втвърди. — Но разбери, Франческа, не аз бях човекът, който постави тази задача на Лили. Нито аз, нито моите адвокати са ѝ предлагали тази къща.

Франческа кимна и зачака да чуе следващите му думи.

— Мил Хаус ми бе обещан още когато бях малко момче. Още тогава бях влюбен в тази къща. Мечтаех за нея, планирах бъдещето си... чаках да я получа. Вярвах в нея и когато не ми остана нищо, на което да разчитам. Знаех, че Мил Хаус е моят дом. Тя се съгласи с глупавите искания на Хорейшо, въпреки че знаеше за моите претенции. Не ми казвай, че не е била наясно с факта, че отнема дома на друг човек.

— Разбирам те — кимна спокойно Франческа. — Ти си убеден, че Лили прави всичко това нарочно, с непочтени намерения. Но помисли, че преди пет години твоите изгледи за бъдещето изглеждаха много по-добре от нейните.

— Какво значение има това? Тя прие предизвикателството на Хорейшо, знаейки, че ако победи, ще ме лиши от наследството ми. Това е ужасно, Франческа, наистина ужасно!

— Да, Ейвъри, може би не е постъпила точно като джентълмен...

— Дяволски вярно! — прекъсна я разгорещено той. — След като е постъпила по този начин, кой знае на какво още е способна. Знаеш ли какво ще направи, за да си осигури Мил Хаус? Как тогава да призная, че се интересувам от нея?

Той поклати глава, помълча малко и продължи вече по-спокойно:

— Обаче като видях онези жалки кранти, за които се грижи, неизбежно се запитах защо рискува бъдещето си заради няколко стари коне! Тя е дебелоглава, несантиментална реалистка — нелогично е да постъпва така! А като си спомня за писмото, което ми написа преди година... Това писмо ме спаси, Франческа! Спаси душата ми след смъртта на приятеля ми. Не мога да повярвам, че жената, написала това писмо, е пресметлива и жестока.

Франческа кимна уморено.

Изведнъж и Ейвъри се почувства уморен. С изцедени сили, дълбоко нещастен от прозрението, че жената, която желаете с такава сила, не заслужава доверие.

— Признавам, че Лили е работила дълго и упорито за онова, което иска. Но с цялото си сърце се надявам да се провали. Само защото много искаш нещо, това не означава, че имаш право да го притежаваш.

— Това ли си внушаваш, когато я виждаш? — попита тихо Франческа. — Че тя не заслужава къщата? Или си мислиш за други неща?

Ейвъри простена задавено. Франческа с един замах бе превърнала сериозната дискусия в обсъждане на сексуалността. Фактът, че думите ѝ отново му напомниха колко силно желае Лили, не го направи сляп за иронията на момента. Той въздъхна, стана и се запъти към вратата.

— Както вече казах, Франческа, за този проблем имам решение.

Отвори вратата и в стаята влетя Бернар. Ейвъри затвори очи, преброи до три и отново ги отвори. Момчето се изчерви като рак и нервно запристъпва от крак на крак.

— Минавах отгук и чух името на мис Бийд — обясни Бернар и въпреки смущението си срещна погледа на братовчед си директно, даже упорито. — Не разбрах почти нищо. Тази дяволска врата е твърде дебела...

— Не ругай, Бернар — скара му се Ейвъри, но дълбоко в себе си призна смелостта му. — Джентълмените не правят така.

— Да, сър — кимна сковано момчето. — Но като джентълмен смятам... искам да кажа, моя задача, мое морално задължение е да се погрижа за доброто на мис Бийд. Естествено е да се замисля...

Още един Торн в плен на чернокосата вещица? Ейвъри се вгледа в пламтящото лице на момчето. Бернар трепереше с цялото си тяло, погледът му беше трескав.

Проклетие! Ей сега ще получи пристъп.

Ейвъри хвана Бернар за рамото, обърна го към вратата и двамата излязоха в коридора.

— Всичко е наред, момко. Мисля, че знам как да се справя с твоето „морално задължение“.

— Къде отиваме? — учуди се Бернар.

— Ще плуваме, приятелче. Студената вода ще ни освежи.

— Скачай! — извика Ейвъри. — Дълбочината е не повече от шест-седем стъпки. Брегът е малко по-стръмен от северния.

— Добре...

Бернар смъкна ботушите и стана, за да свали панталона си.

Ейвъри изпита чувството, че времето се е върнало назад. Сякаш стоеше пред своя фотография отпреди десет години.

Широките, костеливи рамене на Бернар стърчаха под ризата като закачалка. Под полите ѝ се подаваха дълги, бледи, ужасно мършави крака. Стъпалата му изглеждаха чудовищно големи. С такова тяло Бернар би трябвало да може да плува като водна костенурка.

— Идвай, момче!

— Казах, че ще дойда! — извика сърдито Бернар и Ейвъри се ухили широко.

Вирнало брадичка, момчето отстъпи крачка назад, засили се и скочи във водата. Описа широка дъга, плъсна и веднага потъна. След секунда се появи на повърхността, кашляйки и плюейки. Едва си поемаше въздух. Усмивката на Ейвъри угасна. Уплашен, веднага заплува към Бернар.

— Май не влизаш често във водата? — попита той, стараяйки се да не издава загрижеността си. Много добре знаеше колко е неприятно, когато говорят за физическите ти недостатъци. Вслуша се напрегнато, но вместо добре познатото свирене чу само безопасно поемане на въздух и се успокои. Обърна се по гръб и заплува около Бернар.

— Някога и аз се научих да плувам в това езеро — събщи весело той.

Дишането на момчето бързо се нормализира. То запляска несръчно във водата и попита с интерес:

— Така ли? И кой ви научи?

— Никой — обясни ухилено Ейвъри. — Дойдох да ловя риба и паднах. Какво да правя — да се удавя ли? Реших, че ще се науча да плувам. А теб кой те научи?

Отговорът на момчето го свари напълно неподготвен. Бернар разтълкува правилно изражението му и избухна в смях.

— Не знаех, че прекарваш толкова време с нея — отбеляза Ейвъри.

— Според мен не прекарваме достатъчно време заедно. — Бернар замислено поклати глава. — Мама ми каза да стоя близо до нея, когато съм вкъщи. — Той събра вежди и продължи с лек укор: — Мама постоянно се тревожи. Като чу, че мис Бийд ме е научила да плувам, изпадна в ужас и мис Бийд трябваше да ѝ обещае, че това няма да се повтаря.

От въздишката на момчето Ейвъри заключи, че наистина не е имало повече приключения с мис Бийд.

— Ужасно е, нали?

Бернар моментално разбра за какво става дума.

— О, да! — отговори пламенно той. — Мразя да съм болен! Всеки път, когато се закашлям, учителите ме гледат със страх и презрение. А момчетата се смеят зад гърба ми и твърдят, че никога, никога няма да стана нормален!

Ейвъри кимна. Най-сетне сдържаният Бернар се беше разприказвал. Той знаеше от опит колко освобождаващо е това и нямаше намерение да го спира.

— Понякога имам чувството, че върху гърдите ми е седнал великан. Не ми достига въздух и съм убеден, че няма да преживея този пристъп.

Ейвъри отново кимна.

— А друг път... — Бернар сведе глава. — Преди няколко години си мислех, че би било най-добре да се случи точно това.

— Не, Бернар...

Момчето го изгледа гневно и той млъкна.

— Знам, знам, това е проява на страхливост. Но ми беше писнало всички да се грижат за мен. И самият аз вечно да се страхувам.

— Защо промени мнението си? — попита Ейвъри, облекчен от факта, че Бернар е преодолял този тежък период.

— Един ден реших, че не си струва постоянно да се притеснявам дали ще преживея нощта или не. И знаете ли кое е комичното?

— Кажи!

— Колкото по-малко мисля за смъртта, толкова по-добре се чувствам. Някога се вълнувах за всичко, а сега... — Бернар се изчерви

и извърна глава. — Мисля, че ме разбирате. Лежах в леглото и се питах дали на другата сутрин ще се събудя.

Ейвъри го разбираше наистина добре, но премълча.

— Един ден си спомних как леля Франческа ми разказваше, че като момче и вие сте страдали от пристъпи — продължи Бернар. — Представих си какъв сте станали и се заклек, че аз също ще стана здрав и силен. Тогава се почувствах по-добре. Не само тук, вътре — той се почука по челото, — а и тук — удари с юмрук по гърдите си. — Или поне така ми се струва. Кажете ми, наистина ли и вие сте имали такива пристъпи?

— Да.

Облекчението на момчето се видя съвсем ясно.

— И един ден свършиха?

— Не съвсем — отговори Ейвъри, подбирайки думите много внимателно. — Все още има ситуации и места, които избягвам. Има неща, които не правя. Останали са и няколко неща, които избягвам като чумата.

— Например? — попита невярващо Бернар.

— Например конете. Няколко минути в близост до коне и имам чувството, че гърдите ми са стегнати в железен обръч.

— Сериозно ли говорите? — извика момчето и се приближи.

— Напълно сериозно. Затова ще си позволя да ти дам съвет да избягваш всичко, което би могло да предизвика пристъп.

Бернар изпухтя пренебрежително.

— Моите пристъпи нямат специфични причини. Става по-скоро случайно.

— Не е вярно. Ти сам каза: страх, тревога, паника. Знам, звучи безумно, че мислите могат да предизвикат толкова силна физическа реакция, но аз съм виждал неща, които ме убедиха, че това е истината. Имам неопровержими доказателства.

Момчето го гледаше със съмнение и Ейвъри знаеше, че в момента не бива да настоява. Бернар трябваше сам да стигне до правилния извод — като всички мъже от семейство Торн.

— По-добре ми разкажи за уроците по плуване.

Бернар с радост подхвана темата.

— Започнахме през второто лято, откакто мис Бийд дойде да живее в Мил Хаус. Мама и леля Франческа бяха отишли при някого си

на чай и ме оставиха с Лили... с мис Бийд. Беше горещо, тя бе прекарала цялата сутрин в конюшните...

— Толкова ли обича онези жалки кранти?

— О, да. — Бернар се обърна по гръб и се остави на течението. — Посвещава им много време. И така, беше горещо, аз се потях и когато минахме покрай езерото, тя ме попита мога ли да плувам. Казах не и тя рече, че трябва да се науча. И така, едно след друго... — Погледът на момчето се премрежи. — Тя е прекрасна — промълви с копнеж то.

Така е, потвърди мислено Ейвъри.

— Мократа ѝ коса блести, очите ѝ светят. Първо се научих да плувам по гръб. Тя ме държеше и се чувствах като... — Гласът на Бернар пресекна, очите му се затвориха.

Ейвъри също се почувства замаян. Нищо чудно, че момчето е омагьосано от чернокосата вещица. Лили Бийд мокра. Устата му пресъхна и студената вода се стопли.

Той се обърна и се потопи във водата. Със силни тласъци заплува към дъното през плетеницата от стъбла на лилии. Студената вода заглуши всички шумове и заличи очертанията. Слънчевите лъчи прорязваха мрачната зеленина като златни ками. Риби се стрелкаха покрай него и се губеха в гората от водни растения. Той се отдаде изцяло на безшумната, хладна красота и мислите му постепенно се укротиха.

— Къде изчезнахте? — посрещна го пронизителният глас на Бернар, когато най-сетне изплува на повърхността. Момчето стоеше на плитко и трепереше. — Толкова се забавихте! Вече си помислих, че...

Бернар се е разтревожил за него! Кога за последен път някой се е тревожил за него?

— Извинявай, приятелю — отговори дружелюбно Ейвъри. — Вярно е, че се научих да плувам тук, но на полинезийските острови имах възможност да се упражнявам всеки ден. Е, не се научих да задържам дъха си чак като местните ловци на перли, но мога да се меря с всеки европейец. Приятелите ми обичаха да се обзалагат колко време ще издържа. — Обикновено на по няколко пътиета, но момчето не биваше да знае това.

— Били сте на френските острови? — учуди се Бернар. — В репортажите ви май няма нищо за тях.

Ейвъри вдигна рамене.

— Останахме там почти месец. Просто спирка по пътя към Австралия.

— Откакто сте тук, не сте ни разказвали приключенията си.

— Хмм... — Ейвъри заплува лениво към брега. По небето се кълбяха бели облаци. В клоните на дърветата по брега пееха птички. Мястото беше прекрасно. Толкова добре познато, толкова... целебно. Искаше да го притежава. Красотата, спокойствието... толкова английско. Желаше това място повече от всичко на света.

Тя също.

— Не ми се иска да досаждам на жените с истории за... как го нарече мис Бийд? — за продължителния период на младежка жажда за пътешествия.

— Тя е страхотна, нали?

— Това не е точно думата, която бих използвал, но съм съгласен с теб. Тя е уникална.

Дори да беше засегнат от небрежния му тон, Бернар не го показва.

— Мисля, че все още не съм ви казал колко съм ви признателен, че ще оставите мис Бийд да живее тук, ако Мил Хаус не стане нейна собственост.

Да живее тук с Лили? Под един покрив? При тази мисъл той се вцепени. Обзе го страх.

— Виж, Бернар, не си спомням да съм казал, че тя ще остане тук с нас и...

— О, разбира се, че казахте! — прекъсна, го разгорещено момчето. — Казахте, че ще се погрижите тя да живее добре. Аз знам, че не сте човек, който се бои от отговорност...

— Не продължавай! — рече предупредително Ейвъри и изскочи от водата като гневен морски бог. Момчето остана на мястото си и се опълчи упорито срещу него, макар че цялото трепереше. Въпреки това смелостта му беше достойна за възхищение. — Казах, че ще се погрижа за бъдещето ѝ, и ще го направя.

— Бъдещето не е едно и също като доброто на човека. Да си добре означава да си щастлив, а тя е щастлива тук, в Мил Хаус. Обича и къщата, и фермата.

— Знам, знам. Имам твърдото намерение да се погрижа мис Бийд да се чувства добре... да е щастлива. Докато тя сигурно изобщо

няма да се замисли дали аз ще съм щастлив, ако тя наследи Мил Хаус.
Аз също съм привързан към къщата, ако все още не си го забелязал!

— Е, тогава би трябвало да знаете какво трябва да се направи.

— Така ли? — Ейвъри вдигна вежди. — И какво според теб трябва да направя?

— Да се ожените за нея!

Лили се върна от града късно следобед. Беше водила дълги и мъчителни преговори с търговеца на зеленчуци. Извини се с главоболие и се прибра в стаята си. Прекара там остатъка от деня в напразни опити да си наложи равнодушно поведение спрямо Ейвъри Торн.

На следващата сутрин сплете косата си на дебела плитка и решително слезе в стаята за закуска. Ейвъри го нямаше. Чудесно. И без това не искаше да го вижда.

Франческа също я нямаше, но Евелин и Поли Макпийс закусуваха в мълчание. Евелин ѝ се усмихна и наля чай на Поли, която все още седеше в инвалидната си количка. Лили се вгледа във водачката на женското движение и остана учудена от добрия ѝ външен вид. Изглеждаше спокойна, отпусната, в най-добро настроение.

— Добро утро, мис Бийд. — Бернар скочи и ѝ придърпа стол.

— Благодаря ти, Бернар, но наистина не е нужно да си толкова официален — усмихна се Лили и седна.

— Напротив, мис Бийд — отвърна момчето и се изчерви. — Съжалявам, но трябва да ви възразя. Като джентълмен...

— Мили боже, какво ви става на двамата с братовчед ти! — избухна Лили. — Той съвсем не е пример за подражание. Крещи, заповядва, не е никакъв дипломат. Не е нито сдържан, нито очарователен, нито особено учтив.

Когато вдигна поглед, забеляза, че всички са я зяпнали, и се засрами.

— Казвам истината — промърмори тя.

— За кого говорите, мис Бийд? — попита меко Поли.

Лили разгъна салфетката си.

— За Ейвъри Торн, за кого другого! — Тя пусна няколко бучки захар в чая си и го разбърка. Евелин и Поли се спогледаха, а Бернар смутено сведе глава.

Вратата към кухнята се отвори. Мери се появи с количката и пъшкайки тежко, започна да нарежда на масата големи чинии с бекон и шунка, хлебчета и сладки, пържени яйца, пушена риба и овесена каша.

Всичко това е за Ейвъри Торн, а него го няма, за да изрази възхищението си, неблагодарният негодник!

— Напомни ми да поговоря с мисис Кетъл за изобилието от ястия, които приготвя в последно време, Мери.

— О, недейте така, мис Бийд. Момчета като мастър Бернар... — Мери намигна дръзко на момчето, което бе устремило изумен поглед в огромния ѝ корем — ... да не говорим за силни мъже като мистър Ейвъри, трябва да се хранят добре, за да растат.

— Бернар може би, но мистър Ейвъри изглежда достатъчно пораснал — изсъска Лили.

— Да, нали? — Мери въздъхна с копнеж и сипа на Бернар овесена каша. — Вчера отнесе Кати в стаята ѝ. Три етажа, представяте ли си! Носеше я, сякаш тя е бебе, а не носи в себе си още едно.

— Наистина ли я е отнесъл чак до тавана? — попита Евелин.

— О, да! Тъкмо минаваше покрай нея, когато малката глупачка се спъна и плъсна на килима като отсечено дърво. Той я вдигна на ръце и я понесе, а тя през цялото време се хилеше като пияница, застанал пред пълно канче с бира. — Мери презрително поклати глава.

— Освен това — продължи Лили, сякаш не бе чула нищо, много горда, че гласът ѝ е останал напълно спокоен, — ми напомни, ако обичаш, да поговоря с теб, с Кати и Тереза за новопоявилата се склонност да падате точно когато мистър Торн е наблизо.

— Да, мис. — Мери кимна с отсъстващ вид и се обърна към Евелин: — Нали знаете как изглежда голямата маса в кухнята? Онази с мраморната плоча, дето мисис Кетъл все се оплаква, че е твърде близо до вратата?

— Какво е станало с масата? — стресна се Евелин.

— Той я премести! — Мери се наведе и обилно заля кашата на Бернар със сироп. — И това не е всичко. Нали знаете големия пъстър прозорец под фронтоната на покрива?

— Разбира се — засмя се Франческа, която тъкмо влизаше.

— Едно от малкото неща в тази къща, които имат истинска архитектурна стойност.

Бернар скочи и придърпа стол на леля си. Тя седна и му се усмихна признателно.

Бернар се върна на мястото си и попита със съмнение:

— Наистина ли е ценен?

— Бих казала, че да — отговори весело Франческа. — Но преди да решиш да го продадеш, припомни си, че Мил Хаус ще принадлежи или на Лили, или на Ейвъри. Ти не си в състезанието.

— Знам, лелю. Питам се само защо някой е поставил толкова ценен прозорец на селска къща.

— За да се покаже — отговори Франческа и се усмихна сърдечно на момчето. — Е, и какво стана с еркерния прозорец, Мери?

— Мистър Ейвъри го почисти.

— Какво? — слиса се Лили.

Мери кимна и украси кашата на Бернар със сметана.

— Метна се чак горе с едно дълго въже. Разказа ни, че научил този номер в... Хималаите. Хайде, мастър Бернар, яжте! — нареди тя и сърдечно потупа момчето по рамото.

— Но това е опасно! — извика Лили. — Можеше да се нарани. Или да падне. Може ли да е толкова глупав!

— Сигурна съм, че по време на околосоветското си пътешествие Ейвъри е преживял и по-опасни приключения от чистенето на прозорците — намеси се Франческа.

— Кой друг би могъл да го направи? — подкрепи я Евелин.

— Ако не бях прикована към този стол, с радост щях да помогна в миенето на прозорците — обади се и Поли. — Не виждам защо и жените да не могат да се катерят като алпинисти.

— Убедена съм, че можете да осъществите всичко, което сте си намислили — рече Евелин и успокоително я потупа по ръката. Лили наблюдаваше изненадано двете жени. До днес мислеше, че Евелин не може да понася Поли, а сега ѝ стана ясно, че двете са добри приятелки.

— Аз се присъединявам към мнението на мис Макпийс — промълви тя. — Ние сме в състояние да свършим всичко, което е нужно за къщата. Предполагам, че Ейвъри Торн иска просто да се покаже. Да ви убеди, че е по-подходящ да управлява Мил Хаус. — Очите ѝ се присвиха. — Да прави каквото ще.

Лили погледна часовника си. Вече беше доста късно. Дано и днес успее да избягва Ейвъри. Не. Тя изпъна рамене. По-добре да се

изправи срещу него. Какво толкова, че го е целунала? Една-единствена целувка. Да, вярно, вълнуващо преживяване, което не искаше да се изличи от спомените ѝ. И сега усещаше вкуса на устата му, коравите мускули под ризата, горещия му дъх и...

Тя се покашля и заговори делово:

— Би трябвало да се очаква, че джентълмен като него ще си направи труда да се яви с точност на закуска, за да не създава допълнителна работа на прислужниците.

— Искате ли да знаете къде е мистър Торн? — попита Поли.

— Не. Просто казах мнението си. Все ми е едно къде е мистър Торн, стига да не ни създава проблеми.

— Не може да ни създава проблеми, защото го няма — обясни Мери. — Замина.

— О! — Лили изпита чувството, че пропада в пропаст, за чието съществуване не е подозирала. Нима толкова се е отвратил от поведението ѝ, че му е станало непоносимо да живее под един покрив с нея? — Завинаги ли си е отишъл? — попита шепнешком тя.

— Не, разбира се. — Мери взе празната чиния на Бернар и се запъти към Евелин. — Отиде за няколко дни в Лондон, за да посети шивача си. Наистина има нужда от нови дрехи. Тереза и аз многократно отпуснахме старите му костюми, но нищо не се получи.

Шивач? Да, разбира се, тя съвсем бе забравила. Лили си заповяда да остане спокойна, но не можа да скрие огромното облекчение, което я заля. Беше безкрайно радостна, че ще го види отново.

Мили боже! Трябваше да се пребори с това чувство. Той искаше да ѝ отнеме Мил Хаус — къщата и земята, за които се беше борила и беше работила като робиня. Мястото, което ѝ гарантираше бъдеще, сигурност и независимост.

— В гласа ти прозвуча копнеж, мила моя — отбеляза Франческа.

— Мога ли да се оттегля? — попита Бернар.

— Да, скъпи — освободи го с усмивка Евелин.

Момчето хвърли салфетката си на масата, стана и се запъти към вратата. Там обаче трябваше да спре, защото огромният корем на Тереза препречваше изхода.

— О, мис! — изплака момичето. — Случи се нещо ужасно! Китайската ваза в дневната! Някой я е счупил. Натрошена е на хиляди парченца! Кълна се, че не бях аз!

— И аз не съм — побърза Мери да се включи в охкането.

— Млъкнете! — извика Лили. — Все ми е едно кой е бил. Няма никакво значение.

— О, Лили! — Очите на Евелин се напълниха със сълзи. — Севърската ваза струва няколкостотин лири. Не знаеш ли, че хората от банката направиха списък с всички ценни вещи в Мил Хаус? Ще искат да я замениш, преди да изчислят печалбите и загубите. Как ще си позволиш да дадеш толкова пари?

Лили се изправи, все така спокойна. Трябваше да нареди на момичетата да почистят парчетата в дневната и да разбере кой е отговорен за вредата.

— Това не е севърската ваза — съобщи с лека усмивка тя. — Преди години, когато Бернар се върна за първи път в Мил Хаус, наредих да дойде грънчарят и да направи копие. Истинската ваза е прибрана на сигурно място.

Тя огледа с видимо задоволство учудените лица на приятелките си.

— Тогава Бернар преобръщаше и чупеше всичко, което попадеше на пътя му. Реших да се предпазя. Може би си имам слабости, но не съм глупава!

Освен когато в играта не се намеси Ейвъри Торн, прошепна подигравателен глас в главата ѝ.

Овцете вонят. Е, не чак като ленивците, но все пак вонят — мислеше си Ейвъри. А мокрите овце — също като мокрите ленивци — воняха още по-силно.

Студените бани не помогнаха. Местенето на мебели и миенето на прозорци — също. Беше прекарал цели два дни в лондонското общество, което — странно защо — се показва възхитено да се запознае с него, особено женската част от аристокрацията, най-вече някоя си виконтеса Чайлдс, но и от това нямаше никаква полза. Ала той бе взел твърдо решение да не мисли за Лили, да отклонява вниманието си с всички възможни средства. Един ден все ще успее да я изличи от съзнанието си.

Ейвъри сграбчи голямата овца майка през средата и я хвърли в езерото. Животното започна да ритя като подивяло. По развълнуваната

водна повърхност плуваха зелени растения. Мъжът, застанал до него, също пусна своята жертва във водата и я насочи към отсрещния бряг, където чакаше възнаграждението под форма на оградено пасище.

Там стоеше Дръмънд и оглеждаше внимателно всяка изкърпана овца. Когато не оставаше доволен от вида ѝ, я връщаше обратно в езерото с цветисти ругатни.

— Ей, момче! Дяволите да те вземат! — крещеше той. — Този овца е по-мръсна от задника на дядо ти! А ти, Коб, какви ги вършиш? Казах ти да изкърпеш овцата, не да я удавиш! Вие пък, мастър Торн — гласът му се понижи до ласкателно хленчене, — не бих искал да бъда неучтив, но бихте ли си поразмърдали малко благородния задник? Трябва да окъпем още петстотин овце.

Ейвъри пусна голямата овца и се зае със следващата, която се спускаше предпазливо по разкаляния бряг. Зарови ръце в дебелия вълна и я повлече към водата.

Червена креда. Целият беше покрит с тази гадост. Тя лепнеше по ръцете и гърдите му, да не говорим за лицето. Панталонът му беше разкъсан от остриите копита, една от младите овце бе открила ризата му, грижливо окачена на един храст, и я бе нагрисала. А ботушите му — прекрасни ръчно изработени ботуши от мароканска кожа, с които беше обиколил целия свят, — сигурно нямаше да оцелеят след пет часа в мръсното езеро.

Овцата се дърпаше, но Ейвъри не я пусна. Чувстваше се смъртно изтощен. Мускулите му трепереха, главата му се пръскаше. Снощи, докато вечеряше в стаята си, стомахът му протестираше гневно. Въпреки това магията не изчезваше: щом паднеше на леглото, тя се появяваше пред него и той усещаше копринената черна коса под пръстите си, усещаше устните, които търсеха неговите.

Оженете се за нея!

Като чу предложението на Бернар, Ейвъри не можа да удържи проклятията си. И, разбира се, веднага каза на момчето какво мисли за предложението му. За съжаление това не промени нищо. Оттогава мислеше само и единствено за тази възможност.

Да се ожени за Лили Бийд? Безумие. Трябваше да се откаже от всяка мисъл за спокоен живот. Женитбата с Лили Бийд не беше благословия... може би само в една област. Защо пък да не потърси друго решение...

Какви бяха тези мисли, по дяволите? Само защото онова проклето хлапе бе направило едно глупаво предложение, това още не означаваше, че той ще се съгласи.

Внезапно овцата се замята в ръцете му и в лицето му плисна кал. Ейвъри пусна животното и изруга грубо.

— Ругаете твърде много. Това е недостойно за джентълмен — проговори измамно мек женски глас.

Трябваше да я усети по-рано. Въздухът да затрепери, да удари светкавица, птиците да замлъкнат. Или поне близостта ѝ да проникне в съзнанието му. Струваше му се несправедливо природата да създаде едно толкова впечатляващо същество, без да даде на по-незначителните креатури шанс да се оттеглят, усещайки някакво предупреждение.

Ейвъри примигна и се изправи. Тя стоеше на брега, заобиколена от мирно пасящи овце. Бе опряла ръце на хълбоците, едното ѝ краче потропваше гневно. Заплашително черното небе зад нея подчертаваше ослепителното бяло на глупавата ѝ мъжка риза, под която гърдите ѝ се очертаваха така примамливо. Тялото му веднага реагира на близостта ѝ. Дори студената вода не беше в състояние да го успокои.

Ох, дори светкавиците не бяха достатъчно предупреждение за същество като нея. По-добре птиците да падат мъртви от клоните.

— Какво правите тук? — попита той и изведнъж се почувства ужасно неловко. Съзнаваше, че по лицето му тече червеникава кал и капе по гърдите. Предполагайки, че битката помежду им ще продължи, нагази във водата и се запъти към другия бряг.

— Какво търси тук оная? — изрева Дръмънд от отсрещния бряг, смъкна шапката от главата си и гневно я удари по бедрото. — Тук не сме на пикник, мистър Торн. Хайде, ако обичате, пратете жена си да си върви, откъдето е дошла!

Ейвъри потрепери. Лили не разочарова очакванията му. Като бик, подразнен от червена кърпа, тя се обърна към Дръмънд и го удостои с унищожителен поглед. Удари с крак по размекнатата земя и овцата, която беше най-близо до нея, стреснато вдигна глава.

— Първо, мистър Дръмънд — рече ледено тя, — аз не съм ничия жена. Не принадлежа на никого, освен на самата себе си. И второ, не съм дошла да нося обяда на някого си.

— Ами тогава изчезвайте — изрева в отговор Дръмънд. — Вие ми проглушихте ушите да изкъпя овцете, нали, а сега, когато вършим работа, пристигате важно-важно, отклонявате вниманието на хората ми и създавате проблеми — както винаги. Ако...

— Млъквайте, Дръмънд — изръмжа Ейвъри.

Вместо да му благодари, както би постъпила всяка нормална жена, Лили се наежи още повече.

— Нямам нужда от вашата помощ, мистър Торн. Мога да се защита и сама. Особено срещу мистър Дръмънд.

— Значи няма да се махнете? — изкрещя вбесено старият управител.

— Не! — изкрещя в отговор Лили.

— Тогава ще се махна аз. Обедна почивка, момчета! Даже сега, веднага!

Дръмънд вирна брадичка и я изгледа предизвикателно. Лили пребледня като смъртник.

Как ли се чувства човек, когато не само поставят авторитета му под въпрос, ами и го унижават публично? Ейвъри не беше в състояние да скрие съчувствието си. Той също знаеше какво е да пренебрегнат предложенията и мненията ти — само защото се различаваш физически от другите.

Без да погледнат Лили, която все пак беше техен работодател, работниците пуснаха овцете и се събраха на другия бряг. Поизчистиха калта от ръцете и лицата си и насядаха под дърветата, където бяха оставили кошниците с обета.

Очевидно много горд от себе си, Дръмънд се отдалечи като царя на таласъмните. Небрежната му походка издаваше, че се наслаждава на победата. Лили го проследи с поглед, без да е в състояние да скрие безсилния гняв, който я мъчеше. Ала когато отново се обърна към Ейвъри, вирна брадичка в недвусмислено предупреждение. Ейвъри разбра, че тя не иска съчувствието му. И той знаеше какво е гордост.

Внезапно желанието му да се бори с нея се изпари.

— Лили — промълви той и ѝ протегна ръка.

Тя го погледна, сякаш се беше опитал да я татуира с креда.

Той опита отново.

— Лили... — Гласът му прозвуча кротко, почти нежно, и тя се разтрепери. Отстъпи крачка назад и рече:

— Дойдох да ви съобщя, че имате посещение.

— Какво? Гости ли са дошли?

— Двете мис Кемфийлд случайно срещнали скъпата си приятелка виконтеса Чайлдс, с която се запознали в Лондон, а после към тях се присъединили скъпата им приятелка мис Бет Хайбридж и брат ѝ Итън Хайбридж, когото познавате от Хароу.

— И какво?

— Нищо. Мистър Хайбридж заяви, че много, ама много държал да го посетите. Бил поканил няколко от момчетата на парти следващата седмица.

Ейвъри присви очи.

— Не познавам никакъв Хайбридж. Откъде се взе пък този?

Лили замахна с ръка на запад.

— Живее на няколко мили от имението на Кемфийлд. Чух, че къщата му била хубава и безупречно поддържана. Че всички стаи са отворени. Няма мебели с калъфи.

— О, така ли? — промърмори той. Не беше сигурен за какво намеква тя. — Аз пък се чувствам по-добре в Мил Хаус, където сме сложили калъфи на мебелите.

Лили бавно плъзна поглед по калното му тяло.

— Разбирам.

— Какво означава това?

— Означава, че спокойно можете да приемете поканата и да изиграете номера си. Прозрачните ви опити да покажете на света, че сте законният собственик на Мил Хаус, не впечатляват никого.

Тази жена прекалява!

— Какво казахте? — изфуча той.

— Имам предвид всички онези неща, които вършите през последните дни — отговори твърдо тя. Дори се приближи към него, за да не повишава глас. — Не си мислете, че не знам какво правите. Мери, Тереза, Кати и Бернар постоянно ми докладват за ежедневните ви усилия. Но да знаете — няма да ви позволя да ме извадите от състезанието само защото сте преместили една маса и сте извадили няколко лопати кал от езерото!

— Момент, момент! — Ейвъри отчаяно се опитваше да разбере защо е толкова бясна. Беше убеден, че онова, което прави за Мил Хаус, е полезно преди всичко за нея, особено ако наследи къщата. Вместо да

му благодари за положените усилия, тя му се караше. — Няколко лопати? Та аз извадих от дъното поне два тона тиня!

— И повечето от нея отиде по тялото ви.

Ейвъри пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Мис Бийд, вие сте неблагодарна Ксантипа^[1]. Езичето ви е като на змийче.

Непонятно защо, долната ѝ устна изведнъж затрепери. Черните очи овлажняха и в продължение на дълъг, ужасен миг той повярва, че тя ей сега ще се разплаче. Ала каквото и да беше предизвикало тази реакция, тя успя бързо да я потисне.

— А вие, мистър Торн, сте шумен, мръсен, властен негодник и със сигурност не сте джентълмен!

Преди да е успял да реагира, тя се обърна и се сблъска с една овца. Уплашеното животно се метна настрани, блъсна Лили със задницата си и я изхвърли от брега. С шумно, удовлетворяващо плискане тя плъсна във водата и изчезна под повърхността.

Ейвъри почака малко, но тя не се появи. Той не се обезпокои. Студената вода щеше да охлади раздражителността ѝ. Ала когато мина почти цяла минута, той въздъхна примирено и се запъти към мястото, където беше изчезнала. Потопи ръце и бързо напипа косите ѝ, тила, накрая гърба на ризата. Изръмжа доволно, хвана я за яката и я изтегли на повърхността. С напоените с вода дрехи тя тежеше доста, макар че водата, която му стигаше до раменете, компенсираше по-голямата част.

— Нечестно е да се криете в езерото — отбеляза той.

— Не се крия — изфуча тя. — Просто не можах да се изправа достатъчно бързо. Махнете си ръцете от мен!

— С удоволствие. — Той я пусна и тя отново потъна като тухла. Панталонът ѝ се изду за момент и бързо я повлече под водата.

Този път Ейвъри преброи до пет, преди да потопи ръце в калната вода.

Тя беше изчезнала.

Той се наведе, потопи глава във водата, пипна дъното и започна да описва големи кръгове с двете си ръце. Опита се да отвори очи, но калта пареше непоносимо. Бавно се придвижи напред, претърсвайки дъното. Мина половин минута. Цяла минута.

В сърцето му се надигна паника. Той я прогони, съсредоточи се върху следващата крачка, следващото вдишване. Най-сетне стигна до

лилиите и трескаво започна да си пробива път през бъркотията от виещи се стъбла. Ако случайно е плувала в тази посока, Лили сигурно е попаднала в плетеница, по-здрава от рибарска мрежа. Ами ако се удави?

Не!

Минута и половина. Ръката му напипа нещо копринено. Косата й! Посегна и усети как ръцете й го удариха слабо.

Слава богу!

Ръцете му слепешком опипаха тялото й и той усети, че виещите се стъбла са стегнали гърдите й. С бавни, мъчителни движения тя се опита да му помогне, докато я освобождаваше от смъртоносната прегръдка на лилиите. Най-сетне той успя да я хване през кръста, отблъсна се силно от дъното и я извлече на повърхността.

Кашляйки мъчително, тя разтърси глава и размаха ръце. Той я стисна по-здраво и тя се опита да се освободи, но съпротивата й бързо отслабна. Тялото й се разтрепери неудържимо. Ейвъри напрегна всичките си сили и бързо я изнесе на брега.

Щом усети под стъпалата си твърда почва, той я вдигна на ръце и я отнесе на полянката. Отпусна се на колене и внимателно я положи в тревата. Тя дишаше тежко. Очите й бяха затворени.

Мокри кичури бяха полепнали по челото й. Той ги приглади назад и с нарастваща загриженост огледа лицето й. Дали беше в безсъзнание?

Без да мисли много, седна върху хълбоците й, наведе се над нея и се опря на лакът. С много нежност изтри калта от устата, бузите и носа й. Ресниците й трепнаха. Черните като въглен зеници блеснаха срещу него. Ейвъри внезапно усети как гърдите й се вълнуват в непосредствена близост до ръката му и без да иска, погледна надолу. Тъмните зърна се очертаваха ясно под мократа риза. Усети триенето на хълбоците й по вътрешната страна на бедрата си. Ръцете й бяха вдигнати над главата. Точно поза за...

Тревогата изчезна и отстъпи място на диво желание. Тя прошепна нещо неразбрано. Той сведе леко глава и плъзна поглед от малката локвичка червеникава вода, образувала се във вдлъбнатинката на шията й, към пълните устни.

Изведнъж му стана трудно да диша.

— Какво казахте? — попита с предрезгавял глас.

— Попитах дали сега ще си отмъстите? — отвърна едва чуто тя. Той се надигна като опарен и седна до нея.

Нямаше да бъде толкова лошо, ако в гласа ми не беше прозвучала надежда, помисли си Лили, като видя как лицето на Ейвъри стана студено и се затвори. Ала когато отвори очи и видя устните му толкова близо до своите, веднага се запита...

Тя затвори очи и простена задавено. Унижението да бъде спасена от Ейвъри Торн беше толкова силно, че ѝ идеше да потъне вдън земя. След като той я пусна, тя искаше просто да му даде малък урок, да му покаже колко добре умее да плува. Затова се гмурна под водата и се отдалечи от него с енергични движения и с намерението да изплува на отсрещния бряг с триумфален вик. Вместо това загуби ориентация в калната вода и стъблата на водните лилии се увиха около тялото ѝ като смъртоносна мрежа.

Когато най-сетне се осмели да отвори очи, той седеше до нея, сложил едната си ръка на коляното. Човек би могъл да помисли, че се наслаждава на гледката, но здраво стиснатите челюсти го опровергаваха.

Всъщност и другите мускули по тялото му изпъкваха достатъчно ясно. Бицепсът се издуваше под дебелия пласт тиня, която покриваше кожата му, а мокрият корем беше стегнат и гладък като дъска за пране. Лили изпита чувството, че гледа бронзова статуя, намазана с масло, и тази гледка ѝ отне дъха.

— Благодаря — прошепна тя.

Той дори не обърна глава към нея. Тя беше жива. Той бе изпълнил дълга си. Без да каже нищо, стана, обърна ѝ гръб и направи крачка напред. После колебливо погледна към другия бряг на езерото.

Лили проследи погледа му. Работниците се бяха наобядвали и ставаха.

— Позволете да ви помогна — предложи Ейвъри със студена учтивост.

Тя се направи, че не вижда ръката му, и се надигна въпреки треперещите си колене.

— Бих могъл да ви занеса до къщата, ако не можете да вървите — продължи той с вбесяваща учтивост.

Не би могъл да ѝ отпрати по-отвратително предложение. Да я докосне? Да я носи? Като Мери, Тереза и Кати и бог знае още колко

други жени!

Въпреки че много искаше да усети силното му тяло съвсем близо до своето — спокойно можеше да си го признае! — тя нямаше да си го позволи. Тя не беше като другите жени.

— Не — отвърна кратко тя и поклати глава.

— Не ставайте глупава — изръмжа раздражено той и отново ѝ подаде ръка.

— Не — повтори тя и отблъсна ръката му.

— Е, добре — изфуча той, грабна ризата си от храста и направи няколко крачки. После обаче спря. Буквално се вцепени.

— Проклятие — чу го Лили да мърмори.

— Казахте ли нещо, мистър Торн? — попита любезно тя.

Той се обърна рязко, сграбчи я за раменете и я изправи на крака. Устните му се нахвърлиха върху нейните като сокол върху гълъбица.

В сравнение с тази целувка първата беше по-скоро братска. Той се разкрачи, прегърна я здраво и я притисна до себе си с такава сила, че хълбоците ѝ се опряха в бедрата му. Езикът му проникна в устата ѝ и подхвана горещца, зашеметяваща игра с нейния.

Лили забрави на кой свят се намира. Никога не беше изпитвала такава наслада. Отвори широко уста, за да даде достъп на езика му, остави го да изследва дълбините ѝ. Усещаше интензивно ръцете му, които трескаво се плъзгаха по гърба ѝ, и копнееше за още. Желанието да се притисне към него, да се изгуби изцяло, стана неудържимо.

Изведнъж той се отдръпна. Буквално я отблъсна от себе си. Погледна я втренчено, дишайки тежко, очите му блеснаха под дългите мигли.

— Сега сме квит — изрече задъхано, наметна ризата си, обърна ѝ гръб и закрочи през поляната.

Лили го проследи с поглед. В сърцето ѝ се бореха желание и дълбоко объркване. Слънчевите лъчи, пробихи си път между буреносните облаци, обливаха тялото му със златна светлина и подчертаваха всеки детайл на едрата, стройна фигура. Тя виждаше всеки мускул, всяка жила, извивките на ръцете, тънкия кръст...

Тя се погледна и едва не изпищя. Мократа, кална риза разкриваше всяка подробност от тялото ѝ. Всеки можеше да я разгледа.

Лили се огледа трескаво. Мъжете се връщаха към езерото. Тя изруга полугласно, обърна им гръб и хукна след Ейвъри. Трябваше да

го настигне, да му вземе ризата и да се покрие.

— Почакайте, Ейвъри! Почакайте, моля ви! — извика тя и хвърли бърз поглед към зяпащите мъже. Той дори не се обърна.

— Почакайте! — извика отново тя. Разбрали какво става, мъжете се разсмяха и започнаха да свиркат подире ѝ.

Той не спря да я изчака. Дори не забави ход. Тази целувка беше неговото отмъщение.

Лили стигна бързо до къщата и влезе през входа за прислугата. Там спря и пое дълбоко дъх. Той не биваше да узнае какво е означавала за нея тази целувка. За него вероятно не беше нищо, той сигурно всеки ден целуваше по дузина жени. Изобщо не си помисляше, че отмъщението му се е превърнало за нея в прекрасно преживяване.

Точно така. Тя няма да мине през задната врата, сякаш е някоя от градските уличници... сякаш е извършила нещо нередно.

Лили се върна, отиде до главния вход, влезе и затръшна вратата. Трясъкът беше оглушителен и тя се усмихна доволно. В следващия миг обаче прозорците затрепериха от друг, още по-ужасен шум.

Уплашена, тя се върна и отвори вратата. Гранитните стъпала бяха осеяни с хиляди мънички пъстри стъкълца. А там, където допреди минута беше еркерният прозорец, зееше дупка.

— Сто лири? Само толкова ли? — Франческа отпи голяма глътка порто и се облегна удобно на дивана.

— Така поне каза стъklarят — отговори Лили, сгушена в огромното кресло насреща ѝ.

Свещите на масата помежду им трепкаха тревожно и по стената на дневната танцуваха сенки. Бурята, която ги заплашваше от сутринта, най-сетне се разрази и осветлението в къщата угасна. Мракът, който се възцари навсякъде, прогони обитателите на дома по стаите им почти веднага след вечеря.

Лили нямаше никакво желание да се оттегли в стаята си и да се отдаде на мрачни мисли, затова прекара вечерта в дневната, където Франческа бавно, но сигурно унищожаваше запасите им от алкохол. Гарафата с порто беше вече полупразна.

— Вече не ми е чудно, че Хорейшо не го е свалил, за да го продаде на безценица — изпухтя презрително Франческа.

— Слава на небето, че не е по-скъп — отбеляза разумно Лили. — Мога да отделия сто лири, но ако бяха хиляда, нямаше да знам как да се справя.

Капаците на прозорците за пореден път се удариха във външната стена, тласкани от нов порив на бурята.

Франческа протегна шия, вслуша се във вятъра, който въздишаше в камината, и отново посегна към гарафата с порто.

— Колко време ни остава, докато лешоядите от банката нахлуят в къщата, за да пресметнат печалбите и загубите?

— Шест седмици.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита Франческа и си наля поредната пълна чаша сладко вино.

— Ако не се случи нещо неочаквано, да. Две почти катастрофи за два дни ме карат да се съмнявам в успеха на това начинание.

— Разбирам те. И аз се питам... — Франческа отпи голяма глътка — ... дали случилото се наистина е случайност. Ами ако някой нарочно е счупил вазата и прозореца?

Лили поклати глава. Мракът, бурята и виното караха Франческа да вижда призраци. Често се случваше да захвърли здравия човешки разум в полза на някакви абсурдни теории — особено ако беше пийнала повечко, тя ставаше сантиментална, както сама се изразяваше.

— И защо не? Някой е преобърнал вазата, а после се е промъкнал на тавана, за да извади еркерния прозорец от рамката — достатъчни са един по-силен порив на вятъра или затръшване на врата, за да го съборят — продължи упорито Франческа.

— Кой би имал интерес да ми навреди? И защо? — попита тихо Лили.

— А ти как мислиш? — отвърна Франческа и тонът ѝ показва на Лили, че вече има теория.

— Ейвъри Торн? — Лили избухна в луд смях.

Самодоволното изражение на Франческа отстъпи място на объркване.

— Не съм споменала това име. — Франческа се намести поудобно на дивана и остави чашата. По лицето ѝ пробяга дръзка усмивка. — Но не можеш да отречеш, че Ейвъри Торн има най-голям

интерес разходите ти да превишават печалбите. Припомням ти го, в случай че си забравила. Не би било зле още сега да отидеш и да поговориш с него.

Лили беше готова отново да избухне в смях, но се удържа — все пак Франческа ѝ мислеше доброто.

— Съжалявам, Франческа, но дори само мисълта как Ейвъри Торн се промъква тайно из къщата, е абсурдна. Дори когато върви нормално, подът трепери, а и тайното промъкване изобщо не е в неговия стил.

Лили вдигна ръка, за да спре още в самото начало протеста на Франческа.

— Не отричам, че Ейвъри Торн има мотив да изпотроши всичко ценно в тази къща, но ако наистина му е дошла идеята да счупи ценния прозорец, за да ме лиши от обещаното наследство, щеше просто да вземе някоя тежка маса и да я метне навън. И то така, че всички да го видят.

— Хм... въпреки това мисля, че трябва да му поискаш сметка. И то сега.

— Посред нощ? — изуми се Лили. Мисълта за Ейвъри Торн в мрака предизвика появата на нежелани картини. — Вече ти казах, че Ейвъри Торн никога не би извършил подобно нещо!

— Боже, какво доверие! — Франческа въздъхна театрално. — Каква вяра в мъжката честност и почтеност. За щастие аз не съм толкова наивна.

— Мисля, че познавам характера на този мъж — настоя упорито Лили.

— Или сърцето му — добави сухо Франческа.

Думите ѝ моментално отрезвиха Лили. Тя не знаеше нищо за сърцето на Ейвъри Торн. Знаеше само какво става в нейното. Целувката му унищожи с един замах душевния ѝ мир и ѝ даде да разбере, че е способна да изпитва страст, каквато никога не беше смятала за възможна.

Вече знаеше, че е изгубила битката с влюбването... и за съжаление това, което изпитваше, не беше просто влюбване. Сега единствената ѝ защита срещу него беше липсата на интерес у Ейвъри и агресивната му, самоуверена мъжественост, която я омагьосваше и вбесяваше едновременно.

Какво ли е да имаш пълно доверие в собствените си възможности, винаги да си сигурен, че си прав, да не се съмняваш в себе си и в своето място в света? Кой не би се почувствал привлечен от такова излъчване? Тя въздъхна и забеляза, че Франческа я наблюдава с неприкрито любопитство.

— Ти си непоправима романтичка, Франческа — опита се да се усмихне Лили, но не се получи съвсем добре.

— Наистина ли? — попита небрежно Франческа.

— Да. Но освен че си романтична, си и много уморена — добави Лили.

Франческа вдигна чашата си към светлината и погледна през нея към свещта, сякаш щеше да види там тайните на вселената.

— Защо не си легнеш? — настоя Лили.

— А ти защо не отиваш в стаята си?

Лили стана и отговори делово:

— Защото трябва да прегледам сметководните книги, да уредя някои сметки... да жонглирам с цифрите...

— Аз пък трябва да преработя миналото си, да платя някои дългове и да жонглирам със спомени. — Франческа хвърли бегъл поглед към Лили и обясни: — Не е лесно да си провалена романтичка.

— Не съм казала, че си провалена — възрази меко Лили.

Франческа избухна в смях.

— Аз го казвам, не ти. Хайде, мила, остави ме сама. Тази вечер ще вляза дълбоко в себе си. Това се случва много рядко и не искам да пропусна възможността за равносметка.

— Сигурна ли си? — Лили не беше убедена, че най-правилно е да се оттегли в такъв момент. Може би не биваше да оставя Франческа сама с половин гарафа порто и с празно минало.

Франческа й махна заповеднически и Лили излезе от дневната. Отиде в библиотеката и скоро забрави всичко друго пред планината сметки, която никога не намаляваше.

[1] Ксантипа — жената на древногръцкия философ Сократ, която според легендата била много зла и проклета. — Б.р. ↑

Ейвъри не беше в състояние да се съсредоточи. Захвърли вестника с последния си репортаж и мрачно се загледа навън през замъгления прозорец. Лили танцуваше в мислите му. Играеше си с него като котка с мишка. Пречеше на концентрацията му. През цялото време беше тук. В главата му, в кръвта и сърцето му.

Днес, докато лежеше под него и го гледаше дълбоко в очите, а после го попита с гърлен глас дали това е отмъщението му, той беше готов да го направи. Само доброто му възпитание и джентълменският кодекс го възпряха... за цели три минути!

Щом тя изрече онези подигравателни думи, той се вкопчи в правото си и си взе онова, което му се полагаше. Тя изглеждаше съвсем гола под него. Тялото му вибрираше от неудържимо желание.

Щом усети, че тя започва да се отбранява, веднага я пусна. Страхът от онова, което всеки момент можеше да каже или да направи, го тласна към бягство.

Така и не успя да поздрави момичетата Кемфийлд и скъпите им приятели. Беше на път към кухнята, за да се измие, когато чу оглушителния трясък, придружил влизането на Лили. Втурна се към преддверието и я завари на стълбата. Все още мокра и кална, тя се вирише замаяно в парчетата цветно стъкло. После се появиха и другите.

На вечеря Лили избягваше погледа му и упорито се вирише в чинията си — това взриви желанието му да се държи като джентълмен. Тази жена беше инфектирала кръвта му с треска. Тя беше като маларията, която — уж безобидна — дебне в тялото и след седмици, месеци и дори години избухва с нова сила. Беше съмнително, че някога ще се излекува от нея. Можеше само да се надява, че ще съумява да се владее... поне до известна степен.

Ейвъри стана от креслото и се заразхожда безпокойно из помещението. Накрая спря пред прозореца. Два етажа под него от прозорците на библиотеката проникваше светлина. Той извади от

джоба си златния часовник на Карл. Даже тази вещ, принадлежала на приятеля му, му напомняше преди всичко за нея.

Той щракна капачето и прибра часовника. Кой беше буден по това време? Бернар? Веднъж момчето му бе разказало, че обича да чете до късно през нощта. Може би имаше нужда от компания. Във всеки случай той се нуждаеше от отклоняване на мислите му в друга посока.

Навлече първата риза, която му попадна, и без да си прави труд да я закопчава, излезе от стаята. Не запали свещ, защото виждаше отлично в мрака. Щом слезе долу, вниманието му бе привлечено от светлината, идваща от дневната. Недоволно смръщи чело. Това семейство се състоеше само от нощни птици. Може би там е Лили. Внимателно, за да не я уплаши, той откряна вратата и надникна вътре.

Франческа лежеше на дивана с ръка под бузата и похъркваше тихо с отворена уста. На масичката пред нея догаряха две свещи. Косата ѝ беше разпусната, скъпата рокля — ужасно смачкана. На пода до дивана стоеше почти празна гарафа, а до нея се виждаше преобърнатата чаша. Съдържанието ѝ беше оставило тъмно петно на килима.

Ейвъри наклони глава, за да я разгледа по-добре. Спящата му братовчедка изглеждаше изтощена... и остаряла. Спомни си как тя се опълчваше смело срещу Хорейшо, срещу очакванията, критиките и вечните му условия — по онова време силно ѝ завиждаше за куража да се държи така. Сега започваше да разбира какво и е коствало това и се питаше дали си е струвало.

Странно, но изхабената ѝ красота го привличаше повече, отколкото някога, когато тя с такъв плам изпълняваше ролята на невъзпитана, дива, неустоима сирена. Даже съучениците му си шепнеха за нея.

Ейвъри влезе безшумно в дневната, наведе се и вдигна Франческа на ръце. Пренесе я по коридора, мина покрай библиотеката и стигна до стаята ѝ. Положи я нежно върху удобното меко легло и запали една свещ, защото знаеше, че тя се ще събуди и няма да знае къде се намира. Зави я с одеяло и пригладя косата ѝ, за да не ѝ влиза в очите.

— Лека нощ, мис Торн — прошепна той и се обърна към вратата. На прага стоеше Лили и светлината на свещта играеше в тъмните ѝ зеници. Той сложи пръст на устните си, хвана я за ръка и я изведе в коридора. Затвори тихо вратата и двамата се запътиха към библиотеката.

— Често ли се случва това? — попита той.

Гласът му прозвуча неочаквано нежно и тъжно — без капчица обвинение. Лили никога не беше помислила и доскоро не би повярвала, че един мъж може да има толкова меко сърце. Беше вървяла безшумно след него до стаята на Франческа, проследи как той я сложи в леглото, очаквайки да види на лицето му подигравка и дори презрение към застаряващата красавица, известна със слабостите си... или поне неодобрение. Но той прояви само нежност.

Това я уплаши. Сила и съчувствие — крайно опасна комбинация.

— Е? — попита той. Тя стоеше толкова близо, че виждаше съвсем ясно медните пръски в ирисите му. Лили бързо разтърси глава, както за да проясни мислите си, така и за да му отговори.

— Не, не много често. Летните бури винаги ѝ се отразяват зле.

Той зарови пръсти в косата си и едва сега тя забеляза, че ризата му не е закопчана.

По дяволите! Този мъж изглеждаше неустойимо привлекателен. Широките му гърди бяха украсени с триъгълник от фини черни косъмчета. Кожата, опъната над твърдите мускули, беше безупречна... О, не! Точно през гърдите му минаваха три дебели, издути белега и изчезваха под ризата.

Без да осъзнава какво прави, Лили вдигна ръка и попипа белезите. Той потрепери, сякаш го бе докоснала с нажежено желязо, и също вдигна ръка. Даже отстъпи крачка назад, но Лили не се стресна, а отново докосна белезите. Този път той застина неподвижен.

— Значи наистина е имало тигър!

— Какво? — Ейвъри се взря замаяно в пръстите ѝ, които се плъзгаха точно над сърцето му, и се помоли да запази самообладание.

— Да, тигър. В Бенгалия срещнах тигър.

— Значи наистина ви е нападнал?

— Да. По-точно тя. Беше тигрица.

Как да ѝ каже да махне ръката си? Вече не беше в състояние да разсъждава разумно. Ароматът ѝ проникна дълбоко в сетивата му и го

замая. Ей сега ще я вкуси! Той въздъхна и бързо направи още една крачка назад. Този път Лили не го последва.

— Защо направихте това? Искам да кажа, защо тръгнахте да обикаляте света?

Лили се върна на мястото си зад писалището и уморено се отпусна на стола. Изглеждаше примирена, сякаш току-що се бе отказала от важна битка.

Ейвъри вдигна рамене. Тази жена беше трудна, загадъчна и невероятно желана.

— Не знам — отговори честно той. — Просто не знаех какво друго бих могъл да правя. Реших, че това е най-добрата възможност да прекарам следващите пет години. Не си представях, че ще си остана в Лондон и ще чакам Мил Хаус да стане мой. Достатъчно дълго бях чакал.

Лили мушна ръце между коленете си и отново изпита угризенията на съвестта, които беше потискала цели пет години. Този път ги остави да се надигнат в сърцето ѝ с цялата си сила. Естествено, тя през цялото време знаеше, че някъде в Англия живее млад мъж, когото старият, егоцентричен Хорейшо е лишил от полагащото му се наследство само за да задоволи един свой каприз. Но през всичкото това време си забраняваше да мисли как се е почувствал той, когато е узнал какво му е причинил старият негодник. Сега вече можеше... и трябваше да мисли за това. Въпреки че все още имаше твърдо намерение да се бори за къщата, станала неин дом, и за земите, тя призна с готовност, че цялата тази история е дяволски непочтена... Не, непочтена не беше правилната дума. Това беше подлост, огромна подлост. Защо не съществуваше възможност и двамата да спечелят?

— Знаете, че няма да ви предоставя къщата. Не искам... и не мога — рече тихо тя и срещна погледа му.

— Да, знам. — Никакви гневни изблици, никакви крясъци, само приемане на факта, че двамата стоят един срещу друг. Че между тях зее непреодолима пропаст. — Аз също не бих ви я дал, ако знаех как да го направя.

Лили кимна. Той започна да закопчава ризата си. Застана пред писалището ѝ и обходи с нежен поглед мебелите и картините. С кротката нежност, с която беше гледал братовчедка си.

— Вие също обичате тази къща — промълви Лили.

— Да — отвърна спокойно той. — Мил Хаус е най-добрият приятел от детските ми дни. Дълго време не знаех, че обичам този дом, но когато го видях отново, разбрах, че промените, които са станали и с двама ни, не са ни раздалечили, а още повече ни сближават. Когато пристигнах тук, едва познах къщата от детството си — тогава ходех по коридорите с чувството, че съм в дворец, разположен сред зелен парк. Мил Хаус, какъвто го опознах през последните дни, ми харесва много повече от приказния дворец. Той е реален.

Той я погледна, за да се увери, че тя разбира.

— Къщата е като личност със свои грешки и слабости. Вижте само бръшляна над вратата, който отказва да се покори на човешката воля. Или начинът, по който източният вятър кара камината в дневната да пее. Причудливи неща като еркерния прозорец или балната зала на първия етаж. — Той се усмихна с болка. — Къщата е скромна, солидна, голямото наследство не потиска обитателите ѝ. Радвам се, че няма пристройки, които скриват първичното ѝ качество. Мил Хаус е място, където човек може да живее, да работи и да почива. — Той вдигна рамене.

— Дом.

— Никога не съм имал дом. Никога не съм имал семейство — продължи като на себе си той, но в тона му нямаше и капчица самосъжаление. Просто изброяваше факти. — Мил Хаус ще бъде моят дом и моето семейство. Моето наследство. Място, където ще отгледам децата си. Където ще се радвам на внуци.

Лили не се разсърди. И тя би го изразила по същия начин.

— Искате семейство?

— Изненадва ли ви това? О, да. Искам деца. Много деца. Искам във всяка стая да спи по едно дете.

Лили се усмихна.

— Искам всяко дете да има голям брат, за да му подражава, и малък брат, за да го учи на нещата от живота — продължи той. — Искам всяко дете да има една сестра, на която да се възхищава, и една, която да дразни. И бебе, което да гушка. В училище се наслушах как съучениците ми ругаят братята и сестрите си. Още тогава знаех, че са глупаци. Защото аз копнеех за семейство.

Той я погледна и се върна в реалността.

— А вие? И вие сте единствено дете, нали?

Лили отговори, преди да се е запитала дали е правилно. Подобно на угризенията, които беше потискала, думите избликнаха от устата ѝ след дълги години на мълчание.

— Не. Имам брат и сестра. Само че никога не съм ги виждала.

— Не разбирам — рече Ейвъри.

Беше твърде късно да вземе думите си назад.

— Мама се омъжила на шестнайсет години. — Като видя изражението му, Лили поклати глава. — Не за баща ми. За някой си мистър Бенгън, по професия книговец. Родила му две деца, момче и момиче. Роланд и Грейс. Като навършила деветнайсет, го напуснала.

— Защо?

— Не знам — отговори честно тя. Толкова много неща не знаеше. Но имаше много повече други, в които беше сигурна. — Мама винаги казваше само, че не е могла да живее с него. Ако познавахте мама, ако знаете колко силна, решителна и добра беше тя, щяхте да разберете, че е имала сериозни причини.

Ейвъри кимна. Не познаваше майката, но познаваше дъщерята. Ако си приличаха по характер, майка ѝ сигурно е била много смела жена.

— Къде са сега несъщите ви брат и сестра? — попита внимателно той. — Защо никога не сте се запознали с тях?

— Не знам къде живеят. — В гласа ѝ имаше дълбока болка. — След като мама си отишла, мистър Бенгън я издирил и ѝ взел децата. Заявил ѝ, че никога вече няма да ги види. И превърнал заплахата си в действителност.

Ейвъри не можеше да разбере как една майка ще позволи да ѝ вземат децата.

— Защо не се е борила за правата си? Да не би да не са означавали нищо за нея?

— Не са означавали нищо за нея? — повтори натъртено Лили. — Това разби сърцето ѝ. Знаем, че седмици наред е стояла по цял ден пред къщата му, докато полицията не я отведе. На другата сутрин пак се появявала. И така, докато мистър Бенгън намерил умел адвокат, който я обявил за луда. Затворили я в съответното заведение.

Лили положи треперещите си ръце върху масата.

— Баща ми бил един от директорите на лудницата. Още като я видял, разбрал, че не е луда... или може би е, но от мъка. Заел се

сериозно със задачата да я освободи, но когато мама най-сетне излязла от заведението, мистър Бентън и децата били заминали за Австралия.

Ейвъри не можеше да повярва. Кой би могъл да бъде толкова жесток?

— Изпратили са я в лудница само защото е искала да си върне децата?

Лили се усмихна тъжно.

— Законите се променят — възрази Ейвъри. — Днес жените имат право на развод, имат право да сключват договори, да притежават имущество...

— Но не и децата си — прекъсна го рязко Лили. — Законните деца са собственост на мъжа. Ако мъжът заяви, че жена му не е годна да възпитава децата, може да я раздели от тях и законът го подкрепя.

Така е, каза си объркано той. Как можа да забрави! Ужасните дълги месеци в училище, още по-дългите седмици през ваканцията, когато той и други сирачета от аристокрацията бродеха по празните коридори на Хароу... Тогава наистина беше собственост. Безполезна собственост.

Лили бе устремила поглед към ръцете си, здраво сплетени, сякаш се молеше с религиозна пламенност.

— Не вярвам, че не е могла да направи нищо, за да си върне децата — рече упорито той.

— Няма нито една възможност. Жената няма право дори да иска обезщетение. Няма никакви средства да постигне своето, освен...

Лили млъкна и се изчерви.

Той разбра — така добре, сякаш му го беше обяснила многословно. Позна в смущението на Лили завещанието на майката: тъга и ожесточение. Жена, на която са отнели децата и са я затворили в лудница. Погледна Лили и разбра съвсем ясно как си е отмъстила майка ѝ. Тя се бе погрижила мистър Бентън никога повече да не встъпи в законен брак.

Навън дъждът валеше все така силно, а малкото свеци в стаята разпръскваха златна светлина.

— Майка ви никога не се е развела.

Лили поклати глава. По дяволите, каза си той, тя наистина ли не разбира какво са ѝ сторили. Майка ѝ е постъпила много егоистично.

— Защо? — попита сърдито Ейвъри. — Можела, е да се отърве от него. Той я е изоставил и е заминал за Австралия. Защо не се е омъжила за баща ви?

Знаеше, че няма право да задава такива въпроси и да очаква отговори, но не се удържа.

— Нима не разбирате? — Светлината на свещите се отрази в очите ѝ. — Неомъжената майка има пълното право да се грижи за своето дете. Мама е изгубила две деца. Не е могла да поеме отново този риск.

— Но баща ви сигурно е искал...

— Баща ми беше необикновен човек. Той прие решението ѝ. — Гласът ѝ прозвуча хладно. — Той я разбираше.

Разбирал я е? Това не означава, че е приел и се е примирил, каза си Ейвъри. Гневът му растеше. Онази непозната жена е постъпила напълно погрешно. Той никога не би постъпил като баща ѝ и Лили го знаеше.

За да се успокои, той направи няколко крачки из стаята и пламъчетата на свещите затрепкаха неспокойно.

— Опитала ли се е да намери децата си?

Войнствеността на Лили изведнъж изчезна. Тя се отпусна и уморено сведе глава. Той искаше да я докосне, да изличи с целувки бръчиците около очите ѝ, но не можеше. Тя беше страдала твърде дълго, а и дистанцията помежду им беше много по-голяма от няколко крачки.

— Правеше, каквото може — обясни глухо Лили. — Баща ми ангажира хора да ги търсят. За съжаление не беше особено богат, защото беше втори син. Търсенето остана без резултат.

— Сигурно много е обичал майка ви.

— Да.

Ейвъри впи поглед в сведената ѝ глава. Сенките под високите скули, блестящата черна коса, мека като коприна... Боже, как копнееше да я закриля! Тази потребност заплашваше да го надвие и това го вбесяваше. Как е възможно тя да не разбира, че баща ѝ се е провалил в най-важната от задачите си? Толкова ли не се е намерил някой да ѝ го каже? Не се съмняваше, че баща ѝ е обичал майка ѝ с цялата сила на сърцето си. Не се съмняваше, че тя не е престанала да тъгува за децата си. Но защо, за бога, никой не беше помислил за Лили? Как е

съществувала в това бласто от болка и загуба? Тя също заслужаваше да я обичат силно и всеотдайно. Дали е била обичана?

— Баща ви не ви е обичал достатъчно — прошепна задавено той.

— Не давайте оценки за него. Нито за майка ми.

Предупреждението беше недвусмислено, но той го пренебрегна.

— Той е бил длъжен да ви даде всички права и привилегии, които ви гарантира името му. Вместо Това е позволил да станете аутсайдер, който никога не може да поиска рожденото си право. Баща ви е бил длъжен да се ожени за майка ви!

— Вие бихте направили точно това, нали?

— Да, разбира се.

— Наистина ли не разбирате? — Докато в началото се гневеше, сега тя го умоляваше. — Тя не е посмяла да рискува. Страхувала се е, че сърцето ѝ отново ще бъде разбито. Че няма да оцелее. Не е намерила сили да се омъжи. — Гласът ѝ потрепери и се понижи до задавен шепот. — Както и аз няма да мога.

Какво го засягаше това? Защо имаше чувството, че тя е бръкнала в душата му и е извадила сърцевината ѝ? Той не хранеше надежди, че... Е, понякога си представяше бъдещето с нея, но...

— Значи не искате да се омъжите, Лили?

— Не — пошепна безсилно тя. — Не и преди да се променят законите. Не и преди сигурността на жената, здравето и бъдещето ѝ не станат равни с тези на мъжа. Не и преди жената да получи същите права по отношение на децата си.

— Но ако се влюбите в някой мъж, нима няма да му поверите бъдещето си? Нали в това е смисълът на любовта? — попита малко объркано той.

Лили отговори с контравъпрос:

— А вие бихте ли сложили бъдещето си в ръцете на една жена?

— В гласа ѝ звънна горчивина.

— Не е същото.

— Разбира се, че не е същото — отговори хладно тя. — Вие трябва само да демонстрирате доверието си, докато един ден не обявите, че тя е злоупотребила с него. Независимо дали това е истина или не, законът ви позволява да се освободите от жена си и да задържите най-важното — наследниците. Никой не го е грижа, че децата ще живеят по-добре с майка си.

— Да не мислите, че децата, израснали с петното на незаконно родени, са по-щастливи? — попита невярващо той. — А какво ще кажете за перспективата навсякъде да ги посрещат със заключени врати? Или за несигурното им бъдеще? Или за подигравките, че самото раждане ги прави недостойни?

— Значи така гледате на мен? — отговори със същия тон Лили и вирна брадичка.

— О, стига, Лили! — изфуча разярено той. — Няма никакво значение как гледам на вас. Въпросът е как ви вижда обществото. Аз никога не бих позволил детето ми да страда така.

— Мога да ви уверя, че изобщо не съм страдала. Получих либерално, интересно, прекрасно възпитание — отговори гневно тя. — Имах мили, нежни родители, които ме пазеха от обществото. Получих образование, за което немалко мъже биха ми завидели. Ползвам се с уважението на сестрите си...

— Вие нямате сестри, Лили — прекъсна я рязко Ейвъри. — Имате организация. Имате своите цели и своето образование, но нямате семейство. И вие сте като мен. Даже имате по-малко от мен.

Видя трепването ѝ и изпита чувството, че ѝ е ударил плесница. Въпреки това продължи, защото искаше на всяка цена да я накара да разбере, че е нужно да премисли още веднъж принципите и вярата си.

— Даже присъствието ви в тази къща е резултат от цяла редица условия, навързани едно за друго. Вие нямате законни претенции към тази къща — също като мен. Но въпреки завещанието на Хорейшо аз имам много повече шансове пред закона да получа имението. Вие почти нямате шанс — и защо? Защото баща ви не е сметнал за нужно да ви даде името си.

Лили дишаше тежко и за момент Ейвъри повярва, че тя ще го удари. Би я поздравил за подобно поведение, защото то щеше да му покаже, че тя поне до известна степен е съгласна с него и е прибягнала до насилие като последно средство за отричане.

— Това е само къща — промълви тя, макар да знаеше колко фалшиво звучат думите ѝ. — Само собственост. Не са ми нужни стени, за да знам коя съм и какво съм.

— Не говорете глупости — изръмжа раздражено той. — Не става въпрос за къщата. Тя е съкровищница, която пази семейната история.

— Това да не е катедрала! — озъби се тя и бузите ѝ се зачервиха. — Да не мислите, че ако един ден Мил Хаус стане ваша собственост, изведнъж ще се сдобияте със семейство? Не става толкова лесно, Ейвъри.

Думите го улучиха там, където го болеше. Да, Лили имаше право. Знаеше, че тя иска да го накара да замълчи. Но той нямаше да се предаде без борба.

— Семейство ли, Лили? — Той се наведе през масата към нея и изкриви устни. — Искате да говорим за семейство? Да, защо не? Ще направим като слепия, който описвал как изглежда един слон.

Тя се отдръпна назад и в погледа ѝ блесна страх.

— Не, аз...

— Напротив — възрази твърдо той. — Нищо чудно, като съберем откъслечните си знания, да се получи сравнително пълна картина. Вие сте имали любещи родители — нали така казахте? Е, дори да не е съвсем вярно, все пак сте имали родители. Аз не помня родителите си, затова пък притежавам традициите, името, роднините, къщата...

— Не искам да говоря за това — прекъсна го тя с паника в гласа.

— Хайде, Лили. Нима не осъзнавате какво сте направили? — попита строго той. — Вие осиновихте моето семейство. Моето! Осиновихте и суфражетките, и прислужничките. Всички хора, които искат нещо от вас, чиято лоялност си осигурявате с работа, подслон или подкуп. Лоялността не означава любов, Лили. Тези хора не са вашето семейство.

— Напротив.

— Не.

Той поклати глава и в този момент Лили го намрази. Изглеждаше толкова голям, толкова непоколебим, толкова властен. Малкото, което не можеше да си вземе чрез дареното му от природата, му бе осигурено от английските закони.

Но най-много го мразеше, защото я бе накарал да се усъмни в родителите си. Дали фактът, че семейството на баща ѝ не искаше да има нищо общо с тях, бе повлиял върху живота ѝ? Дали баща ѝ е имал избор?

В сърцето ѝ се надигна луд гняв. Животът на майка ѝ бе оставил своя отпечатък върху нея. Завинаги. Тя беше увредена. Заедно с гнева се появи чувство за вина. Тя знаеше каква болка бе преживяла майка ѝ,

колко ѝ беше струвало решението да не се омъжва втори път. Знаеше какво е изстрадала, но въпреки това гневът не искаше да си отиде.

— Вие нямате никакво право да ми казвате какво е трябвало да направи баща ми и какво е трябвало да пожертва майка ми — заяви тя и сама се учуди колко спокойно, дори заплашително звучеше гласът ѝ. — Вие не знаете какво значи да ти отнемат децата. Не сте го преживели и не разбирате. Все едно да ги убият — не, дори по-лошо! Мама умря, без да знае дали децата ѝ са живи и здрави. Аз бях свидетелка на страданията ѝ. Помня как нощем лежеше будна и си задаваше въпроси, на които никога не получи отговор.

Ейвъри мълчеше.

— Можете ли да си я представите? Често си мислеше, че децата ѝ са били наранени, обидени, без тя да може да се намеси. Плачеше, защото не е при тях, за да ги утешава. Всяка сутрин и вечер повтаряше колко иска да целуне децата, които не са при нея. Представяше си как питат баща си къде е тя, представяше си какво им отговаря той, дали им казва, че майка им е умряла... или може би твърди, че не ги е обичала достатъчно!

Устата му беше здраво стисната, дългите мигли засенчваха очите.

— А какво правехте вие през това време, Лили?

— Аз? — Тя преплете пръсти и ги стисна до болка. — Аз постоянно се питах дали изобщо знаят за съществуването ми.

— Лили... — Той протегна ръка и нежно я плъзна по бузата ѝ. Тя дори не го усети. Гледаше го с празни, невиждащи очи.

— Ако законът беше друг... Ако мама можеше да запази децата и... — Лили махна с ръка. — Но не беше така. Тя нямаше възможност да се защити.

Това беше твърдото ѝ убеждение. Ейвъри не знаеше какво още да кажа. Изпитваше горчивина и омраза към мистър Бентън, но и към майката на Лили, която бе проявила страхливост. И към баща ѝ, който не е бил достатъчно твърд, за да наложи волята си. Не, не омраза. Не би могъл да мрази тези хора.

— Трябва да признаете, че имам всички основания да не вярвам в брака, Ейвъри. Всяка жена би трябвало да мисли като мен. Само глупачка би се обвързала с мъж, докато законът нарича децата ѝ „продукти на женското тяло“, които принадлежат на бащата.

— Но ако двамата се обичат! Когато мъжът и жената се уважават и си вярват...

— Чувствата са краткотрайни — отсече тя. — Не си струва да рискуваш децата си. Въпрос на разум, Ейвъри. Нали мъжете се водят единствено от разума. Жената не може да си позволи излишни емоции.

Думите ѝ отвориха дълбока рана в сърцето му и като ранено животно той реагира диво, инстинктивно и жестоко.

— Разум? Излишни емоции? — изсмя се грозно и попита: — Що за студенокръвно същество сте вие, Лили Бийд? С готовността ви да жертвате всичко заради „принципите“ можехте да станете страхотен генерал. Поздравявам ви! Радвам се, че няма да лежа нощем до вас, защото сигурно щях да замръзна от студ.

— Да! — Лили вирна брадичка и очите ѝ светнаха заплашително. — Наистина сте щастливец.

Тя не му позволи да я предизвика, но той имаше отчаяна нужда от повод да отреагира гнева, който бушуваше в гърдите му.

Точно в този момент прозвучаха бързи стъпки и вратата на библиотеката се отвори с трясък.

— Помощ! Света Богородице! Помощ! — изпищя Мери.

— Тереза ще ражда! — съобщи задъхано Мери. В близост до къщата удари гръм и стените се разтресоха. В следващия момент отново заваля проливен дъжд. Газената лампа, която Мери носеше в ръка, се удряше в полата ѝ и по стената танцуваха разкривени сенки.

— Къде е мисис Кетъл? — попита Лили и се опита да мине покрай развълнуваното момиче. Мисис Кетъл знаеше как се израждат бебета. Вече беше акуширала на две момичета от къщата.

— При дъщеря си в селото.

— По дяволите! — Франческа спеше дълбоко, значи оставаха само тя, Мери, Кати, мис Макпийс и Евелин.

Мис Макпийс беше прикована към инвалидната количка, а Евелин щеше да припадне при вида на кръвта. Мери постоянно се кръстеше и мърмореше някаква неразбрана молитва.

— За бога, Мери! — изфуча раздражено Лили. — Тереза ще роди бебе, не демон!

— Не мога другоиче, мадам — изплака момичето. — Наистина не мога. Само като си представя, че и аз скоро ще раждам... Не искам да знам как става. Утре ще дойде и моят ред, а тя, мис... тя крещи, като че я разкъсват. Моля ви, не ме карайте да влизам при нея, моля ви!

— Тихо, Мери — заповяда Ейвъри. — Никой няма да те принуди да вършиш нещо, което не искаш. Млъкни най-после и прави, каквото ти казва мис Бийд.

Мери избърса очите си, издуха си носа и се обърна към Лили вече по-спокойно.

— Къде е Тереза? — попита Лили.

— В нейната стая.

— А Кати?

— Ами... когато я видях за последен път, отиваше в конюшната — отговори смутено Мери.

— Посред нощ? В това време?

Мери кимна несигурно.

— Да, мис. Сигурно... сигурно се тревожи за конете.

— Тревожи се за Били Джонсън, нали? А миналия месец се тревожеше за този тип от селото. — Лили вече вървеше към стълбата за прислугата. — Явно не ѝ е достатъчно, че вече е бременна. Толкова ли е глупава, че не разбира какво я очаква? Какво си мисли това момиче?

Ейвъри я следваше по петите. Като лична охрана, помисли си тя и се ядоса още повече. Мери се клатушкаше мълчаливо след тях, вдигнала лампата, за да им осветява пътя. Защо мълчи това момиче? — запита се гневно Лили. Иначе не можеш да му затвориш устата.

— Мери?

— Струва ми се, че Кати изобщо не мисли — обясни смутено Мери. — Онова, което става между мъжа и жената, е по висша сила.

Лили спря и се обърна смаяно към младата си прислужничка:

— И ти ли, Мери? Всички жени в тази къща са си загубили ума!

— Ами, знаете ли, Тод Клиъри от града каза, че много ще се радва да доведе дете в къщата му, щом аз съм майката...

— Мери сведе глава и се закиска зарадвано.

— О, значи ще се зарадва? Ясно ми е, че трудно ще устоиш на това предложение — отвърна Лили с хаплива ирония, но преди да е направила още някоя саркастична забележка, от горния етаж прозвуча дълъг, мъчителен стон.

— Изчезвай в кухнята — заповяда енергично Лили. — Сами ще намерим пътя. — Взе лампата от ръцете на момичето и продължи: — Донеси гореща вода и сапун. Чисти кърпи, чисти чаршафи и най-острия нож, който можеш да намериш. И мангал с въглища.

— Веднага, мадам!

Щом Мери изчезна, Лили продължи нагоре по стълбата. След няколко стъпала обаче спря и Ейвъри, който вървеше плътно след нея, удари глава в гърба ѝ.

— Къде отивате, мистър Торн? — попита хладно Лили.

— Стори ми се, че имате нужда от помощници. Аз съм на ваше разположение. Знам как... — Той млъкна смутено, а когато заговори отново, гласът му прозвуча странно задавено. Без съмнение заради акустиката на тясното стълбище, опита се да си внуши той. — Вече съм присъствал на няколко раждания. Знам какво се прави. Ще ви помагам.

— Не е нужно. Ще се справя и сама — отговори сърдито тя.

Той не се опита да я разубеди. Само направи мрачна физиономия — сякаш се бори със себе си — и след малко рече:

— Добре, тогава ще чакам пред вратата. В случай че имате нужда от нещо, независимо какво — силна ръка, гореща вода, остър нож, — бъдете така добра да ме уведомите.

Лили го погледна право в очите.

— Ще го направя — обеща тя, обърна се и забърза нагоре по стълбите.

Нов ужасяващ писък разтърси стените, когато Лили най-сетне отвори вратата към стаята на Тереза. Младата жена полулежеше на матрака, облегната на лакти, и огромният ѝ корем стърчеше така, че лицето зад него почти не се виждаше.

— Къде изчезнаха всички? — изфуча Тереза.

— Какво желаеш, скъпа?

— От един час пиця и викам за помощ — обясни малко покотро Тереза. — Да не искате да родя това бебе съвсем сама! — Думите ѝ преминаха в нов гневен рев, тя се сгърчи и притисна ръце върху корема.

— Мили боже! — пошепна ужасено Ейвъри, който стоеше на прага зад Лили. — Тя може да умре! Да повикам ли лекар?

— Не е нужно! — отрязва го нетърпеливо Лили, взе кърпата, окачена на долния край на леглото, и изтри запотеното чело на родилката. — В никакъв случай. Най-близкият лекар живее на двайсет мили отгук, в Клиив Крос. Тереза не умира, тя ражда!

— О, разбира се, че умирам! — изплака Тереза. Лили пренебрегна протеста ѝ. През изминалите години беше присъствала на няколко раждания и знаеше, че самосъжалението е много по-лошо от гнева.

— Нали казахте, че знаете как раждат жените? — попита тя, полуизвърната към Ейвъри.

— Да, наистина... — Той стоеше под касата на вратата и широките му рамене почти я изпълваха. — Само че онази жена беше... беше много по-едра и силна от тази. — Той посочи Тереза.

— Не бихме ли могли да отложим приказките за по-късно? — изпъшка Тереза. — Ако някой случайно не е забелязал, аз се опитвам да родя бебето си! И какво, по дяволите, прави тук онзи? Той е само един проклет, подъл мъж! — Тя изтръгна мократа кърпа от ръцете на Лили и я запрати по Ейвъри. Той се наведе светкавично и кърпата плесна на стената зад него.

Ейвъри беше шокиран. Досега си мислеше, че Тереза го харесва. Беше я носил по стълбите, беше ѝ помагал, винаги я питаше как се чувства, поздравяваше я любезно, а сега тя лежеше насреща му и го гледаше с такъв гняв, сякаш носи лична отговорност за болките и страданията ѝ.

— Той ще остане в коридора — опита се да я успокои Лили.

— Не — възрази Ейвъри, макар и не толкова самоуверено, колкото му се искаше. Вдигна кърпата, влезе колебливо в стаята, пушна я в ръката на Лили и бързо се отдръпна. — Ще остана тук поне докато се върне Мери. Сигурно ще имате нужда от помощ.

Лили отново се обърна към него. Лицето му беше станало пепелносиво. Ето ти го прехваленото безстрашие на световния пътешественик, помисли си тя и едва се удържа да не се разсмее. Остави Тереза, която на висок глас кълнеше физиката на мъжете и обещаваше грозно отмъщение, и премести един стол.

— Седнете, преди да сте припаднали.

— Няма да припадна — отговори той и гласът му прозвуча така, сякаш се опитваше да убеди на първо място себе си.

— Никога през живота си не съм припадал. Няма да се случи и сега.

— Ей! — изрева Тереза. — Нали ви казаха да стоите в коридора!

— С удоволствие — отговори обидено Ейвъри, избута стола навън и седна. В сумрачната светлина на коридора фигурата му заприлича на огромна кацнала птица.

— Спокойно, мила. — Лили се върна при Тереза. — Справяш се чудесно. Направо си страхотна. И невероятно смела.

— Като че ли имам друг избор!

Бързи стъпки по стълбата възвестиха появата на Мери. Тя мина бързо покрай Ейвъри, понесла медно ведро с вода и мангал с въглени. На раменете ѝ висяха толкова много бели кърпи, че беше заприличала на мумия. В колана ѝ беше затъкнат ловен нож.

— Нося всичко, мис Бийд — изпъшка тя. — Всичко.

Момичето остави мангала и ведрото на пода, хвърли ножа на леглото, както си беше в калъфа, и започна да сваля от себе си белите кърпи. Хвърли поглед към Тереза, която се гърчеше и стенеше, и попита страхливо:

— Може ли да си вървя?

— Страхливка! — изкряка Тереза.

— По-добре да си отида. — Мери ставаше все по-нервна. — Само я притеснявам.

— Добре. — Лили извади ножа от калъфа и вдигна блестящото острие към светлината, за да установи смъртоносната му острота.

Блясъкът на острието замая Ейвъри. Зави му се свят.

Мери избяга.

— Нали няма да използвате ножа? — попита ужасено Ейвъри.

— Тя изобщо няма да забележи — отговори спокойно Лили и затръшна вратата под носа му.

Следващият час продължи цяла вечност. Спорадични експлозии от ругатни се редуваха с фази на зловещо мълчание. Ейвъри чуваше фантастични клетви и обещания: Тереза явно имаше твърдото намерение да отмъсти на мъжа, който ѝ бе направил бебето — разбира се, ако някога отново посмее да ѝ се изпречи на пътя.

Скоро и тези проклетия свършиха. Сега от стаята се чуваше само успокоителният шепот на Лили и шумове, които обикновено свързваме с голямо напрежение. Ейвъри извади от джоба си часовника на Карл и

запомни часа, питайки се колко от прадедите на Карл са отбелязвали с този часовник раждането на децата си. Дали и той един ден ще брои минутите, докато Лили... докато жена му ражда?

Вратата се отвори. Лили застана пред него и се усмихна гордо. В окървавените ѝ ръце лежеше някакво вързопче. Ейвъри видя Тереза на леглото. Коремът ѝ все още беше голям, тя дишаше тежко.

— Моля, вземете бебето — рече Лили. — Тя има нужда от топлина.

Тя? Ейвъри погледна вързопчето, което Лили му подаваше. Не можа да види нищо конкретно. Как е познала, че това малко същество е „тя“?

— Още не съм отворила мангала.

— Защо ви е? — попита той. — Да не искате да я опечете?

Лили се засмя — топло, сърдечно, прекрасно.

— Няма, не се безпокойте. Ще им направя креватче, за да не мръзнат. Обикновено слагаме бебетата върху пещта, но днес тя е студена.

— Две ли са?

— Да. — Лили сияеше. — Тереза ще роди близнаци.

Тереза се размърда неспокойно и Лили погледна през рамо.

— Вземете бебето и го дръжте съвсем близо до тялото си.

Безмълвен, замаян, Ейвъри пое мъничкото същество, притисна го до себе си и бе дарен от Лили с окуражителна усмивка.

— Справихме се добре, нали? Второто май още не иска да излезе. — Тя се наведе към него и кимна уверено. — Всичко ще е добре, ще видите.

Защо се опитваше да го утешава? Това беше само бебе, за бога! Ще го топли, щом така трябва.

— Ще ми помагате ли, или ще си бърбите с онзи тип отвън? — изфуча разярено Тереза, вкопчи се в железните пръчки на леглото, отметна глава назад и нададе див вик.

— Тереза твърди, че е ирландка — обясни весело Лили и след тази загадъчна забележка влезе отново при родилката.

Ейвъри се вгледа в червеното личице на бебето, смачкано като забравен изпран чорап. Ръката ми обхваща главичката и почти цялото телце, учуди се той. Беше виждал новородени кученца горе-долу със същата големина.

Внимателно вдигна кърпата, с която беше увито бебето. То се размърда и извади мъничката си ръчичка. Ейвъри остана много учуден от съвършенството ѝ: пръстчетата и ноктите бяха абсолютно оформени, по дланта личаха фини линии, а крехката китка беше истинско чудо на природата.

Ейвъри сведе глава, за да види бебето отблизо. Ресниците бяха съвсем тънички, само намек за косъмчета, която почиваха върху кръглите бузки. Той затвори очи и вдъхна дълбоко топлия човешки аромат на това мъничко същество. Попипа нежната бузка и се учуди на мекотата ѝ.

Той държеше в ръцете си нов живот. Това беше уникално. Коленете му се разтрепериха от страхопочитание. Внезапно изпита властна потребност да закриля това ново същество, да го пази от цялото зло в света. Какво ли щеше да бъде, когато поеме в ръце своя собствена рожба?

Вратата се отвори отново. Лили застана на прага с доволна усмивка, притиснала до гърдите си второто бебе.

Ейвъри вдигна „своето“ бебе.

— Ако това малко същество беше мое, щях да направя всичко, всичко необходимо, за да му дам сигурност и уют. Не бих позволил на никой да ми го отнеме. Никога. При никакви обстоятелства.

Усмивката на Лили угасна. Тъмните ѝ очи станаха безизразни. Примирието беше свършило. Враждебността и копнежът — опорните стълбове на връзката им — отново се възцариха.

— Абсолютно съм съгласна — промълви тя.

12

На следващата сутрин бурята си беше отишла. Свез вятър гонеше последните облаци и скоро небето напълно се изчисти. Лили закуси в библиотеката, зад заключена врата.

Беше разказала на Ейвъри Торн целия си живот. Беше споделила с него мисли, които си бяха само нейни. Разкри му причините, поради които работеше в женското движение. Каза му защо е взела решение никога да не се омъжи. Не беше подготвена за страстната му реакция, нито за обвинението, че решението ѝ е било безотговорно и егоистично, да не говорим за решението на майка ѝ. Той изглеждаше толкова самодоволен, толкова безчувствен към страданието, което беше преживяла майка ѝ, но въпреки това тя го разбираше.

Лили остана в библиотеката и по време на обяда.

Не знаеше, че няма смисъл да се крие. Ейвъри бе напуснал къщата още на разсъмване. Отиде при Дръмънд, за да му предложи помощта си. Заяви му, че е готов да върши каквато и да е работа, стига да е напрегната, тежка и да го задържи извън къщи до падането на мрака.

Дръмънд го изпрати на сеното. Тревата беше събрана на поляната зад конюшната. Ейвъри се покатери на най-високата копа, за да поема сеното, което му хвърляха отдолу, и да го трупва върху растящата купчина.

През следващата седмица в Мил Хаус беше необичайно тихо. Франческа прекарваше повечето време в стаята си, без да дава обяснения и да се извинява. Кати и разкаяната Мери се възхищаваха на бебетата на Тереза. Евелин, която се чувстваше задължена да забавлява Поли Макпийс, чийто крак заздравяваше бавно, се ограничи с ролята на домакиня. За изненада на всички двете се разбираха много добре. Вече не полагаха усилия да сближат Лили и Ейвъри, защото бяха осъзнали, че е безкрайно трудно да съберат двама души, които рядко се срещаха в къщата. Бернар почти не се показваше.

Когато най-сетне повярва, че може да контролира чувствата си, Ейвъри разбра, че с бягството си от Лили Бийд е занемарил младия си братовчед.

В деня преди тържеството у семейство Кемфийлд Ейвъри тръгна да търси Бернар. Не го откри нито в стаята му, нито в библиотеката — Лили отговори на учтивия му въпрос през заключената врата хладно и кратко. В дневната също го нямаше. Най-сетне мисис Кетъл му каза да провери на тавана.

Докато вървеше по тесния коридор в крилото на прислугата, Ейвъри се сети, че за да стигне до дървената стълба към тавана, трябва да мине покрай широко отворената врата към стаята на Тереза. Приблужи се предпазливо, защото почти очакваше, че ще го посрещнат отново с мокър парцал.

— Мистър Торн! — Гласът на Тереза го улови, когато почти беше стигнал стълбата. Не звучеше гневно, но той въпреки това остана нащрек. — Мистър Торн, влезте, моля, да видите малките! Все пак вие бяхте тук, когато се родиха.

Виж ти! Ейвъри се трогна. Веднага се върна и надникна в стаята. Тереза седеше в леглото с половин дузина възглавници зад гърба. Носеше гигантско дантелено боне, раменете ѝ бяха завити с пухкаво розово одеяло. Мери и Кати, всяка с бебе в ръце, се бяха разположили от двете страни на леглото. Лицата им сияеха.

Ейвъри се покашля неловко.

— Здравей, Тереза. Как се чувстваш?

— О, отлично, мистър Торн! — отговори кокетно Тереза, докато пръстите ѝ си играеха с връзките на бонето. — Елате да видите бебетата. Нали вие бяхте този, който ги извади на бял свят!

— Не бях аз — отговори категорично Ейвъри и влезе в стаята. — Аз не свърших нищо. Мис Бийд извади бебетата. Аз седях отвън.

Тереза укорително размаха пръст.

— Аз обаче си спомням нещо друго, сър. Вие просто сте скромни, това е. Вие бяхте моята опора. Да, точно така беше. Източник на сила точно когато най-много се нуждаех от нея. Боже, колко хубаво го казах! Само като ви погледнех и знаех, че ще се справя. Че вие ще се погрижите за мен. — Тя запърха с мигли.

Тази жена е луда, каза си объркано Ейвъри. Последния път, когато я видя, проклинаше всички мъже и се кълнеше да накълца

интимните им части на ситни парченца. Трябваше да сложи край на този разговор.

— Вижте малките, сър — подкани го весело Мери и вдигна бебето към лицето му. Кати се изкиска и направи същото. Ейвъри се наведе и огледа бегло двете бебета. Заприличаха му на червени репи, които мърдат.

— Възхитителни са — промърмори той.

— Искате ли да подържите момиченцето? — попита Кати.

Бебето отвори уста и изплака недоволно. Ейвъри остана поразен от силата, с която плачеше малкото същество. Още повече го порази цветът на лицето му, който скоро стана морав като патладжан. Защо се гневеше това дете? Очевидно бе наследило силните дробове на майка си.

Интересно, но Кати сякаш не забеляза, че бебето в ръцете ѝ се е превърнало в малка фурия.

— Ето, вземете го — подкани тя Ейвъри и вдигна повитото бебе насреща му.

— Не, не. — Той понижи глас. — Вижте, аз... ръцете ми. — Посочи едната ръка с другата и направи извинителна гримаса. — Ръцете ми са мръсни. Бях навън. Не бива да докосвам бебето с тези мръсни ръце.

Жените изглеждаха много разочаровани.

— Е, тогава друг път — заключи Тереза и вдигна рамене.

— Точно така — съгласи се веднага Ейвъри. — Друг път. Много милички бебета имате, Тереза. — Той ѝ кимна и се оттегли заднешком. Щом излезе в коридора, буквално хукна към стълбата.

Видя Бернар, преди момчето да го е усетило. Пъшкайки, братовчед му влачеше огромен корабен далекоглед към един от еркерните прозорци.

Ейвъри се огледа изненадано. Таванът изглеждаше учудващо подреден. Откри няколко големи куфара, шкаф без врата, разклатена масичка и гигантско легло в средата на помещението.

Бернар, който не бе забелязал присъствието му, постави далекогледа до прозореца и започна да нагласява окуляра.

— Здравей, Бернар — рече Ейвъри и се запъти към уютното кътче, което си беше устроило момчето. Преобърнатата бъчва за масло му служеше като маса, от двете страни на вехтото кресло бяха

натрупани книги, а в керамичната купа на масата димеше гореща пилешка супа.

Бернар се стресна, но бързо си възвърна самообладанието и поздравя учтиво.

— Братовчедо Ейвъри! Мислех, че сте при Дръмънд. Тъкмо исках да ви потърся с това нещо. — И гордо посочи огромния далекоглед.

— Май прекарваш много време тук — отбеляза Ейвъри и посочи купчината намаслени хартии с полепнали по тях трохи — свидетелство за безброй изядени сандвичи.

— Да, наистина — кимна Бернар. — Изглежда малко глупаво, нали? Толкова се радвах, че съм отново при семейството си, а ето че пак съм на тавана. Всичко е различно отпреди и понякога се налага да се крия тук.

Ейвъри го разбра много добре. И той се беше чувствал по същия начин, когато беше дете. От една страна, копнееше да се върне в Мил Хаус, от друга страна обаче, се нуждаеше от самота, за да преработи случващото се през деня. Едва когато стана възрастен, се научи да се движи в обществото, но и досега се чувстваше добре в компанията само на няколко избрани приятели. Все още му беше трудно да се сприятелява с мъже на своята възраст и малкото приятели, които имаше, означаваха много за него. Пред вътрешния му взор веднага застана сериозното лице на Карл.

Боже, колко искаше да го спаси! Нощем лежеше буден и си представяше пъртината в гренландския сняг: препускаше по едва видимата следа, питаше се защо Карл е минал отляво на него, вместо отдясно, питаше се дали не е трябвало да му заповяда да върви след него.

В такива моменти в сърцето му се надигаше чувство за вина и не му позволяваше да заспи. Тогава ставаше и изваждаше писмото на Лили. Спокойното ѝ съчувствие и умните забележки му връщаха душевния мир.

И какво се оказа? Че писмата — и това, написано след смъртта на Карл — са го заблудили. Че я е преценил абсолютно погрешно.

Тя не беше непогрешимо умна. Имаше си своите човешки слабости. Беше окована в болката на починалата си майка и водеше безнадеждна битка, за да извоюва повече права за жените. В нейното

сърце нямаше място за него. Той никога нямаше да заеме в живота й мястото, което тя вече заемаше в неговия.

Бернар прекъсна нерадостните му мисли.

— По всяко време сте добре дошъл тук, братовчеде Ейвъри. Искях да кажа... всъщност не е редно да си присвоявам това място... Искях да кажа...

Ейвъри го погледна втренчено и най-сетне разбра, че Бернар погрешно е изтълкувал мълчанието му.

— Притеснява ли те това? — попита тихо той. Все пак Бернар като пряк наследник на Хорейшо имаше много повече права върху Мил Хаус, отколкото Лили и той самият.

— О! — Бернар примигна слисано. — Не, разбира се!

Ейвъри изпита невероятно облекчение. Ако момчето искаше къщата, щеше да се наложи да убеждава Лили да му я преотстъпи. От друга страна обаче, като основен наследник на Хорейшо, Бернар спокойно можеше да откупи къщата от нея.

— Искам да кажа — продължи замислено Бернар, — тук е прекрасно, но аз бих предпочел да живея в града. Честно казано селският живот не е за мен. Твърде е суров.

— Наистина ли? — попита изненадано Ейвъри. Досега беше убеден, че Бернар е същият, какъвто беше той като момче: жадува за приключения, готов е да стигне до физическите си граници, за да се докаже. — Надявам се, че един ден този „суров“ селски живот все пак ще ти хареса.

— Не, със сигурност няма. Вижте, братовчеде Ейвъри, аз се възхищавам дълбоко от вас. Вашите приключения са фантастични и невероятно дръзки, но аз не бих ги повторил. Това не е в характера ми. Едно е да плуваш в студеното езеро, но съвсем друго е да се сражаваш с разярен крокодил.

Момчето говореше напълно искрено. Ейвъри не откри в очите му нито следа от съжаление. Затова приседна на облегалката на креслото и попита с интерес:

— А как си представяш бъдещия си живот?

Момчето смутено сведе глава.

— Много бих искал да стана актьор.

Ейвъри очакваше всичко друго, само не и това.

— Актьор?

— Да — отвърна все така тихо Бернар. — Да изпълнявам стотици различни роли. Герои и негодници. Един ден ще започна да пиша пиеси. Още отсега имам идеи. — По лицето му пробяга копнеж, смесен с разкаяние. — Звучи ужасно глупаво, нали?

— Разбира се, че не — отвърна предпазливо Ейвъри.

Той, естествено, не разбираше напълно желанието на Бернар, но след като беше прекарал детството и младостта си под ботуша на грубия, жесток Хорейшо, никога не би помислил да го разубеждава. Не той беше човекът, който ще предписва на момчето как да живее. Каквото и да реши Бернар, той ще го подкрепи.

— Никога не е глупаво да работиш за постигането на своята цел. Но запомни, че е глупаво да копнееш за нещо, което никога няма да постигнеш.

Ейвъри смръщи чело. За какво говореше всъщност? Може би за своя копнеж да живее в Мил Хаус? Или за копнежа на Лили да има дом? Или за своя копнеж да притежава Лили? Тя се бе настанила трайно в сърцето му. Крайно време беше да престане да се самозалъгва.

Той се наведе и изтри стъклото на прозореца с ръкава си. Оттук цялото имение се виждаше като на длан. Под тях се простираше овощната градина, зад нея беше езерото. След това започваха пасищата за овцете. Отдясно бяха конюшните, а зад тях се издигаха огромните копи сено.

Винаги бе гледал на Мил Хаус като на своя собственост. Погледът му се плъзна към ограденото място за конете, където се разхождаха няколко рухнали кранти. Лили Бийд също гледаше на Мил Хаус като на своя собственост.

— Според мен амбициите ти са похвални — заговори той, подбирайки думите много внимателно. — Докато моите не са. Аз влязох в битка с една жена, чието бъдеще зависи от това дали ще получи Мил Хаус — единственото, което съм желал истински в живота си.

— Но вие нямахте избор!

— Човек винаги има избор.

— Няма да направите нищо, което да ѝ навреди, нали? — попита развълнувано момчето. — Ако спечелите, ще се погрижите тя да живее добре, нали?

Ейвъри беше готов да го наругае, но съзнаваше, че момчето е сериозно разтревожено.

— Ще направя каквото трябва — обеща уморено той. — Няма да я изхвърля, ако това те успокоява.

— А размислихте ли... — Момчето го погледна крадешком и се съсредоточи върху далекогледа. — Размислихте ли над предложението ми?

— За какво говориш?

— Да се ожените за мис Бийд. Така ще решите всички проблеми. Ейвъри поклати глава.

— Не ми се вярва. Ние не си подхождаме. С мис Бийд сме като олиото и водата, като огъня и леда, като пчелите и осите. Аз практически нямам семейство и всички важни за мен хора са от семейство Торн. Гордея се с това име. Убеден съм, че си струва да го опазя и съхраня. Мис Бийд гледа с пренебрежение на името, общественото положение, на всички онези неща, които са от значение за мен. Готова е да употреби семейния архив за палене на камината и да заяви, че така поне ще е полезен за нещо.

— Не ви вярвам. Тя не е такава.

— Тя не цени това, което ценя аз. — Ейвъри каза тези думи, за да прогони Лили от съзнанието си, за да убеди сам себе си, че е безсмислено да я обича. — Лили Бийд не цени онова, което съм, което съм направил, камо ли пък онова, което ми предстои да направя.

— Това не е вярно.

— О, така ли? — Гласът на Ейвъри прозвуча безнадеждно.

Бернар стана и младото му лице изрази решителност.

— Елате с мен.

— Наистина, Бернар, не бих искал да...

— Елате с мен!

Упоритостта на момчето толкова изненада Ейвъри, че той се подчини. Двамата слязоха по стълбата, минаха покрай вече затворената врата към стаята на Тереза, излязоха от крилото за прислугата и поеха по дългия коридор на втория етаж.

— Къде отиваме?

Бернар не отговори. Вървеше напред, без да каже дума, докато най-сетне спря пред двойна врата. Това е балната зала, сети се Ейвъри и учудването му нарасна. Бернар натисна бравата и влезе.

Ейвъри се усмихна на спомените си. Още като момче беше осъзнал, че е глупаво и безвкусно да направиш бална зала в селска къща. Много би искал да знае дали тук наистина са били организирани балове и колко. Влезе в помещението точно когато Бернар дръпна и последните завеси от високите прозорци и помещението бе заляно от слънчева светлина.

Ейвъри спря на прага и се огледа смаяно.

Огромен воден бик стоеше в средата на салона, вдигнал крак да тропне заповеднически. Препараторът го беше уловил в много подходящ момент. Препариран тигър лежеше между фигура в маорска носия и друга, облечена като бедуин. Крокодил със святкащи стъклени очи се изтягаше доволно под слънчевата светлина, падаща от прозорците. Витрини и дълги маси, върху които грижливо бяха подредени най-разнообразни експонати, допълваха интериора на природонаучния музей.

Всичко, което беше изпращал на Бернар по време на пътуването си, беше събрано тук. Крехките предмети бяха прибрани под стъклени куполи, откритите изглеждаха съвсем чисти — явно редовно бършеха праха от тях. Под всеки предмет имаше етикет с произхода му и с годината, в която е бил изпратен. Всички табелки бяха надписани от добре познатата му ръка. Лили имаше наистина запомнящ се почерк.

Ейвъри не беше в състояние да каже нито дума. Не знаеше как да отговори на предизвикателния поглед на Бернар. Момчето нямаше представа какво му е причинило. Никоя жена не би вложила толкова време и усилия да опази свидетелствата за приключенията на мъж, който не я интересува, просто ей така, само от чувство за дълг. Пред него беше неопровержимото доказателство, че Лили Бийд не е равнодушна към своя враг.

Обаче дори това неопровержимо доказателство не би могло да промени положението. Двамата нямаха общо бъдеще. Той искаше семейство. Искаше да продължи името си.

Без да каже дума, Ейвъри излезе от балната зала. Беше загубил нещо, което никога не беше притежавал.

Бернар не отиде на партито у семейство Кемфийлд. Обяви, че е много уморен, и изтръгна от майка си обещанието да иде без него.

Другите не можаха да измислят убедителен претекст, за да откажат, и започнаха да се приготвят за бала.

Когато стана време, Ейвъри и дамите се качиха в чакащата карета. Изглеждаха толкова напрегнати, сякаш им предстоеше инквизиция, а не тържество. Ейвъри се чувстваше зле. Пътуването премина в мълчание. Само кихането му нарушаваше тишината. Накрая пристъпите станаха толкова силни, че Лили не издържа.

— Какво ви става? Защо кихате така? — попита раздражено тя.

Той ѝ отговори със същото раздражение:

— Проклетите коне са виновни.

— Конете?

В каретата беше тъмно и Лили почти не се виждаше. Качулката на наметката скриваше лицето ѝ. Под светлините на фенерите, окачени от двете страни на капрата, от време на време проблясваха червените ѝ устни.

— Да. Алергичен съм към тези животни — изфуча той. Вече не се притесняваше, че тя ще разбере колко е слаб. И без това вече притежаваше сърцето му — този неспособен да се брани орган.

Признанието му явно събуди интереса ѝ, защото се наведе към него.

— Аз пък си мислех...

Не му беше съдено да узнае какво си е мислела, защото тя внезапно стисна устни, отдръпна се назад, изправи гръб и не каза нито дума повече.

Щом колата спря, Лили слезе през едната врата, докато Ейвъри помагаше на Евелин и Франческа да слязат през другата. Той ги съпроводи до входа, през който Лили вече беше изчезнала.

Ейвъри влезе и се огледа внимателно. Къщата на Кемфийлд явно беше основно преустроена. Мраморният под на залата беше украсен с интарзии. Парапетът на стълбището към първия етаж беше с дърворезба. Две огромни вази с красиво подредени букети стояха от двете страни на двукрилата врата, водеща към необикновено голям салон. Доколкото можа да види Ейвъри, мебелите вътре бяха избутани към стените, за да се освободи място за многото гости.

Ужасно много гости. Почти сто души се разхождаха гордо напред-назад, бърбеха и се смееха с добре заучена самоувереност. Изпънати шии, вирнати брадички, арогантни погледи, устремени към

всеки влизащ в залата, а в същото време всеки се правеше, че не забелязва преценяващите погледи на другите.

Учудващо, но всички, изглежда, се забавляваха. На лицата светеше очакване, устните се усмихваха, шумните смехове заглушаваха звъна на чашите и тракането на порцелана.

Къде беше Лили?

Ейвъри се нареди на опашката, поздрави домакините и разтърси безброй ръце. Двете момичета Кемфийлд моментално увиснаха от двете му страни. Едва намесата на брат им го освободи от въодушевеното им внимание. Веднага щом остана сам, Ейвъри извади часовника си. Беше минал едва час, а той вече скучаеше до смърт.

— Трябва да кажа, че вечерният костюм ти стои дяволски добре, Ейвъри. — В гласа на Франческа имаше добродушна подигравка. — Много се радвам, че толкова бързо си намерил шивач, който да те задоволи.

— Хмм...

— Аха! Разговорлив както винаги. Питам се кой ли е писал интересните ти репортажи.

Франческа, естествено, не очакваше отговор на въпроса си. Лицето ѝ пламтеше, искрящите ѝ очи оглеждаха навалищата.

— Съзнавам, че е много уморително за теб, но, моля те, опитай да се държиш малко по-учтиво. Ще е много добре за Лили, ако местната аристокрация проумее, че стоиш зад нея.

— Аз винаги се държа учтиво — отвърна раздражено той.

— Освен това Лили явно няма нужда да ѝ пазя гърба. Изобщо не я е грижа за местната аристокрация и нейното мнение, иначе нямаше да ходи с онези ужасни панталони. Така е, Франческа, не смей да ми противоречиш! Нямаше и да изнервя персонала си с лозунгите на женското движение. Сигурно и сега е с панталон под полата, само че розов!

— О! — Франческа се изсмя коварно.

— Къде изчезна тя всъщност? Очаквах поне известно време да остане с вас.

— Внимавай, скъпи — предупреди го Франческа. — Започваш да се превръщаш в стар мърморко. Погледни насреща и ще я видиш.

Ейвъри обърна глава в указаната посока и откри недалеч от себе си Мартин Кемфийлд. Домакинът изглеждаше възхитен и това не беше

за чудене, защото разговаряше оживено с чернокоса дама, облечена в красива рокля с голямо деколте — толкова голямо, че гърбът ѝ изглеждаше направо разголен. Внезапно жената се обърна и Ейвъри си пожела Лили да види как Кемфийлд е достоен с внимание и жаден интерес друга жена. Лили?

Божичко, това беше Лили! Облечена — по-скоро съблечена — в ужасяващо нищо от тънка черна коприна върху фуста от блещукащ бежов атлас. В апликираните рози по полата и корсажа блестяха черни перли. Черната материя подчертаваше красотата и наситения кехлибарен цвят на раменете и лебедовата шия. Защо, по дяволите, е свалила панталона си?

— Ще ти изскочат очите, скъпи мой — отбеляза с усмивка Франческа. — Какво ще кажеш сега?

— Откъде се е взело това чудо? Лили не може да си позволи такава рокля.

— Тя не, но аз... Преправихме я за нея. Колкото и да ми е неприятно да призная, на нея ѝ стои много по-добре, отколкото на мен. С тази черна коса...

— Не е вярно.

— Опитай се да не крещиш, скъпи. Говориш като съпруг. А и много добре знаеш, че съм права. — Тя наклони глава и се засмя дръзко. — Начинът, по който я зяпат мъжете, не съдържа нищо осъдително.

Мъжете? Ейвъри се огледа стреснато. Поне десетина джентълмени се въртяха около Лили и Кемфийлд и се опитваха да привлекат вниманието на дамата.

— Какво безсрамие! Тези хора нямат маниери. Как смеят да я зяпат, сякаш е...

— Красива жена?

В първия момент Ейвъри не намери какво да отговори. Трябваше да се пребори с властния порив да отиде при нея, да я наметне с жакета си и да я изведе от тази къща.

— Иде ти да я схрускаш, нали?

Да я схруска? Тази проклета Франческа беше абсолютно права. Лили изглеждаше като черен лебед сред излъскани патици.

— Защо си я накарала да облече тази рокля, Франческа? Сигурно се чувства ужасно. Неприятно е всички да те зяпат така...

Франческа вдигна рамене.

— Аз пък не мисля, че се чувства зле. По-скоро ми се струва, че се забавлява.

По дяволите, Франческа пак беше права. Очите на Лили блестяха, устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш ѝ сега щеше да каже или да прошепне нещо... или искаше да я целунат. Това, разбира се, беше смешно, защото тя стоеше в средата на пълен с гости салон. Ейвъри зарови пръсти в косата си. Тласкан от внезапната необходимост да възстанови предишната им връзка и изпълнен със страх, че това вече не е възможно, той се извини на Франческа и започна да си пробива път през навалищата.

Музикантите в отсрещния край на салона започнаха да настройват инструментите си. Ето! Можеше да покани Лили на танц — това беше чудесна възможност да я държи в обятията си. В момента тя стоеше сама, макар че поне дузина мъже я гледаха жадно.

— Лили... мис Бийд?

Тя се обърна и го погледна със смесица от облекчение и недоверие.

— Ейвъри.

Кога друг път беше произнасяла името му по този начин? Звучеше прекрасно, толкова интимно... сякаш и тя желаше двамата отново да се сближат.

— Роклята ви.

— Какво? — Лили вдигна вежди и когато той не продължи, попита настойчиво: — Какво ѝ е на роклята ми?

— Тя е... — Искат ли да я схрускаш? Не би могъл да изрече такива думи. Красива? Твърде банално. — Франческа смята, че ви стои по-добре, отколкото на нея. Смятам, че е права.

В очите ѝ светна задоволство.

— Ласкаете ме.

Кръвта се качи в главата му.

— Искат само да кажа, че тази вечер изглеждате необикновено красива.

— Като истинска лейди.

Лейди? В рокля с гол гръб?

— Да, много е... женствена.

Лили се засмя и се отпусна напълно.

— Вие явно нямате представа какво означава дипломация. Винаги казвате каквото мислите.

Той я изгледа мрачно.

— Смятате ли, че това вреди на личността ми?

Лили поклати глава.

— Не. Вероятно създавате проблеми на другите, освен това не съм сигурна дали джентълмените се държат точно по такъв начин, но лично аз предпочитам да чувам истината, не лъжи. — Усмихна се с известна горчивина и добави: — Така поне знам какво мога да очаквам.

Той се приближи към нея и протегна ръка да я докосне, но се сблъска с друга жена, която се бе мушнала между тях.

— Лили...

— Мистър Торн! — изгука другата жена. — Много се радвам да ви видя пак и се надявам, че няма да ме сметнете за невъзпитана, задето съм го казала.

Ейвъри погледна неразбиращо младата дама с руси, почти бели коси и яркозелени очи. Коя беше тя, по дяволите? Зад нея стояха Кемфийлд и Франческа, която безпомощно вдигна рамене.

— Вие... мис? — едва успя да промълви той.

Младата дама нацупи червените си устнички.

— Мистър Кемфийлд ни запозна преди половин час.

Ейвъри чакаше безмълвно.

— Андреея Мур. Дъщеря на лорд Джесъп. — Очите на момичето блеснаха развеселено. Междувременно Кемфийлд бе уловил ръката на Лили и я водеше към танцовата площадка. По дяволите! Как го изпревари!

— Мистър Торн...

Ейвъри погледна отвисоко русото момиче.

— Джесъп? А, да, естествено. Какво искате?

Тя го зяпна смаяно.

— Аз... аз...

Защо това хубаво момиче не можеше да говори нормално? Той хвърли безпомощен поглед към Франческа, но тя отново вдигна рамене. Момичето проследи погледа му и въздъхна облекчено.

— Моля за извинение, мис Торн. Как сте?

— Sprawям се, мис Мур — отвърна с медено гласче Франческа. — Поздравих ли ви вече за портретите, които висят по лондонските витрини? Нанесли сте болезнен удар на другите красавици.

Момичето се усмихна зарадвано. Ейвъри през цялото време гледаше към паркета, където танцуваха Лили и Кемфийлд. Внезапно двамата изчезнаха.

— Това е фантастично, нали, Ейвъри? — попита все така сладко Франческа.

Къде са отишли, по дяволите? Суфражетка или не, Лили беше длъжна да мисли за доброто си име. Трябваше да...

— Какво ще кажеш? — Гласът на Франческа отново проникна в съзнанието му.

— Какво има, Франческа? — В гласа му звънна нетърпение.

— Не е ли прекрасно, че тъкмо мис Мур от Дейвън е станала най-популярната от всички професионални красавици?

— Професионални красавици? Виж, Франческа, винаги съм те смятал за надарена с разум млада жена, но в момента нямам ни най-малка представа за какво говориш. А сега моля дамите да ме извинят.

Той се поклони пред Франческа и пред блондинката, която беше забравила да затвори устата си, и тръгна да търси Лили.

— Какво държание! — Андрея Мур, дъщеря на лорд Джесъп, любимка на Лондон, най-красивото момиче от Дейвън, беше готова да се разплаче. — Защо беше толкова неучтив? Представях си го съвсем друг.

— Търси Лилиан Бийд — обясни с удоволствие Франческа. — Може би сте се запознали с нея. Косата ѝ е черна като гарваново крило, кожата ѝ е като мляко, очите — като черна нощ, има фигура на богиня и...

— Нима той не знае коя съм? — прекъсна я раздражено Андрея. — Знаете ли, мис Торн, в Кенсингтън има поне пет частни клуба на джентълмени, където всяка вечер възпяват красотата ми!

— Разбира се, мила, убедена съм, че казвате истината. — Франческа утешително помилва ръката на момичето. — Само че Ейвъри не обича да ходи в града. Твърде жалко, нали?

Ейвъри претърси балната зала само за четири минути и започна да обикаля коридорите. Отвори няколко врати и надникна в малките салони. Един беше предвиден за игра на карти, друг — за гардероб, а когато понечи да влезе в третия, белокоса дама обясни с доста силни думи, че там не се допускат господа. Завари поне три двойки в доста неловко положение, но не откри двамата, които търсеше. Оставаше само една стая, която не беше проверил. Погледна нерешително към елегантното стълбище и въздъхна. Не можеше да си представи, че Лили е имала глупостта да отиде там.

Ейвъри отвори поредната врата и надникна в тъмна стая. Сигурен, че е забелязал бегло движение, той наостри уши и направи няколко крачки в мрака. Ако Кемфийлд я държеше в тъмното...

— Чакайте да запаля светлината, Торн.

Ейвъри се обърна рязко и едва не се сблъска с домакина. Кемфийлд посегна покрай него и намери газената лампа на стената. Само след секунди в стаята светна. Намираха се в библиотека, препълнена с мебели и затъмнена с тежки червени завеси. Тапетите бяха в маслинен цвят.

— Няма ли да влезете? — покани го Кемфийлд.

Ейвъри кимна.

Домакинът извади от джоба на жакета си табакера, вдигна гравираното сребърно капаче и я поднесе към Ейвъри.

— Искате ли пура? Кубинска е.

По лицето му нямаше и следа от враждебност. Изглеждаше добродушен, играеше ролята си на домакин от сърце. Ако Ейвъри беше заварил някой гост в Мил Хаус да броди по коридорите и да отваря врати към стаи, които не са достъпни за гости, със сигурност нямаше да го покани и да му предложи пура. Е, добре, ще се държи като джентълмен. За първи път прокле тази роля.

— Много благодаря — промърмори той, взе пурата и я запали. Чудесен вкус.

— Бренди?

— Не, благодаря.

— Предполагам, че след толкова приключения светските събития ви се струват досадни — отбеляза Кемфийлд, докато палеше пурата си.

— Не, съвсем не.

— Сестрите ми са се побъркали по вас, в случай че все още не сте го забелязали.

— И вие искате да ме предупредите? — попита зарадвано Ейвъри. Най-сетне основание да започне цивилизована дискусия. Дано Кемфийлд отвърне на удара.

— О, не, разбира се! — извика възмутено той. — Съвсем не. Честно казано, много ще се радвам поне една от тях най-сетне да се омъжи. Пък и не виждам какво бих могъл да имам против вас. Добро име, старо семейство. Моля ви, ако сте заинтересуван, не се притеснявайте.

— О! — Ейвъри остана много разочарован. — Съжалявам, но не съм заинтересуван.

— Така си и мислех — отвърна тъжно Кемфийлд и след кратка пауза попита: — Какво ще кажете за къщата ми?

— Хубава е.

— Семейно имение... от почти четири години. — Смехът му прозвуча изкуствено. — Семейството ми е от Девъншир. Семейното имение преминава в ръцете на най-големия син. Затова реших да основа своя династия. Мисля, че засега се справям добре. Даже смятам да се разширя. Проблемът е, че всички земи наоколо си имат собственик. С изключение на Мил Хаус.

— Мил Хаус има собственик.

— Да, разбира се — кимна Кемфийлд. — Но кой е той — мис Бийд или вие? Е, ще почакам още няколко седмици и ще знам с кого имам работа.

— Кой ви каза това?

— Мис Бийд.

— Добри приятели, а? — Ейвъри извади пурата от устата си и изтърси пепелта в сребърния пепелник.

— Добри приятели?

— Мис Бийд и вие. Имате си доверие и така нататък.

— О! — Кемфийлд примигна, сякаш бе много изненадан от посоката, която бе взел разговорът. — Да. Тя е необикновена жена. Интелигентна и добре информирана за новостите в селското стопанство.

Ейвъри не повярва нито дума. Той беше длъжен да се намеси като... като какъв? Аз не съм настойник на Лили, помисли си гневно.

Нямаше никакво право да разпитва Кемфийлд за връзката му с Лили. И какво от това? Нищо няма да му попречи да узнае всичко, каквото трябваше. Имаше една-единствена причина, поради която мъжът поддържа приятелство с жена, която се е заклела никога да не се омъжи. Кемфийлд сигурно не знаеше нищо за намеренията на Лили относно женитбата. Щастливец. Дявол да го вземе!

— Какви са намеренията ви спрямо мис Бийд? — попита строго той. Край на учтивите приказки.

— Намерения спрямо мис Бийд? — Кемфийлд зяпна смаяно и едва не изпусна пурата си. — Не ви разбирам.

— Я стига, човече. Мис Бийд си няма никого, няма кой да се грижи за интересите ѝ и понеже живее в моето семейство... — Изречението остана недовършено.

— Нямам връзка с мис Бийд — отсече Кемфийлд. — Уважавам я и се възхищавам от нея, но това е всичко.

— Защо тогава постоянно я посещавате? Все наминавате „случайно“.

Кемфийлд се изчерви.

— Сестрите ми настояваха непременно да се запознаят с вас, а щом дойдем у вас, няма как да не поговоря с мис Бийд, нали? — Той кимна и продължи бързо: — Предупредих ги, че се държат невъзможно. Искам да кажа, никой не ги задължава да се сприятеляват с нея, нали? Но учтивостта ги задължава от време на време да я посещават и да я канят на партитата, които организират. Това е полезно и за мен.

— Полезно? За какво? — попита с измамна мекота Ейвъри.

— Мислех, че сте разбрали — отговори тихо Кемфийлд. — Много скоро ще отправя предложението си за покупката на Мил Хаус. Дружбата ми със сегашната собственица е разумно поведение на делови човек. — Той се усмихна на Ейвъри. — След няколко седмици Мил Хаус може да има собственик. Наистина ли не искате чаша бренди?

— Не. — Ейвъри угаси пурата в пепелника. — Значи се държите учтиво с мис Бийд само поради интереса си към имението?

— Да — отвърна весело Кемфийлд. — Мили боже, нима сте повярвали, че би могло да става въпрос за нещо друго? Да, мис Бийд е красива жена, ако човек обича екзотични лица, но тя със сигурност не

е дама, която бих ухажвал. Освен това, уважаеми, аз съм джентълмен и никога не бих поискал от една жена нещо друго, освен сериозна, законна връзка. Дори от жена като Лилиан Бийд...

Бедният Кемфийлд не можа да довърши мисълта си.

Лили приглади косата си и се оципа няколко пъти по бузите, преди да напусне дамската тоалетна. За щастие прислужничката ѝ донесе игла и конец и тя успя да зашие дантелите по роклята на Евелин. Някакъв несръчен обожател с два леви крака настойчиво пожелал да танцува с Евелин и я настъпил.

Щом излезе навън, тя погледна големия часовник на стената. Забавата продължи по-дълго, отколкото беше очаквала. И се оказа неочаквано приятна.

Освен няколко възрастни дами, които настояваха да получат информация за следващата среща на женската коалиция, тя не беше говорила практически с никого. Един млад мъж я покани на танц, но триумфалният поглед, който отпрати към приятелите си, я лиши от очакваното удоволствие. Когато се появи следващият желаещ да танцува, тя отказа.

След като оправиха роклята, Евелин се оплака от ужасно главоболие и прие с благодарност предложението на домакините да се оттегли в една от пригответените спални, Франческа танцуваше все с различни джентълмени и лицето ѝ все повече се зачервяваше. А Ейвъри? Когато го видя последния път, се беше навел над сияйно русата коса на Андрея Мур.

Лили спря на прага на балната зала. Нямаше никакво желание да види Ейвъри, прегърнал друга жена, макар и само за един танц. Ама че глупачка съм, каза си сърдито тя. Нямаше никакви права над него.

Значи сантименталните ѝ фантазии за доброто сърце и отзивчивостта му се дължаха на алергия. След като се примири с гледката, която я очакваше в балната зала, тя изправи гръб и точно когато щеше да влезе, чу някъде зад себе си гласа на Мартин.

— Да, мис Бийд е красива жена, ако човек обича екзотични лица, но тя със сигурност не е дама, която бих ухажвал. Освен това, уважаеми, аз съм джентълмен и никога не бих поискал от една жена

нещо друго, освен сериозна, законна връзка. Дори от жена като Лилиан Бийд...

Последва глух удар.

Кръвта нахлу в лицето ѝ и главата ѝ се замая. Лили се обърна рязко и се сблъска с едно от момичетата Кемфийлд.

Моли ли се казваше? В очите на момичето блесна отвращение, но то успя да го маскира с изкуствената усмивка на добра домакиня.

— О, мис Бийд, надявам се, че се забавлявате? Искате ли да ви заведе в стаята, където можете да се освежите? Обикновено използваме...

В този момент вратата на библиотеката се отвори. Появи се Мартин Кемфийлд, притиснал ръка върху бузата си, и се олюля. Явно се опитваше да скрие подутото си око, започнало да посинява. Като видя Лили и сестра си, пламна от срам.

— Мартин! — извика ужасено Моли. — Какво е станало с окото ти?

— Аз... съжалявам, сестричке, но се подхлъзнах и се ударих в рамката на вратата. Ще сляза в кухнята да сложа малко лед. — Той кимна кратко и забърза по коридора.

— Боже, каква нещастна случайност. Мартин съвсем не е толкова несръчен. Питам се дали...

Момичето изведнъж онемя. От библиотеката с мрачно изражение излезе Ейвъри, разтривайки зачервените кокалчета на дясната си ръка.

— Мистър Торн? — изплака Моли. — Какво е станало с ръката ви?

Без да спре нито за миг, Ейвъри изръмжа:

— Заклещих я на вратата! — И енергично мина покрай двете слисани млади жени.

— Все още си мисля, че трябваше да настояваме Франческа да си тръгне с нас — рече Лили, когато мълчанието в каретата стана непоносимо.

— Да, трябваше да настояваме, но тя нямаше да се съгласи — отвърна сухо Ейвъри, загледан в нощта навън. — Франческа обича да ѝ обръщат внимание.

— Сигурен ли сте, че Евелин си е тръгнала по-рано?

Лили едва различи кимването му в мрака.

— Да. Някой от съседите я е откарал вкъщи. Не ми се вярва, че ще остави Бернар сам за повече от час. Не съм ли прав?

Лили не знаеше какво да отговори. Отново се възцари мълчание. Докато конете препускаха към Мил Хаус, тя имаше възможност да наблюдава необезпокоявано Ейвъри.

Лунната светлина падаше върху лицето му и правеше бронзовата кожа да изглежда още по-тъмна, особено на мястото, където излизаше от бялата яка. Косата му, разрошена от нощния бриз, падаше по челото.

Най-впечатляващото същество от мъжки пол, което съм виждала, призна за пореден път Лили. Модното облекло не нарушаваше тази картина, дори напротив. То подчертаваше още повече широките рамене, високия ръст, добре оформените мускули. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, той се интересуваше от нея. Прониза я радостно чувство и тя за първи път го допусна до сърцето си.

— Не биваше да го удряте — промълви тя.

— Кого? — Въпросът дойде твърде бързо и тя разбра, че той е очаквал да заговорят по темата. — Нямам представа за кого говорите.

— За Мартин Кемфийлд. Бях в коридора и чух последните му думи. За съжаление не му позволихте да завърши изречението си.

— Отправяте много сериозно обвинение. — Ейвъри се приведе и кихна. — Аз съм джентълмен. Не бих могъл да ударя домакина си. Освен това ви препоръчвам да се откажете от навика си да подслушвате по вратите. Сигурно сте чули нещо, което е подхранило и без това буйната ви фантазия.

Лили обаче знаеше истината. Каквото и да говореше той, нямаше да я разубеди.

— Ударихте го, защото си помислихте, че си играе с чувствата ми — промълви тя.

Ейвъри се обърна към нея и на лицето му падна сянка. Светлата коса блесна под лунната светлина като разтопен метал.

— Ако някога ударя някого, това ще е една от малкото причини, оправдаващи подобно деяние. Мъж, който наранява по такъв начин една дама, е жалък негодник.

— Тъй като тук говорим за хипотетични условия, при които е приемливо джентълмен да удари друг джентълмен, аз бих искала да добавя още една възможност.

— Слушам ви.

— Какво се случва, ако джентълменът, почувствал се задължен да защити честта на дамата, я е преценил погрешно? Може би дамата знае, че въпросният господин е негодник и я ласкае само за да си осигури благоприятни условия за бъдещите им делови отношения. Оправдано ли е в такъв случай благородният защитник да пребие своя домакин?

— Никой никого не е пребивал. Един-единствен удар не е бой — изръмжа раздразнено Ейвъри.

— Разбирам.

Отново потънаха в мълчание. От време на време Ейвъри кихаше и барабанеше с пръсти по дъската на прозореца.

— Значи сте позволили на Мартин Кемфийлд да ви ухажда, макар да сте знаели, че го прави само за да има шанс да купи къщата? — попита най-сетне той и изпита облекчение, че е заговорил по същинската тема.

— Да.

Лили се опита да види лицето му в мрака, но напразно.

— Защо му позволихте?

— Той е единственият мъж, който някога ме е ухаждал — призна тя, благодарна, че тъмнината скри изчервяването ѝ. — Освен това не бих могла да нарека скромните му любезности ухаждане. Вашата целувка беше много по-...

Лили млъкна, ужасена от онова, което щеше да каже. За малко да му признае, че ѝ е харесало да я целува! Сведе глава и се отдръпна към ъгъла.

— Кемфийлд е глупак — изръмжа той и вдигна ръка. Лили спря да диша. Пръстите му нежно се плъзнаха по копринената ѝ коса, разпусната по раменете. — Скромни любезности? Ако бях на негово място...

Главата му се приближи и тя усети как я привлече към себе си. Връхчетата на пръстите му минаха по бузите, стигнаха до брадичката и повдигнаха главата ѝ. Лунната светлина огря лицето ѝ.

Той ще погледне в очите ѝ и ще разбере колко много го обича! Това няма да свърши добре.

— Как би могъл един мъж да реагира скромно на жена като вас? — попита шепнешком той.

Тя се наведе към него и той отново докосна лицето ѝ с невероятна нежност.

Лили затвори очи и притисна бузата си в дланта му. Той потрепери. Пръстите му слязоха към устните ѝ.

— О, Лили... — Тя усети по гласа му, че се усмихва. — Толкова си красива. Искан ми се...

И тя искаше същото. Но не искаше той да изразява гласно мечти, които никога нямаше да станат действителност. Твърде много неща стояха между тях: къща, наследство и преди всичко непримирими становища. Той няма да иска незаконна връзка, а тя няма да живее като придатък на един мъж.

— Моля те, не говори — прошепна тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Искане да задържи мига колкото може по-дълго. Дано никога не свърши!

Тя извърна внимателно лицето си и целуна топлата длан. Той пое шумно въздух и стремително я привлече в прегръдката си. Мракът на меко люлеещата се карета ги обгърна в прекрасна, безвременна празнота.

Ейвъри сложи ръка на тила ѝ, а с другата я обхвана през кръста. Устните му помилваха слепоочието ѝ, минаха по бузата и се насочиха към устните.

— Божичко, Лили, горя като...

— Огън! — изкреця Хоб и се изправи на капрата. — О, мили боже! Конюшните горят!

Лили скочи, блъсна Ейвъри и се плъзна на колене по седалката, за да се наведе през прозорчето. Мил Хаус беше точно пред тях. Една от големите купчини сено зад конюшните се беше подпалила и вятърът гонеше жадните пламъци към сградата. Между процепите на покрива вече се кълбеше дим.

— По-бързо!

Хоб вече размахваше камшика. Кобилата направи скок и полетя напред. Лили едва не изхвърча през прозореца. Две силни ръце я сграбчиха през кръста и я издърпаха във вътрешността на каретата.

— Да се убиеш ли искаш? — извика Ейвъри и я бутна да седне срещу него. Още докато говореше, свали жакета си и издърпа вратовръзката, като почти откъсна яката.

Каретата се друсаше по неравния път. Лили се вкопчи в рамката на прозорчето, неспособна да откъсне поглед от страшната гледка.

— Конете ми! — Гласът ѝ се пречупи. — Конете ми...

Внезапно Ейвъри сграбчи ръката ѝ и я обърна към себе си. Тя го изгледа стреснато. Лицето му беше сериозно и овладяно.

— В никакъв случай не се приближавай към сградата, чуваш ли? — рече той. — Трябват ми способни хора. Иди при Дръмънд и му кажи, че искам всички полски работници да се съберат, за да гасят пожара. Намери кофи. Помпай вода. Но не смей да се приближаваш до горящата сграда, чуваш ли?

— Конете ми!

Той я раздруса безмилостно.

— Ще изведа дяволските ти коне, кълна се! Хайде, обещај ми, че ще стоиш далече от пожара!

Лили кимна замаяно. Той я пусна веднага и отвори вратичката на каретата точно когато Хоб спря коня. Ейвъри скочи, падна, претърколи се няколко пъти, но се изправи и хукна към горящите конюшни. Междувременно покривът беше обкръжен от ореол оранжеви пламъци, които жадно лижеха сухото дърво. Дращенето и съскането звучаха ужасяващо.

Каретата най-сетне спря. Хоб също скочи и се втурна към постройките. Някъде заби камбана, за да съобщи на всички в околността, че е избухнал пожар. Лили блъсна вратичката и скочи на земята. Токът ѝ се закачи за подгъва на копринената пола. Тя изкрещя гневно, дръпна плата и се затича към конюшните.

Тя беше най-способната личност в това имение. Всички кофи бяха вътре, но кухненската помпа беше твърде далече, за да черпят вода оттам. До конюшнията обаче имаше кладенец, от който пълнеха коритата за конете.

Лили вдигна полите си и затича още по-бързо.

За късмет сезонните работници се бяха събрали в Мил Хаус. Двайсетина мъже и момчета, наети за юнската жътва, вече се бореха с горящото сено. Но понеже всички тичаха трескаво насам-натам, усилията им бяха безсмислени. Някои удряха с платница горящата трева, за да спрат пътя на огъня към хамбара. Други изливаха кофи с вода, където сварят.

Ако огънят стигне до хамбара, Мил Хаус е изгубен. Тогава Мартин Кемфийлд ще купи овъглените остатъци на безценица.

Стиснал зъби, Ейвъри започна да дава заповеди. Само след минути десетина мъже копаеха ров между конюшната и хамбара, друга група гасеше горящото сено, а третата образува жива верига, за да полива с вода горящия покрив. С всеки миг въздухът в дробовете на Ейвъри намаляваше и той имаше чувството, че гърдите му са стегнати в железен пръстен.

Дългото пътуване с каретата, миризмата на коне, пушекът и сеното, горещият, сух въздух — тази комбинация от фактори неизбежно щеше да доведе до криза. Но сега нямаше време да мисли за своите пристъпи.

Пращането на огъня бе заглушено от паническо цвилене на коне. Копита се удряха в стените на боксовете с оглушителен грохот. Конете на Лили.

Ейвъри смъкна ризата от гърба си, потопа я в кофа с вода и уви долната част на лицето си. Дишането му се затрудни още повече. Промърмори някакво проклетие, защото не му достигаше въздух, за да изругае високо, вдигна ръце над главата си, за да се защити, и се хвърли към конюшната.

Пушекът все още не беше много гъст и той намери резето на вратата към боксовете сравнително бързо. Отвори първия бокс и се дръпна настрана. Нервно потрепващата кобила с безумно въртящи се очи отказа да излезе навън. Ейвъри размаха ръка, но животното вирна глава и наостри уши.

— Проклето говедо! — изпъшка Ейвъри. Свали ризата от лицето си, покри очите на кобилата, върза ръкавите под главата ѝ и ги стегна, колкото можеше. Когато успя да я изведе в коридора, смъкна ризата и с все сила я цапна по задницата. Кобилата изцвили тревожно и се втурна навън. Ейвъри опря ръце на хълбоците си и изохка. Липсата на кислород разтреперваше мускулите му. Зрението му вече беше замъглено.

— Не! — изръмжа диво той, сведе глава и се затича към следващия бокс. За щастие животното вътре беше по-умно и избяга веднага щом му отвори вратата. Блъсна се в отсрещната стена, спъна се, но подуши чистия въздух навън и намери пътя към свободата.

Още един бокс. Още един кон. С всяка крачка димът в сградата се сгъстяваше, Ейвъри се закашля и малкото останал в дробовете му въздух бе изхабен. С трепереща, мокра от пот ръка се опита да вдигна резето. Без успех.

С мъка различи в бокса очертанията на кон, който панически се биеше в стените в напразни опити да се освободи.

Ако нещо се случи с конете, Лили ще го убие. Той залитна и падна на колене. Още два коня. Не ги чуваше, защото ушите му бяха заглъхнали. Главата му бучеше по-силно от бушуващия огън. Страхливото цвилене на двата последни коня заглъхна. Ейвъри политна да падне, но успя да се опре на ръце. Сламата го убоде и болката предизвика миг яснота.

Нямаше нужда Лили да го убива. Той вече беше мъртъв.

Лили видя как Ейвъри влезе в конюшната. Даже под червеникавото сияние на огъня лицето му над мократа риза изглеждаше смъртнобледо. По мускулестите рамене и гърди се стичаше пот. Той се движеше приведен, сякаш се гърчеше от болки.

Само след минута от конюшната излезе Индия. Копитата ѝ изтрополиха по паважа, тя прекоси двора и изчезна в нощта. Последва я големият кафяв жребец, след него на кратки интервали излязоха пет от останалите седем коня.

Лили продължаваше да работи. Ръцете ѝ изтръпнаха, но тя упорито пълнеше кофите с вода от помпата. Мечтите ѝ за собствен дом догаряха около нея, съпътствани от чудовищното пращане на изгарящи греди и от гадно сладникавата миризма на изгоряла трева. Мъжете крещяха, камбаната продължаваше да бие. Останалите в конюшната коне цвилеха в смъртен страх.

Един от сезонните работници, млад мъж с яркочервено лице, дойде и я избута от помпата. Докато крещеше на другарите си да побързат, той натискаше лоста със сила, каквато тя не притежаваше. Лили се люшна настрана, но веднага стъпи здраво на краката си и хукна към конюшната, опитвайки се да различи нещо в гъстия дим.

Откакто изскочи последният кон, бяха минали няколко минути. От вратата се стелеше плътен бял пушек. Лили се наведе и надникна вътре.

Един от конете панически риташе стените на бокса си. Копитата му отекваха оглушително в дебелия дърво. Къде беше Ейвъри? Лили се втурна към бокса и отвори широко вратата.

— Излизай! — изкрещя тя. Конят се вдигна на задните си крака и изскочи навън. С пяна на устата, силно извъртял очи, така че се виждаше само бялото, той мина като вихър покрай Лили.

Пъшкайки, тя се завлече опипом до последния бокс и освободи старата кобила. Ейвъри... Мили боже, той беше алергичен към конете! Обзета от паника, Лили се огледа.

Ето го! Той лежеше в другия край на коридора. Без да се поколебае нито миг, тя се втурна към него и се отпусна на колене. Сграбчи го за раменете и го обърна по гръб. По лицето му се стичаха вадички пот и измиваха саждите.

— Ейвъри! — Лили го удари през лицето и когато той не се помръдна, го плесна още веднъж. — Ейвъри!

Той простена, главата му се килна настрана. Не беше в състояние да стане и да излезе сам на чист въздух.

Лили изпищя. После с все сила извика за помощ. Ала ревят на огъня погълна гласа ѝ със същата лекота, с която поглъщаше покрива на конюшната. Виковете ѝ заглъхнаха в мъчителна кашлица.

Никой няма да я чуе. Няма време да доведе помощ. От очите ѝ течаха сълзи, гърлото ѝ пареше. Сама ще го извлече навън.

Свали юздата на Индия от куката до вратата на бокса, наведе се и върза краката на Ейвъри. Хвана двата края и дръпна, колкото сили имаше. Безжизненото му тяло се изтегли малко напред. Лили праметна юздата през хълбоците си и продължи към изхода, молейки се ремъците да издържат.

Още една крачка. Тялото му се влачеше по пода. Втора крачка, трета... Лили вървеше напред, кашляше и пъшкаше. По бузите ѝ се стичаха сълзи, дробовете ѝ отчаяно крещяха за въздух. Крачка по крачка тя го извлече до края на коридора, стигна до спасителната врата и излезе навън. Веднага щом минаха прага, тя рухна върху него и шумно пое въздух. Разкъсаната рокля лепнеше по тялото ѝ.

Но сега нямаше време за почивка. Треперейки с цялото си тяло, Лили се наведе над него и сложи ухо върху голите му гърди. Чу биенето на сърцето му — бързо, но равномерно. Дъхът му излизаше на тласъци — все едно вятър свиреше в запушена камина.

Лили се отпусна на земята и сложи главата му в скута си. Боже, колко тежък беше!

— Хайде, Ейвъри! — помоли тя с треперещ глас и от очите ѝ потекоха сълзи. — Събуди се, по дяволите! — изхълца, прегърна го и го залюля като дете. — Няма ли поне да ми се разкрещиш, че не се подчиних на заповедта ти, ти, непоносим, авторитарен тип?

Тя стисна очи, за да спре сълзите, и ухапа долната си устна. Ейвъри няма да умре, каза си ядно. Той е силен, жизнен, упорит. Ще издържи. Няма да го загуби, след като го бе спасила от огъня. Тя го обича!

— Аз... аз съм джентълмен — изпъшка той до ухото ѝ. — Никога не крещя на жените.

Два дни след пожара разяждащата миризма на влажно, овъглено дърво все още висеше тежко във въздуха. Докато вървеше по тихия коридор на първия етаж, Лили виждаше през прозорците черните остатъци от изгорялата конюшня, които изглеждаха още по-безутешни под светлината на залязващото слънце.

Слава богу, Ейвъри ще се оправи. Мисълта, че за малко не го изгуби между пламтящите гради и пепелта, я разтреперваше. Споменът за безжизненото му тяло, проснато на пода на конюшната, не преставаше да я мъчи, колкото и да се стараше да прогони видението.

Състоянието на Ейвъри бързо се подобряваше. Вече дишаше леко и равномерно, ужасният сив цвят на кожата му беше изчезнал. Единствените видими наранявания бяха няколко драскотини по гърба и раменете — причинени от нея, докато го влачеше навън от горящата постройка.

Незнайно как бяха успели да го задържат цял ден в леглото. Разбира се, той поздравяваше всеки, осмелил се да надникне в стаята му, с поредица от гневни проклетия, но въпреки това не ставаше.

Тази сутрин обаче стана много преди нея, поиска да му приготвят каретата и изчезна. Лили нямаше представа къде е отишъл и кога ще се върне.

Е, нищо, каза си тя, и без това си имам много работа. Не на последно място трябва да намеря хора, които да построят отново

неговата конюшня.

Неговата конюшня.

Погледът ѝ се плъзна към южната ливада. Огрени от лъчите на залязващото слънце, копите сено светеха като буци злато върху зелена игрална маса. За щастие вятърът преди два дни се бе оказал само лек бриз. Огънят не се прехвърли в хамбара, не пострадаха и другите копи сено. Пожарът можеше да причини много по-големи вреди. Новият собственик на Мил Хаус можеше да наследи руини.

За сегашната собственица обаче пожарът беше опустошителен. Нямаше никаква възможност да възстанови конюшните, нито да набави отнякъде парите, които щеше да донесе изгорялата копа сено. Фермата беше на червено.

Тя бе загубила Мил Хаус.

Странно защо, този факт не я засегна болезнено. По-скоро имаше чувството, че е прочела тъжен епизод от живота на друг човек. Защо се случи това? Този въпрос се връщаше в съзнанието ѝ през няколко минути. Как беше възможно голямата копа сено да се запали толкова скоро след пороен дъжд?

Не беше нито много горещо, нито пък сеното беше престояло твърде дълго, за да се запали внезапно, както понякога се случва със силно отгъпкана суха слама. През нощта нямаше светкавици. Лили не можеше да си обясни откъде се е взел огънят, освен ако... освен ако някой нарочно не е подпалил копата. Не, не можеше да допусне тази мисъл. По-скоро някое от момичетата е отишло да се срещне с любимия си и е взело фенер. Или детето на някого от сезонните работници си е играло с кибрит, скрито зад копата. Сеното е пламнало, детето е избягало... и мечтите на Лили, бъдещето ѝ станаха на прах и пепел. Тя бе изгубила Мил Хаус.

Бе изгубила и Ейвъри Торн.

Досега вярваше, че нищо няма да я засегне по-тежко от загубата на имението, но се оказа, че се е лъгала. Ако си отиде оттук, ще остави мястото, което бе започнала да смята за свой дом, и ще изгуби всяка възможност да види отново Ейвъри Торн. Няма да има претекст да се върне, нито да спори с него писмено или устно. Тънката лента, която ги беше свързвала пет години, се скъса — не, изгоря.

Дълбоко в гърдите ѝ нещо затрептя, разпространи се по цялото тяло и се засили. Треперейки неудържимо, тя се хвана за рамката на

прозореца и долепи лице до стъклото. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

Никога вече няма да го види. Може би някоя нощ ще застане като просяк на входната алея и ще вдигне глава към ярко осветените прозорци с надеждата да го зърне. Не, няма да го направи, защото ще види и жената, за която той ще се ожени, която ще ражда децата му. Неговата съпруга, любима, спътница. Непоносима гледка.

Тя бе изгубила Ейвъри Торн. Не че някога бе притежавала нещо повече от него, освен духа му, писмата му... и кратките мигове на близост. И, естествено, увереността, че го обича. Знаеше го, откакто в нощта на пожара го накара отново да диша.

Вероятно се беше влюбила в него малко след началото на кореспонденцията им. Той приемаше с готовност всяка ръкавица, която тя му хвърляше. Обсъждаше с въодушевление всяка тема, която тя зачекваше. И макар че често я провокираше нарочно, никога не отхвърляше с пренебрежение възгледите и аргументите ѝ. Във всяка дума, написана от него, се усещаше респект. Никога не пренебрегваше наблюденията ѝ, никога не се надсмиваше над мнението ѝ само защото тя е жена. Понякога отхвърляше тезите ѝ, защото според него почиваха върху фалшива аргументация или върху нейния „магарешки инат“ но никога не поставяше под въпрос личността ѝ.

Лили притисна чело о студеното стъкло и треперенето ѝ постепенно спря. Остана само черна празнота. Всичко беше изгубено. Пред нея нямаше бъдеще.

— Лили? — повика я тихо Франческа.

— Да? — попита Лили, без да се обърне.

— Лили! — Тясна ръка посегна към китката ѝ и внимателно я обърна. — Моля те, Лили, трябва да ме изслушаш — продължи настойчиво Франческа. — Тази вечер заминавам. Всъщност заминавам само след няколко минути.

— Така ли? — попита равнодушно Лили. Франческа напускаше Мил Хаус, за да задоволи поредния си каприз, и сигурно щеше да отсъства няколко седмици... или месеца.

— Не мога да ти помогна да възстановиш конюшната — рече Франческа. — Няма да те лъжа. Няма да ти кажа, че не мога, защото...

Думите ѝ изтръгнаха Лили от глухата болка.

— Знаеш, че никога не бих те помолила за това — отвърна шокирано тя.

— Сега не става въпрос за това, Лили. Знам, че няма да ме помолиш, знам, че дори да ти предложи помощта си, ще откажеш.

Този път не бих отказала, помисли си Лили, изпълнена с горчивина. Бе изгубила толкова много, че беше готова да се раздели и с малкото гордост, която ѝ беше останала.

Франческа сложи ръце на раменете ѝ и я погледна право в очите.

— Ако събера всичко, каквото имам, може би ще мога да ти заема пари, за да възстановиш изгорялата конюшня. Но няма да го направя. Парите ми трябва. — Пръстите ѝ се впиха в раменете на Лили като нокти на птица. — Трябват ми за самата мен. Искам да продължа да живея живота си както досега.

— Права си — кимна уморено Лили.

— Лили — процеди Франческа през здраво стиснати зъби, — забавленията, които мога да си позволя, са всичко, което имам. Разбираш ли?

Лили не разбра нищо, но въпреки това кимна. Молбата в гласа на Франческа казваше повече от думите.

— Ти имаш толкова много, Лили.

Това вече беше прекалено! Лили се освободи от хватката на Франческа и се опита да се изсмее, но не можа.

— О, да, разбира се! Със сигурност съм голяма късметлийка.

Франческа нетърпеливо поклати глава.

— Ти имаш мечти. Имаш бъдеще. Аз прекарах целия си живот в усилия да унижавам баща си и ще свърша като глупачка, която продължава да поставя в неловко положение един... труп.

— Аз вече нямам нищо, Франческа, аз...

— Момчето е влюбено в теб, Лили.

— Бернар ли? — Лили едва говореше. — Това не е сериозно. Всеки подрастващ се влюбва в по-възрастна жена. Един ден ще го надживее.

— Не Бернар. Ейвъри.

Лили загуби дар слово.

— Май не се изразих правилно. — В гласа на Франческа звучеше тъга. — Той не е влюбен в теб, а те обича с цялото си сърце. И е дълбоко нещастен.

— Лъжеш се.

— Понякога човек получава един-единствен шанс, друг път му е дадена само секунда, за да реши в каква посока да тръгне животът му. Моля те, Лили, не се оставяй гордостта да те заслепи. Не допускай здравият ти човешки разум да те заблуди. Забрави миналото си. Забрави всичко, което ти пречи да намериш своя рай. — Тя сведе глава и се опита да се засмее, но по-скоро изхълца. — Върви, Лили, потърси Ейвъри. Кълна ти се, аз на твое място бих го направила.

Франческа обърна гръб на Лили и се отдалечи. Въпреки това Лили чу съвсем ясно последните й думи:

— А тя ми твърди, че нямала нищо...

— Не знам какво бихме могли да сторим — говореше шепнешком Поли Макпийс. Двете с Евелин седяха на дивана в дневната и се опитваха да плетат дантела. Бернар седеше в ъгъла, задълбочен в дебела книга. — В момента Мил Хаус не е подходящо място за нежна връзка — продължи Поли. — Горящите конюшни гонят усещането за уют и сигурност. Двамата се обикаляха един друг като котараци, затворени в хамбар. Мисля, че можем да забравим идеята за... — Тя хвърли бърз поглед към Бернар, който четеше със смръщено чело, и кимна успокоено — ... за сближаване между двамата.

Евелин тъжно поклати глава.

— Толкова надежди възлагах на тази връзка. Но може би за Лили е по-добре така.

— Глупости! — изсъска Поли. Евелин поклати предупредително глава и хвърли неспокоен поглед към Бернар.

Поли се изчерви, но вирнатата й брадичка показва, че няма да се предаде лесно.

— Ако мис Бийд обича този тип — всъщност той изглежда много добро момче, — и не предприеме нищо, за да го спечели, това ще е... голяма грешка! — Тя се покашля и продължи: — Любовта не е награда, а шанс. Шанс за по-нататъшно развитие. Влюбеният вече не е отделна личност. Всеки мъж или жена, получил такъв шанс, трябва да го използва, независимо от рисковете. Любовта е важна, Евелин.

Поли изведнъж разбра, че се е разкрила твърде много, и се изчерви.

— Разбирате ли ме, Евелин?

— Да — кимна бавно другата жена.

— А съгласна ли сте с мен?

— Да. — Гласът на Евелин укрепна.

— Много добре. — Поли издиша шумно и смущението ѝ отстъпи място на съсредоточено изражение. — Мис Торн беше най-подходящата личност да предизвика прозрение у мис Бийд, но тя замина, а нито вие, нито аз имаме нужния опит или нагласата да изиграем ролята на Купидон.

— Много правилно го казахте — въздъхна Франческа. — Какво ще правим сега?

Поли удари с длан по облегалката на дивана. Бернар вдигна глава.

— О, няма нищо страшно, че възелът се е развързал, мис Макпийс — почти извика Евелин. — Вече се справяте много добре. — Когато момчето отново се наведе над книгата, майка му понижи глас: — Не прекалявайте. Ако разбере какво замисляме, Бернар ще се ужаси.

— Права сте — кимна Поли. — Но да се върнем на мис Бийд. Първо трябва да разберем какво планира за непосредственото си бъдеще. Ще я доведете ли тук, Евелин?

— Разбира се. — Евелин стана и се приближи към сина си, който тъкмо отгръщаше нова страница.

Тя отиде право в стаята на Лили, почука, но никой не ѝ отговори. Вероятно Лили беше в библиотеката. Евелин се изкачи на втория етаж, чу стъпки в коридора и спря. Притисна се до стената и се запита кой ли може да бъде.

Тук беше стаята на Ейвъри, но стъпките бяха твърде леки, за да са неговите. Беше вече късно, следователно Мери и Кати се бяха оттеглили в стаите си или гостуваха на Тереза и близнаците. Всяка вечер Тереза събираше приятелките си и не търпеше отсъствия. Значи оставаше само Лили.

Лили? Трябва да разбере дали съм права, каза си Евелин. Прекоси безшумно коридора и надникна иззад ъгъла. Добре, че мястото беше слабо осветено.

Лили ходеше напред-назад пред стаята на Ейвъри Торн, кършеше ръце и си шепнеше нещо неразбираемо. Понякога спираше, изпъваше

рамене и се взираше мрачно в затворената врата. В следващия миг раменете ѝ увисваха и тя отново започваше да ходи нервно напред-назад.

Защо Лили...

Как защо? Точно така трябваше!

Усмивката, изгряла на лицето на Евелин, изведнъж замръзна. Лили никога не би направила... това. В къщата имаше прекалено много хора. Добре тогава, каза си Евелин с решителност, която я изненада, ще се махнем оттук. И то възможно най-шумно и с високо изречени уверения, че няма да се върнем скоро.

Евелин повдигна полите си и се промъкна на пръсти към стълбището. Слезе на първия етаж и за първи път от детството си се затича. На минаване грабна от закачалката шапка и наметка и нахлу като вихър в дневната.

— Какво има, Евелин? — Поли се надигна изненадано и дантелата падна от скута ѝ.

— Трябва... трябва да отидем в града! — изпъшка Евелин.

Бернар вдигна глава от книгата си.

— В Литъл Хенри? — Литъл Хенри беше кръстовище и там имаше магазин и крайпътно заведение. — И защо?

— Не в Литъл Хенри, а в Клийв Крос — отговори задъхано Евелин.

— Но до Клийв Крос има двайсет мили — възрази учудено Бернар. — Вече е почти осем. Не е ли по-добре да тръгнем утре рано сутринта?

— Не. Искам утре да стана на разсъмване и да видя изгрева на слънцето над пристанището. Ще направим излет, защото... защото мис Макпийс е тук.

Поли смаяно отвори уста.

— Каза ми, че ѝ е омръзнало да седи тук и да вдишва миризмата на мокра пепел. Ставало ѝ лошо. Нали, скъпа?

— Ами... — промърмори Поли. — Да, не понасям тази миризма.

— Виждаш ли, Бернар! Хайде, иди да си събереш нещата. Вземи малката пътна чанта, не голямата! И провери какво прави Хоб.

— Ами добре. — Бернар се измъкна от креслото и хвърли книгата на масата. — Ще кажа на мис Бийд.

— Не! — извика Евелин и когато Бернар се обърна изумено към нея, се постара да се усмихне. — Не е нужно, момчето ми. Мис Бийд няма да дойде.

— И защо?

— Защото утре рано има среща с дърводелците, за да огледат конюшните.

— А братовчедът Ейвъри? — Недоверието на Бернар явно се бе събудило.

— И той остава тук. — Евелин беше много горда, че думите излязоха от устата ѝ без запъване. Излъжеш ли веднъж, следващите лъжи са много по-лесни, каза си тя. — Той трябва да знае колко ще струва възстановяването на постройките. Трябва да се вземат някои решения и той също ще иска да има думата.

Евелин говореше много по-самоуверено отпреди и ясно виждаше, че поведението ѝ смущава Бернар. Можеше само да се моли да не е отишла твърде далеч. Човек не можеше да преодолее всички препятствия в един ден, а днес тя беше направила много повече, отколкото очакваше от себе си.

Бернар измери майка си с подозрителен поглед, но накрая вдигна рамене.

— Отивам да си взема нещата — рече той, кимна на Поли Макпийс и излезе.

След двайсет минути Бернар, Поли и Евелин стояха в преддверието, готови за път, и обявяваха на висок глас намерението си да нощуват извън къщи.

Ейвъри очакваше да завари къщата тиха и мрачна, но се оказа, че се е лъгал: вътре цареше бъркотия, сякаш фуриите напуснаха пещерата си. Затръшваха се врати, женски гласове даваха нареждания, обувки тропаха по пода. Застанал на горната стълбищна площадка, Ейвъри се огледа любопитно и учудено и видя Мери да бърза към преддверието с клатушкащ се корем. В едната си ръка стискаше чифт дамски ботушки, в другата — кутия с лекарства.

— Какво става тук? — попита той.

— Дамите са полудели, това става — изфуча Мери. — Наумили са си да нощуват в Клийв Крос.

— Искат да заминат още тази вечер? — попита невярващо Ейвъри.

— Не тази вечер, а още сега! Хоб вече чака отвън с каретата. Е, дано да заминат по-скоро, та да се наспим. Бебетата на Тереза и без това не ни оставят на мира. — Мери го удостои с мрачен поглед, сякаш той беше виновен за цялата бъркотия, и забърза надолу.

Ейвъри се върна в стаята си.

Оттам за нещастие не виждаше входната алея, но и без това беше твърдо решен да не слиза на входа. По-добре да притиска чело до стъклото и да ги изчака да заминат. Обаче мисълта, че тя просто е заминала и го е оставила сам, го подлудяваше.

Как смееше да тръгне нанякъде, без да му каже!

После обаче осъзна, че много скоро тя ще си отиде не само за една нощ, а завинаги. Дали пак ще го направи така тайно и мълчаливо, без да се сбогува с него? Тъгата и гневът предизвикаха хаос в главата му. Не знаеше от колко време се намира в стаята си. Не правеше нищо друго, освен да ходи нетърпеливо напред-назад. Чу затръшването на входната врата точно когато часовникът в преддверието удари девет. После настана тишина.

Тишината го обгърна, разпростря се около него. Изглеждаше окончателна и непоносима. Ейвъри се отпусна в креслото и грабна една книга от масата. С изчезването на Лили къщата се превръщаше в мавзолей, който вече не съхраняваше мечтите му, а само реликви от предишния му живот.

Смешно. Ейвъри отвори книгата и започна да прелиства страниците, без да прочете дори една дума.

По-добре да признае истината: той се превръщаше в меланхолик. И нима беше чудно? Всеки човек, попаднал в непосредствена близост до смъртта като него, би се чувствал по същия начин. Скоро Мил Хаус ще стане негова собственост, както трябваше да бъде от самото начало. Той ще се погрижи Лили да получава добра издръжка — все едно иска ли или не, а после ще се устрои тук и ще си намери хубава и мила жена. Дребничка, крехка, не чернокоса, не тъмноока, не със завладяващи устни. Най-обикновена жена, която ще му ражда бледоруси деца...

Скритото в книгата писмо падна в скута му. Ейвъри втренчи поглед в пожълтелите лист, излинял на прегъвките. Писмото носеше

прах от три континента. Естествено. Нейното писмо. Откакто го прочете за първи път, го носеше със себе си. Изруга гневно и скочи. Писмото падна от изтръпналите му пръсти и той запрати книгата към прозореца.

Не можеше да остане сред тези четири стени. Макар че Лили никога не беше влизала тук, той я усещаше в думите от писмото, във въздуха, който двамата дишаха, в духа и тялото си.

Ейвъри се запъти към вратата, решен да тръгне след нея и да я върне вкъщи. Тя нямаше право да изчезне просто така. Да се върне тук, за да се сбогуват, както е редно.

Отвори вратата с трясък... и видя пред себе си лицето на Лили.

Лили, чиято смелост ѝ беше изневерила, намери претекст да се върне пред стаята му. Искаше да го попита дали е вечерял, защото не биваше да притесняват толкова късно Мери или Кати...

— Не мога да престана да мисля за теб — промълви той.

Действителният свят около тях изведнъж се разпадна. Това беше сън и Лили съзнаваше, че не иска да се събуди никога. Лицето му беше сериозно и напрегнато, гласът му звучеше дълбоко и умоляващо.

Тя пристъпи по-близо и го погледна в очите, опитвайки се да прочете мислите му.

— Аз... — Ейвъри погледна към тавана, сякаш очакваше от небето помощ — или вдъхновение. — Толкова искам да те целуна.

Това беше последното, което бе очаквала. Тя впи възхитен поглед в лицето му. Без да усети, направи още една крачка към него. Замаяна, но все още невярваща, зачака следващата стъпка. Чувстваше се като чужденка в собственото си тяло: чуваше как сърцето ѝ бие все по-силно, вслушваше се в накъсаното си дишане. Обещанието в думите му и голото желание в очите му я опияниха и тя се почувства така, сякаш стоеше пред него съвсем гола, готова да направи всичко, което той поиска от нея.

Това беше отдаване. И понеже никога не го беше преживявала, не знаеше как да се брани.

— Позволи ми да те целуна — пошепна той. Протегна ръка и повдигна брадичката ѝ с пръсти. Тя се надигна на пръсти, затвори очи и издаде звук, нещо средно между въздишка и стон.

Устните му нежно докоснаха нейните. Той се отдръпна леко, после отново се приближи и така много пъти. С всяка целувка устните

му оставаха върху нейните малко по-дълго, притискаха ги малко по-силно. Беше отворил уста само, колкото да поема дъха ѝ, но тя имаше чувството, че изпива душата ѝ.

Нежни целувки, топли, влажни целувки, опияняващи целувки, които будеха копнеж. Дразнещи целувки, изпълнени с обещания, бавни, сладостни целувки. Дюзини. Достатъчни да я обезщетят за всичко, което не бе преживяла досега, за всичко, което нямаше да преживее никога. Всяка целувка обвързваше сърцето ѝ по-здраво за неговото.

Връхчетата на пръстите му нежно се плъзгаха по бузите ѝ. Той сведе глава и внимателно разтвори устните ѝ. Благодарна — по-скоро облекчена, — тя усети как езикът му помилва първо ъгълчетата на устата ѝ, а после се втурна навътре.

Замаяна, задъхана, Лили се отдаде на милувките му. Коленете ѝ трепереха така силно, че едва се държеше на крака. Пръстите му танцуваха по лицето ѝ, после слязоха под брадичката и той внимателно премести главата ѝ, за да му е по-удобно да я целува, да ѝ достави повече удоволствие с милувките си. Тя не се противопостави.

Целувките станаха по-жадни и събудиха в тялото ѝ вихрушка от непознати усещания. Тя се вкопчи в него, чувствайки се парализирана от леките, пърхащи докосвания на коравите му пръсти и от мекотата на устните му. Коленете ѝ поддадоха и тя политна да падне. Той я улови в силните си ръце.

Привлече я към себе си, вдигна я и я притисна до гърдите си. Устните му се отделиха от устата ѝ.

Тогава Лили престана да мисли. Вече нямаше смисъл да си задава въпроси и да търси отговори. Вече нищо нямаше значение, освен едно: да остане близо до него. Испитваше обсебващо желание да бъде част от него, двамата да станат едно.

Без да се бави, тя се зае да разкопчава ризата, която я разделяше от него. Ръцете ѝ дърпаха и теглеха, отваряха копчетата, докато той стоеше и я гледаше, дишайки тежко. Когато най-сетне го разголи, Лили нададе триумфален вик и плъзна треперещите си ръце по топлите му гърди. Гладка кожа, загоряла от слънцето, силни мускули, чиито движения се усещаха толкова приятно.

— Искам...

Той я прекъсна с още една целувка и силното му тяло се разтрепери. Лили мушна ръце в отворената му риза и го обхвана през кръста.

Със задавен вик той обхвана задничето ѝ и я повдигна, за да ѝ даде възможност да усети ерекцията му. Ръцете ѝ се плъзгаха по копринената му кожа, заравяха се в гъстите тъмни косъмчета на гърдите, търсеха пътя към мускулите на корема.

— Целуни ме — заповяда задъхано той. Не се наложи да заповядва втори път.

Имаше време, когато Лили се отвращаваше от мъжествеността му. В нейните очи тя беше преувеличена. Сега разбра, че е лъгала себе си. И него. Мъжествеността му беше възхитителна.

Обичаше силата му, гъвкавостта му, настойчивостта, с която я притискаше до гърдите си. Обичаше топлия вкус на езика му, аромата на бренди, дъха на мускус, който го обгръщаше. Той завладяваше сетивата ѝ, завладяваше я цялата, а тя поемаше всичко в себе си — неговата жизненост и агресивност, неговото желание и въздържание.

Лили сложи ръце на тила му и инстинктивно обгърна с крака хълбоците му. Интимните ѝ части се притиснаха към ерекцията му и когато започна да се трие в него, зад спуснатите ѝ ресници блеснаха искри на чисто сексуална възбуда. Докосването я наелектризира. По тялото ѝ потече желание.

Той откъсна устните си от нейните. Тя се отпусна, повярвала, че ей сега ще припадне, но той я улови. Притисна с една ръка гърба ѝ, а с другата я привлече към себе си. Лили почти не беше в състояние да се помръдне. В тази поза той раздвижи хълбоците си и шумно пое въздух, когато близостта и го възбуди още повече.

Очите ѝ се отвориха. Не искаше симулация. Искеше да го усети истински.

И той искаше да я усети до край.

С всеки миг от досегашния си живот двамата бяха вървели към тази нощ. Грешка след грешка. Не биваше да я целува. Не биваше да я докосва. Не биваше да я прегръща. И в никакъв случай не биваше да ѝ позволи да усети ерекцията му. Главата ѝ тежеше върху рамото му, гърдите ѝ под ленената риза се вълнуваха все по-силно. Тя отвори очи и още докато той си казваше, че е крайно време да я пусне, двамата се погледнаха в очите.

Ейвъри спря да диша, очаквайки, че разумът ще се върне в черните зеници и ще прогони плътското желание. Ала не се случи нищо подобно. Вместо това тя го погледна с пламтящи от страст очи и се притисна към него.

Той простена задавено. Би трябвало да си отиде. Тя би трябвало да си отиде. Някъде дълбоко, в едно мрачно, далечно кътче на мозъка му се събуди ужасна мисъл. Всичко, в което беше вярвал досега, всичко, върху което беше градил живота си, неговият кодекс на честта, принципите, в които се вкопчваше, когато не му оставаше нищо друго — всичко това бе пометено от буйния поток на страстта.

— Люби ме — пошепна тя.

Погледът ѝ, пряк както винаги, го прониза. Тя го предизвикваше да отрица чувствата, които задържаше с толкова мъка. Искаше му се да откаже, но вече не можеше. Нямахме как да оспори, че сърцето му ѝ принадлежи. Че тя е неговото сърце.

Нека все пак опита. Нека бог му е свидетел, че се опитва.

— Това е безумие. — Той целуна сладките влажни устни и пошепна едва чуто: — Лудост. Проклятие. — Езикът му се потопа за миг във влажната горещина на устата ѝ и се отдръпна. Погледна я задъхано в очите.

— Моля — пошепна тя.

— Да, любима.

Устните им все още бяха слети, когато той усети как ръката и се плъзна към колана на панталона му. Хладните ѝ пръсти докоснаха кожата му. Той се наведе и я вдигна на ръце, защото не би могъл да я вземе тук и сега като проститутка в някоя уличка. Заглуши протестите ѝ с нови целувки и я отнесе в леглото си. По-скоро бързо, отколкото внимателно я положи върху завивката и бързо смъкна ризата от гърба си. После разкопча колана на панталона.

Тя протегна ръце към него и той забрави всичко на света. Виждаше само нея, толкова женствена и изпълнена с желание, и жаждата да я направи своя пулсираше във вените му. Трябваше да я усети, да я поеме в себе си, да вдишва аромата ѝ, да вкуси желанието ѝ.

Посегна към нея и тя се протегна, за да е по-близо до него. Двамата се съблякоха с най-голяма бързина, за да отстранят всички

материи, които ги разделяха, да се притиснат един към друг и да се отдадат на опиянението на сетивата, мислите и фантазиите си.

Ейвъри, който нямаше почти никакъв опит, се водеше от инстинкта си. Засмука върха на езика ѝ, слезе към лебедовата шия, облиза нежната кожа на раменете, плъзна устни и език по закръглените ѝ гърди, целуна вътрешната страна на бедрата ѝ и най-сетне намери влажните устни на женствеността и. Стоновете, които издаваше Лили, увеличиха желанието му и прогониха разума. Отново преживяваше приключение, този път душата му пътешестваше към нея. Мислите му бяха замъглени и далечни, усещаше тялото си като медиум, чрез който преживяваше нейното.

Очите ѝ, помътнели от чувствената атака, потърсиха опора и намериха погледа му. Тя откри в зениците му примитивна, животинска сила, видя удоволствието, което гонеше всичко друго, и затвори очи, за да потъне в омаята на блаженството.

Без да знае какво ще се случи, тя обви с крака хълбоците му и се притисна до него. Усети твърдата му мъжественост и инстинктивно се надигна да го посрещне. Също така инстинктивно той нахлу в нея. За момент двамата застинаха в това положение, тъй невероятно интимно, усетиха сърцата си да бият в единен ритъм и се погледнаха учудено. А после той се задвижи в нея, обгърна я здраво, навлезе още по-навътре в тялото ѝ, изпълни я докрай и се отдръпна, за да нахлуе пак. Ритъмът разгоря наново огъня в тялото ѝ и тя стисна устни, за да не извика. Опряла стъпала в матрака, тя отговаряше на всяко негово движение и се опитваше да стигне до края, който се показваше за миг и пак се скриваше.

— Да, любов моя — пошепна в ухото ѝ той. — Да, любима. Обичам те, Лили.

Тези думи се оказаха достатъчни да отприщят потока на насладата. Заля я вълна от чиста радост, веднага я последва друга, мускулите на таза ѝ инстинктивно се стегнаха около мъжествеността му. Усети как той се вцепени, как едрото, твърдо тяло се напрегна до крайност. Той се изтегли малко назад и тя видя как жилите на шията му се издуха, как стисна челюсти. После издаде дълбок стон и тя изпита невероятно удовлетворение.

Блаженството свърши твърде скоро. Отслабна до леки тръпки и отшумя. Нервите ѝ все още вибрираха, особено в слабините. Смътно

осъзна, че той диша тежко до ухото ѝ, и с трепереща ръка приглади влажните тъмноруси кичури от челото му.

— Ейвъри? — прошепна нежно тя.

Той я притисна силно до себе си, но очите му останаха затворени.

— Ейвъри?

— Шшт... — Гласът му беше дълбок и безкрайно тъжен. — Не говори, скъпа. Утрото вече дебне на вратата. Очаква ни с море от думи и несигурност. Но сега е още нощ, ние двамата сме тук и сме заедно, Лили. Лилиан, ти си моята любов. Моля те, позволи ми да те любя още веднъж. Позволи ми да те любя цялата нощ.

Вместо отговор тя го целуна.

Разсъмването донесе първите съмнения. Ейвъри се взираше със стоическо спокойствие в сивите ивици на зората, съзнавайки, че трябва да се изправи лице в лице с фактите.

Лили бе заспала сгушена в него. Черната ѝ коса се бе разпиляла по ръцете и раменете му, дъхът ѝ милваше гърдите му, ръката ѝ лежеше спокойно върху бедрото му. Той затвори очи, за да не я вижда повече, защото гледката му причиняваше болка.

Дълги часове беше обмислял всички възможни аргументи и контрааргументи. Искаше да се ожени за нея, защото не виждаше възможност за друга връзка, но се боеше, че тя е недостъпна за логични доводи. Непременно трябваше да я убеди, но как?

Законите, уреждащи бъдещето на децата, бяха отвратителни, но не по-малко отблъскваща беше мисълта да остави собственото си дете да расте като извънбрачно. Лили не искаше да се омъжи за него, а той не можеше да живее с нея, без да му е жена. Бог да му е на помощ.

В болката му се примеси гняв срещу мъртвата майка на Лили. Към жената, която Лили обичаше толкова силно, че беше готова да пожертва живота си — и неговия! — заради тежките ѝ изпитания.

Докато се бореше с надигация се гняв, Лили се размърда в ръцете му. По лицето ѝ пробяга сянка. Той я притисна до себе си, внимавайки да не я събуди. Зарови лице в хладното було на косата ѝ, вдиша аромата на сън и сексуална задоволеност и осъзна, че този миг вероятно беше последният в живота му. Защо, защо трябваше да я загуби? Тя беше най-скъпият му враг, плътският отговор на най-необузданите му мечти и желания. Негова неприятелка и негово сърце. Какво да ѝ каже, за да я спечели завинаги?

Някъде в къщата прозвуча пронизващ, гневен крясък — все едно разгневено джудже викаше от пещерата си. Едно от бебетата на Тереза бе огладняло.

Лили се събуди и въздухът в стаята изведнъж се насити с подозрения. Ейвъри се замисли за невъзможния избор, който трябваше

да направи, и целият се разтрепери.

— Остани — помоли той, преди да е осъзнал какво прави. — Остани при мен, Лили.

Тя се раздвижи, освободи се от ръцете му, вдигна завивката до брадичката си и се обърна към него. И тя бе чула плача на бебето. Също както той бе чул във вика на невинното дете обвинение, че не желае да увеличава броя на незаконните деца, тя бе открила в него предупреждение, изпратено от починалата ѝ майка.

Лили седна в леглото, наметна се със завивката, но като видя, че е разголила тялото му, сведе очи. Бузите ѝ пламнаха. Той се отпусна на възглавниците и си каза, че в сравнение с оголената му душа голотата на тялото му е направо смешна. Лили се дръпна към края на леглото и праметна дългите си крака през ръба. Като хищник, който бавно се промъква към плячката си, в тялото му отново се събуди желание.

Бебето изкрещя отново, този път гневно и настойчиво. Лили вдигна глава и той видя как лицето ѝ се вцепени. Беше разбрала. Оттеглянето ѝ прободеше сърцето му и той потрепери, макар да знаеше, че го очакват още по-страшни рани.

— Би трябвало всяка сутрин да се будим така прегърнати — заговори решително той, макар да не беше в състояние да прогони отчаянието в гласа си. — Би трябвало да се оженим и през следващите десет години да се будим от детски плач.

— Ейвъри, моля те... Не мога да се омъжа за теб — отвърна тя с дрезгав шепот. — Знаеш, че е невъзможно.

— Разбира се, че е възможно — възрази гневно той. Хвана ръцете ѝ и я обърна към себе си. Трябваше да вижда лицето и. — Каж ми, Лили, какво искаш да чуеш? Какви думи да кажа, за да ми повярваш? Никога, никога няма да те напусна. Никога няма да престана да ти обичам. Няма сила на света, която да ме накара да ти причиня болка, като ти отнема децата!

Лили преглътна и го погледна с див копнеж.

— Тук не става въпрос за думи, Ейвъри. Става въпрос за закони. Ако бяха други...

— Проклятие, Лили! — избухна той, пусна ръцете ѝ и се отдръпна. — Нима имаш повече доверие в закона, отколкото в мен?

Тя поклати глава.

— Не и аз. Аз съм отговорна за всяко дете, което ще имам.

Ейвъри грабна панталона си, захвърлен на пода, обу се с треперещи ръце, стана и се закопча, без да поглежда Лили. Когато все пак го направи, разбра какво е на път да изгуби, и реши да не се предава. Още като дете се беше научил да се бори за това, което наистина иска, и сега щеше да се бори за Лили.

— Тогава просто остани с мен в Мил Хаус.

Тя се обърна рязко и прекрасните черни къдрици нападаха по лицето ѝ.

— Щом не искаш да се омъжиш за мен, остани тук не като моя жена, а като... каквато искаш. Като моя спътница, моя икономка, моя любовница, моя метреса... Можеш да играеш всяка роля, която ти харесва, Лили, но, моля те, остани в живота ми. — Молбата в гласа му беше отчаяна. — Не си отивай. Само не си отивай!

В очите ѝ блесна съчувствие, смесено с нежност и безкрайна тъга. Ала не каза нищо и той разбра, че докато тя мълчи, все още има шанс за връзката им.

— Ти искаш Мил Хаус. Аз искам теб. И двамата можем да получим, каквото искаме, от каквото се нуждаем. Ще плюем в муцуната на Хорейшо. — Той се изсмя мрачно. — Дано душата му се пържи в ада, задето ни постави в това положение.

Лили притисна ления чаршаф към гърдите си. Очите ѝ изглеждаха огромни.

— А какво ще кажеш за децата? — попита едва чуто тя.

Той искаше да ѝ даде всичко, което е по силите му, но не беше способен да навреди на бъдещите си деца, като им отнеме защитата на името си и всички права, свързани с него. Колкото и да беше отчаян, не можеше да ѝ обещае това, не можеше да я излъже. Седна до нея, взе ръката ѝ и плъзна пръсти по дланта.

— Няма да имаме деца.

Лили издърпа ръката си и се отдалечи от него. Болката в очите ѝ стана бездънна.

— Остани при мен. Обещавам ти, че ще имаш прекрасен живот. Богат, удовлетворяващ живот. — Ейвъри отново протегна ръка и я повика при себе си.

— Не мога. Ти искаш деца, Ейвъри. Искаш голямо, шумно семейство. Помниш ли какво ми каза? Във всяка стая по едно дете. Аз не мога... — Тя поклати глава и почти изплака:

— Не искам да ти причиня това!

— Напротив. Можем да...

— Не! — изкрещя Лили. — Не ме изкушавай! Не го прави! Отначало няма да ми се сърдиш, няколко години може би, дори десет или повече. После обаче приятелите ти ще имат деца, Бернар също ще стане баща. Тишината и празнотата в тази къща ще се разпрострат и ще прогонят всичко друго. Ще започнеш да ме мразиш, че съм ти отнела шанса да се радваш на собствени деца. Ще ме намразиш, не разбираш ли!

— Няма да те намразя. Не бих могъл. Никога. — Ала в тона му липсваше истинско убеждение и страхливата бдителност в очите ѝ постепенно отстъпи място на спокойна, но затова пък още по-дълбока тъга.

— Напротив — отвърна тихо тя. — А аз не бих могла... не искам да живея повече, ако ме мразиш.

— Лили! — Ейвъри умолително протегна ръка.

— Трябва да си отида. — Тя се уви в завивката, за да скрие треперенето си. — Ще си отида още днес.

Даже смъртта на Карл не беше толкова унищожителна. А би трябвало тя поне да го подготви за болката, която заплашваше да го надвие.

— Не — процеди той през здраво стиснати зъби. — Аз ще си отида. Не бих могъл да живея тук. В тази къща погребях мечтите си.

— Прости ми, Ейвъри! — изхълца Лили, обърна се и избяга от стаята.

Лили затвори вратата на стаята си и завъртя ключа. По бузите ѝ се стичаха сълзи, а ръцете, с които се опитваше да наметне халата си, трепереха неудържимо. Хълцайки, тя най-сетне се отказа да стяга колана, и безсилно се отпусна на килима.

Беше я събудила ръка, която нежно се плъзгаше по косата и слепоочията ѝ. Тя чу тихото биене на сърцето му и изпита безкрайно задоволство. Вдигна глава и се озова пред един чувствителен любовник, който цяла нощ беше милвал и целувал тялото ѝ и ѝ беше показвал колко много означава за него.

За момент се бе изкушила да приеме предложението му да живеят заедно, без да имат деца. Ала когато го погледна, разбра, че няма право да изисква от него такава жертва. Ейвъри трябваше да има семейство, около него да тичат дузина деца и да го гледат с възхищение.

За да бъде честна пред себе си, трябваше да признае, че и тя не би могла да живее със знанието, че няма да ражда деца на любимия си само защото държи повече на възгледите и убежденията си, отколкото на общото им щастие. За първи път в живота си тя постави под въпрос решението на майка си и погледна на себе си като на зряла жена, която подлага на обективен анализ мотивите на майка си. За първи път в живота си се отдалечи от ролята на дъщерята, дълги години съчувствала на майка си за тъгата ѝ.

Все още разбираше защо майка ѝ е направила този избор. Но вече не беше сигурна, че и тя трябва да постъпи по същия начин. О, по дяволите, няма това не беше просто претекст, за да си позволи онова, което иска? Например да се омъжи за Ейвъри Торн.

Какво да прави? Да плаче, докато загуби съзнание? Или да моли небето за помощ? Кой би могъл да ѝ помогне? Тя имаше само своето минало и искаше да го използва като червена нишка за бъдещето си, но в момента то ѝ изглеждаше абсолютно неподходящо.

А Ейвъри искаше да си отиде. Може би завинаги.

Лили скри лице в ръцете си и по бузите ѝ отново потекоха сълзи.

Тъй като единствената карета беше в Клийв Крос, Ейвъри реши да отиде пеша до Литъл Хенти. Мери, вдигнала високо вежди, за да покаже учудването си, му предложи да изпрати чантата и големия куфар с колата на братовчед си. Той ѝ благодари за отзивчивостта и тръгна да търси Лили.

Намери я в библиотеката, наведена над неизменните сметководни книги. Почука на касата на вратата и тя вдигна глава. Сърцето му се сви от болка. Не понасяше да гледа тъгата ѝ и да знае, че няма как да я премахне. Защото именно той беше същинската причина за мъката ѝ.

— Тръгвам си — съобщи той, без да се приближи.

— Да...

— За няколко дни ще се подслоня в „Хаунд енд Хеър“ в Литъл Хенти. Може би ще ме потърсиш, все едно по каква причина.

— Добре. — Лили го погледна несигурно. — Какво да кажа на Евелин?

Ейвъри вдигна рамене.

— Каквото искаш. Кажи й, че смятам отново да обиколя света. — Погледът му се плъзна по отворената книга, подвързана в кожа, и той си спомни, че двамата претендират за Мил Хаус и тя е изгубила. За съжаление не се чувстваше като победител. — След месец ще се видим при Джилкрис и Гууд.

— Къде? — попита тя, в първия миг смутена.

— При изпълнителите на завещанието на Хорейшо. Не помниш ли, че твоето време изтича?

— О... — Лили потърси по лицето му някоя от чертите на силния мъж, който я беше държал в обятията си, с когото се беше любила цяла нощ, но видя само един човек, който се бореше да запази самообладание.

— Е, ще се видим в Лондон. Желая ти хубав ден и...

— Не! — почти извика тя. Думите му я бяха хвърлили в паника. — Не вярвам, че ще се срещнем в Лондон.

Ейвъри я изгледа въпросително.

— Не виждам причини да ходя там. Аз не изпълних условията, но и нямам никакво намерение да призная публично, че се отричам от женското движение.

— О, разбира се, че няма да го направиш. — Той се опита да се усмихне, но не можа. — А сега те моля да ме извиниш.

Поклони се като съвършен джентълмен, който се сбогува с чужда жена. И се обърна да си върви.

— Почакай!

Гърбът му се скова.

— Забравихме Бернар! — почти изплака тя. — Какво ще кажем на Бернар? Пак ли каквото аз измисля?

Ейвъри пое шумно въздух, но когато се обърна към нея, изражението му беше овладяно.

— По дяволите, съвсем забравих момчето — прошепна той. С жест, който Лили вече познаваше добре, извади от джоба си златния

часовник, щракна капачето и съсредоточено се вгледа в циферблата. После затвори капачето.

Докато той размишляваше как е най-добре да кажат истината на чувствителното момче, Лили го наблюдаваше и сърцето ѝ преливаше от любов и разбиране. В очите ѝ отново нахлуха сълзи и тя примигна, за да ги прогони, но не успя. Когато вдигна глава, той видя как от ресниците ѝ се отрони една едра сълза. Неволно направи крачка към нея, но бързо се отдръпна и се постара да си придаде равнодушно изражение.

— Моля те да ми изпратиш вест, щом се върнат — заговори учтиво той. — Ще остана в Лигъл Хенти, докато момчето се прибере в Мил Хаус, и ще дойда да се сбогувам с него.

Тя прехапа здраво долната си устна и кимна.

— Лили...

Тя сведе глава, неспособна да го погледне. Той се владееше толкова добре — мъжете винаги се владееха и бяха способни да приемат онова, което заплашваше да ги унищожи. Без съмнение вече съжаляваше за случилото се и... да, още през нощта я бе предупредил, че утрото ще им донесе проблеми и обвинения. Но не я предупреди, че той ще оцелее, докато тя... докато нейното сърце се разкъсва от болка.

Не. Тя няма да рухне. Няма да покаже слабостта си. Ще бъде силна като него.

— Добре, ще му кажа — отговори твърдо Лили, но когато най-сетне вдигна глава, Ейвъри вече го нямаше.

Дневната и салоните на Мил Хаус бяха пусати, коридорите изглеждаха осиротели. Бе дошъл пратеник с писмо от Евелин, която съобщаваше, че тримата с Поли и Бернар ще прекарат уикенда в Клийв Крос.

Понеже Лили нямаше апетит, а нямаше за кого друго да готви, мисис Кетъл бе напуснала кухнята. Единствените друга обитателки на голямата къща — Мери и Кати — се бяха оттеглили в стаята на Тереза да гледат бебетата и да говорят за предстоящите раждания. Те се отнасяха към Лили с любезно пренебрежение и тя се чувстваше изключена от обществото на майките и бъдещите майки.

Измъчвана от спомена за любовната нощ и от предстоящото напускане на Мил Хаус, Лили реши да прекара последните часове, които ѝ оставаха, в чистене. Излъска месинга, изстърга мраморните первази на камините, изми прозорците и лъсна дървените части на мебелите. Накрая изтупа всички възглавници на диваните и прогони окончателно сладникавия парфюм на Франческа. Сега във въздуха се чувстваше само ароматът на тютюн — на Ейвъри. Може би трябваше да изпере завесите в библиотеката? — Не, по-добре не. Лили избягваше да влиза там, избягваше втория етаж на къщата, не смееше да влезе в дневната, нито да отиде на езерото...

Може би беше по-добре, че загуби Мил Хаус. Само за три седмици той бе оставил своя отпечатък върху къщата. През последните пет години тя се чувстваше тук като в свой дом, а сега живееше с усещането, че се намира в затвор. Точно както сънят се беше превърнал в мъчение, а споменът — в болка.

Когато празната къща стана чиста и лъскава като празен ковчег, тя се зае да подреди нещата, засягащи изтичащото ѝ настояничество. Започна рано сутринта и късно следобед все още не беше свършила. Погрижи се за бъдещето на прислужничките, като им написа препоръчителни писма и остави списъци с хора, които си търсят прислуга. За последно беше оставила писмото до Ейвъри, в което го молеше да се погрижи за конете ѝ. Знаеше, че той ще го направи заради нея.

Беше почти готова, когато Кати нахлу в библиотеката, пъшкайки, смаяно опулила очи.

— Имаме гост, мис Бийд. Един джентълмен пита за вас.

Ейвъри? Лили щеше да скочи от стола, но се овладя. Не.

Ако беше той, Кати щеше да каже името му. А още по-вероятно беше той да нахлуе без предупреждение.

— Ако е търговец, кажи му, че нямам нужда от нищо.

— Не е търговец. Казах джентълмен и той е точно това. И на всичкото отгоре е чужденец.

— Чужденец?

— Точно така. Тъмни коси, едър, с голяма шапка и говори някак си смешно. Освен това иска да говори с вас. Мис Бийд, точно така каза. Поканих го в дневната.

— Е, добре. — Лили остави писалката, стана и последва Кати.

Като влезе в дневната, от дивана се надигна строен млад мъж, който стискаше в ръце странна шапка. Изгорялото от слънцето лице беше широко засмяно. Той се поклони със замах и когато се изправи, очите му засвяткаха дяволито.

— Лилиан Бийд! — Огледа я с видимо удоволствие и отново направи поклон. — Аз съм възхитен, наистина съм възхитен да се запозная с вас.

О, ясно защо Кати бе казала, че говори странно. Защото беше американец.

— Боя се, че вие знаете за мен повече, отколкото аз за вас, сър — промълви тя.

Той се засмя дълбоко и гръмогласно.

— Извинете ме, мис Бийд, сигурно ме смятате за негодник без маниери. Позволете да се представя. Казвам се Джон Нейджъл.

Като видя, че името му не ѝ говори нищо, той продължи:

— Имах честта... о, да, понякога наистина беше чест — веселите му очи отново засвяткаха, — друг път обаче си беше дяволски късмет, но през повечето време го приемах като изпратено ми от небето мъчение... И така, аз бях спътник на Ейвъри Торн. Прекарахме заедно почти пет години.

Спътник на Ейвъри? Лили се замисли. Да, разбира се. Той ѝ бе писал за американския водач на експедицията, който се разболял от малария, но по-късно отново се присъединил към малката група. Импулсивна, каквато си беше, тя му протегна ръка и се усмихна сърдечно. Той се приближи хвана ръката ѝ и я разтърси здраво.

— Пристигнах в Англия преди два дни и първо идвам тук. Непременно трябваше да се запозная с уникалната, неповторимата, прекрасната мис Лилиан Бийд.

Усмивката на Лили угасна, лицето ѝ помрачня. Да не би маларията да е повредила мозъка на този Нейджъл?

— Боя се, че не разбирам за какво говорите.

Тя посочи дивана и кимна.

— Моля ви, седнете... А ти, Кати — обърна се към момичето, което усърдно размахваше метличката за прах, — би ли направила чай за мистър Нейджъл и за мен?

Кати я погледна обидено, врътна се и тромаво напусна стаята.

— Ейвъри се опитваше да ни убеди, че сте бостанско плашило с мустачки и поглед, на който може да се пържат яйца, но аз бях убеден, че не е прав. Вие сте точно такава, каквата си ви представях. — Джон седна и сложи огромната си шапка на коляно. — По писмата ви личеше, че сте красавица.

Лили смаяно вдигна вежди.

— От писмата ми ли личеше?

— Значи Ейвъри не ви е казал нищо? — Отново прозвуча откритият му смях. — Типично за него. Той ни четеше писмата ви, мадам. Разбира се, не всички и не целите, само най-интересните откъси и пасажи. Пазеше всичките ви писма и ги мъкнеше със себе си по целия свят. А понякога, когато положението ни не беше много розово... — Очите му светнаха и той се извърна леко настрана. Лили разбра, че става въпрос за сериозни опасности. — ... та тогава Ейвъри ни прочиташе по нещо, написано от вас, и веднага ни ободряваше.

Лили се вираше в госта си, неспособна да каже нито дума. Ейвъри пазел всичките ѝ писма? Да, разбира се, тя също пазеше неговите, но ги бе съхранила за Бернар — поне така си внушаваше. Прехапа устни, за да не се разплаче. Не можеше да си го позволи. Джон Нейджъл продължи да бърбри ведро, без да забележи какъв ефект оказваха думите му.

— Отлично си спомням какво стана, като прекосяхме Бразилия. Водачите ни се уплашиха от някакъв местен конфликт и избягаха. Цял месец трябваше да се промъкваме сами през джунглата. — Белите му зъби блеснаха. — Днес съм готов да призная, че бяхме отчаяни, но Ейвъри успя да повдигне духа ни. И знаете ли как — с вашите думи! „Вижте, момчета — заяви той, — щом мис Бийд не се бои за оцеляването ни, защо ние трябва да се тревожим?“ Тогава някой — вероятно аз — го попита по каква причина вие сте така уверена, че ще се справим, и Ейвъри отговори: „Защото — цитирам мис Бийд — господ пази децата и лудите. А понеже ние сме мъже, сме, така да се каже, двойно защитени от нещастieto.“

Лили се изчерви като рак. Джон се засмя доволно.

— Помня и една случка от Турция. Гостувахме на някакъв номадски принц и една от сестрите му — истинска принцеса, между впрочем — се влюби в нашия Ейвъри. Даже заяви, че иска да се омъжи

за него. Каква изненада за всички нас! Представяте ли си? — Джон отново се разсмя.

Лили, прободена от стрелата на ревността, примигна.

— Но как така?

Джон също примигна, леко смутен.

— О, хайде, мис Бийд. При всичките му уверения, че е олицетворение на английския джентълмен, нашият Ейвъри по нищо не прилича на Оскар Уайлд, нали? Искам да каже, че умее да говори, но...

— Ейвъри има добри маниери — прекъсна го строго Лили.

— Ейвъри изобщо няма маниери! — възрази Джон и в гласа му нямаше и капчица злоба. — Накратко казано, той е рязък, нетолерантен и абсолютно недискретен. Това е Ейвъри Торн.

Лили не знаеше как да реагира на такъв ярък пример за нелоялност към приятеля и се задоволи само да го погледне неодобрително.

— Но както и да е — продължи Джон, без изобщо да се впечатли от мрачното ѝ изражение, — Ейвъри не пожела да се ожени за момичето и братът го попита защо. Знаете ли какво му отговори нашият джентълмен? „Аз съм неподходящ за съпруг. Защото съм незрял, държа се детински и безотговорно. Има една дама, която е авторитет в тази област, и тя е мис Лилиан Бийд от Девън в Англия. Тази мис Бийд твърди, че онова, което продавам на четящата общественост като експедиция до последните неизследвани кътчета на света, не е нищо друго, освен търсене на най-голямата и най-дебелата човекоподобна маймуна, с която искам да си премеря силите. Тя не знае само кой от двамата ни ще е по-добър в тупането по гърдите.“

Джон избухна в луд смях и не спря, докато очите му не се насълзиха. Когато най-сетне се успокои и си издуха носа, заяви доволно:

— Само да бяхте видели лицето на принца!

— Сигурно е бил много объркан — предположи хладно Лили.

— О, не! — Джон отново се развесели. — Това беше най-смешното — принцът разбра всяка дума! Кимна мъдро, въздъхна и каза, че вие говорите точно като жена му.

— Много се радвам, че с писмата си съм доставила радост на толкова много хора.

— О, да, радвахте ни, бъдете сигурна в това! — Джон я гледаше възхитено. — Нищо чудно, че Ейвъри беше толкова привързан към писмата ви.

Лили се вцепени.

В този момент влезе Кати, крепейки върху корема си сребърна табла с най-хубавия сервиз за чай. Джон скочи, грабна таблата и я сложи върху масичката.

— Изобщо не можете да си представите с какво нетърпение очаквахме следващата ви словесна атака — продължи ведро Джон. — Не знам кой повече копнееше да чуе думите ви — Ейвъри или ние, останалите.

— Сигурна съм... — започна Лили с бърз поглед към Кати.

— И аз. И Ейвъри, разбира се. — Възхищението в очите на американеца се засилваше. — Ние обичахме тези писма.

— Можеш да си вървиш, Кати — рече строго Лили.

— Само набързо ще отворя прозореца. Навън е топло и...

— Върви, Кати!

Момичето се нацупи и се запъти към вратата. Когато останаха сами, Лили се изправи.

— Мистър Нейджъл, боя се, че...

— Простете. Оказа се, че и аз съм грубиян като Ейвъри.

— В очите му светна тъга. — Нахлух в дома ви и си правя шеги с частната ви кореспонденция. Но, разберете, имам чувството, че ви познавам отдавна. Аз дължа на Ейвъри толкова много, че никога няма да успея да му се отплатя, освен това го обичам, кучия му син... О, извинете ме, мис Бийд! Наистина обичам това голямо момче. Много бих искал да кажа, че Ейвъри ми е като брат, но за съжаление това не е вярно — продължи той и гласът му най-сетне стана сериозен. — Той е моят кумир. Още от самото начало. Аз планирах и организирах експедицията, но истинският водач беше той. Ако бях някой от вашите шотландци, щях да го нарека господар на клана. Ако бях индианец, щях да го почитам като вожд. Няма друг човек на света, с когото искам да попадна в трудно положение. Винаги съм готов да му поверя живота си. Всъщност вече съм го правил — увери я тържествено той, — поне дузина пъти. Той не изостави другарите си нито веднъж. Макар че се обвиняваше точно в това „престъпление“.

Лили сведе глава и нервно закърши пръсти. Джон не откъсваше поглед от нея.

— Вие му спасихте живота, знаете ли?

Лили поклати глава.

— Не разбирам за какво говорите.

— Говоря за смъртта на Карл. — За момент очите на веселия американец бяха замъглени от тъга. — Ейвъри се измъчваше със самообвинения, едно от друго по-страшни. Разбира се, не ни казваше нищо. Не искаше да ни товари със своята вина, макар че ние винаги го товарехме с какво ли не.

Джон въздъхна тежко и продължи да разказва:

— Днес знам, че не биваше да го товарим така. Не биваше да му възлагаме отговорност за експедицията, за живота ни. Но той е човек, който буквално те приканва да му възложиш отговорност, разбирате ли?

Лили кимна безмълвно.

— Той винаги правеше, каквото трябва, винаги намираше път — брод през реката, начин да заобиколи дипломатическите неразбории между враждебно настроени народи... и какво ли още не. — Той направи кратка пауза. — След като Карл загина... е, Ейвъри се промени. Всички виждахме колко дълбоко е засегнат. Стана мълчалив, беше постоянно нащрек. Предпазливостта му стана мания, бдителността му се изостри... и в същото време изобщо не обръщаше внимание на собствената си сигурност. И тогава дойде писмото ви. — Той протегна ръка и приятелски помилва горещите ѝ пръсти.

— Толкова съм ви благодарен, мис Бийд. Не знам какво сте му писали, защото Ейвъри никога не ни прочете дори ред от това писмо. Всъщност ние не го и попитахме какво пише вътре. Но след това често съм го заварвал да чете вашето писмо. Правеше го винаги щом попаднешме в положение, което по някакъв начин ни напомняше за случилото се с Карл. Вашето писмо му вдъхна нова увереност. Искан да го знаете и ето, казах ви го.

Продължителното мълчание на Лили накара Джон да си спомни за възпитанието си. Все пак те се виждаха за първи път, а той бърбеше ли, бърбеше. Лицето му пламна. Отдръпна ръката си и нервно започна да мачка периферията на шапката си.

— Моля да ме извините. Нямах намерение да ви развалям настроението. Всъщност този ден е безкрайно радостен за мен. Толкова държах да видя жената, за която Ейвъри Торн се е оженил.

— Какво? — Новият шок прогони предишния.

— Къде е той всъщност? — попита нетърпеливо Джон. — Да не е отишъл да разкопава коритото на местната река? Този човек има повече енергия, отколкото е добре за него.

В този момент Джон забеляза слисването ѝ и болката в очите и разбра, че е направил грешка.

— Вие... не сте женени?

— Не! — извика тя по-остро, отколкото възнамеряваше.

— Не сме женени.

— О, божичко, простете ми! — Джон беше готов да си отхапе езика. — Аз пък си мислех... ами, след всичките писма, които си разменихте, ми се струваше съвсем естествено да... Изглеждаше логично и нормално, защото вие двамата... вие си играехте един с друг. А когато той ми прати адреса си и се оказа същият като подателя на вашите писма, аз си направих заключение, че... Разбирате ли, това би било типично за Ейвъри — а и за вас, като знам какво пишеше в писмата ви. Би било типично да пренебрегнете традицията, да преодолеете препятствията и да се ожените. Ужасно съжалявам, че ви поставих в това положение, мис Бийд, простете ми!

Нервността му се засилваше с всяка секунда.

— Моля ви, не се притеснявайте. Няма нищо. Просто в първия момент се изумих — отговори тя. Мислите ѝ лудо кръжаха около направената от него грешка — може би защото в основата си той беше прав. В кореспонденцията им наистина имаше нещо като взаимно ухажване.

— Мистър Торн се е подслонил в „Хаунд енд Хеър“ в Литъл Хенти.

— Разбирам. — Съкрушен, Джон се взираше във върховете на обувките си. — Е, тогава да вървя при него. Много ви благодаря за чая и за удоволствието да си поговорим. Вие сте по-красива, отколкото си ви представях. — Той се усмихна и си възвърна част от самочувствието. — И много по-мълчалива.

В следващия миг усмивката му угасна.

— Но за всичко това съм виновен аз, нали? Нямам думи да изразя колко съжалявам, че ви наговорих толкова глупости и...

— Няма нищо, наистина. Забравете.

— Желая ви хубав ден, мис Бийд. — Американецът се надигна, удари шапката си в бедрото, за да оправи формата ѝ, и се запъти към вратата. Там се обърна и се поклони тържествено. Когато отново се изправи, на лицето му играеше самоуверена усмивка, очите му бляскаха дяволито. — След като не сте се омъжили за Ейвъри, може би аз имам някакъв шанс?

Лили не намери думи да отговори на този намек и това показваше много ясно в какво душевно състояние се намира. А може би просто не беше чула думите му.

— Довиждане, мистър Нейджъл.

Веднага щом американецът си отиде, Лили се качи на втория етаж и отвори вратата към стаята на Ейвъри. Споменът за отминалите дни и свързаните с тях чувства моментално я връхлетя. Стоеше на прага и дишаше тежко, сякаш е тичала дотук. На това място Ейвъри я бе прегърнал. После я целуна... хиляди пъти я целуна нежно, трескаво, с диво желание... После я отнесе в леглото...

Тя приглади косата си и влезе предпазливо. В стаята бе останала неговата миризма. Малко тютюн, аромат на сапун със сандалово дърво, чист лен, миризмата на дрехите, с които беше обиколил света.

На пода до стената лежеше книга. Лили се наведе да я вдигне и видя до креслото лист хартия. Взе го и видя, че ръбовете са изтънели и оръфани от много докосвания. Разгъна го внимателно и се вгледа в почерка си.

Нейното писмо. Приглади го и зачете.

Скъпи ми неприятелю,
Разтревожена съм.

Последното ви писмо не съдържаше нито едно от обичайните ласкателства и комплименти, а звучеше сериозно. Какво да мисля за вас сега? Нима съм изгубила най-достойния си противник, защото е повален от мъка? Не. Не бива просто да позволите вашата загуба да стигне

до мен през море и суша и да ми причини мъка. Това наистина не подобава на джентълмен.

Позволете за момент да отнема от ръцете ви венеца от тръни, с който се самоизмъчвате. Нямаме право да се самобичувате за нещастията, постигнало приятеля ви. Макар да знам много неща за вас, нямах представа, че сте способен да изпитвате самосъжаление.

Наистина ли искате вечно да клечите в лодката на Харон и да се борите с него, за да могат другарите ви да останат в царството на живите? Кой би оказал тази услуга на вас, Ейвъри, и ще я искате ли изобщо? Не мислите ли, че по-скоро ще намразите човека, който се опитва да ви задържи? Кой има право да ви спре да вървите по пътя, който сте си начертали? Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос.

Пишете, че Карл Дърмън е умрял без родина и самотен. Ама че глупост. Вие сте били там, Ейвъри.

Сигурно е вярно, че Карл е преживял много загуби: разрушили са къщата му, избили са семейството му, унищожили са страната му. Вярно е също, че дружбата ви с него не е могла да замени загубите му, но тя все пак му е предложила алтернатива. Нали вие го наричахте „братко“? Кой знае по-добре от вас, че тази дума е неразривно свързана с понятието „дом“?

Казвате ми, че Карл много искал да се ожени за мен. Е, аз отказвам да загубя както обожателя, така и врага си. Имам твърде малко контакти, за да загубя дори един от тях, знаейки защо — а най-малко искам да загубя връзката с вас, която е истинско интелектуално предизвикателство за мен.

Затова ми позволете да вляза в ролята на вдовицата и да ви кажа онова, което би казала всяка любяща съпруга: Карл е загинал при злощастно произшествие, което никой не би могъл да предотврати. Загинал е в разцвета на годините си, докато е вървял по своя собствен път, без да бяга от предопределението си. Той е умрял, но е оставил

хора, които тъгуват за него. Дано всеки от нас преживее толкова задоволяващо сбогуване.

Е, скъпи неприятелю, аз пролях своите сълзи. Крайно време е и вие да направите същото.

Ваша Лилиан Бийд

Това беше писмото, за което ѝ бе говорил Джон Нейджъл. Тези проклети, прекрасни, невъзможни писма. Защо просто не продължиха да си пишат?

Лили сложи писмото между страниците на книгата, отпусна се в креслото и избухна в плач.

Снощи се върнаха.

Лилиан Бийд

Ейвъри сгъна листчето и се намръщи. Без съмнение ставаше дума за Евелин, Бернар и мис Макпийс. С това кратко изречение Лили беше изпълнила задължението си. За жена, която беше в състояние да изпълни няколко страници на тема като „облеклото на един лакей“ писмото беше забележително кратко. Някоя небрежно подхвърлена дума, някакво указание... Мили боже, мислеше си той, докато мачкаше хартията, все пак бяхме любовници! Толкова ли не намери какво да му каже?

Ейвъри хвърли смачканото писмо върху нара, който му служеше за легло в „Хаунд енд Хеър“ срещу шест шилинга на вечер. Мил Хаус му липсваше. Не, липсваше му онова, което Лили беше направила от Мил Хаус. Сега къщата изглеждаше като истински дом — прочистен от всичко излишно, но въпреки това удобен и уютен.

Липсваше му Лили. Тази странна, прекрасна жена, която поставяше принципите му под въпрос и беше спечелила цялото му уважение. Липсваше му острият ѝ език, липсваха му пресметливостта и скъперничеството ѝ, смешната ѝ акция за спасяване на стари

състезателни коне и искреното ѝ отчаяние от младежкото обожание на Бернар.

Не знаеше как ще живее без нея.

Със сигурност няма да живее в Мил Хаус без нея. Това беше нейната къща. От имитацията на севърската ваза до удобната дневна — всичко носеше нейния отпечатък. Даже грозните портрети в ужасната галерия принадлежаха по някакъв начин на нея. Мил Хаус беше дом само защото Лили беше негова господарка.

Ейвъри се наведе, извади изпод леглото вехтия си куфар, разрови се и намери здраво овързано пакетче. Само това можеше да направи, за да излезе от неловката ситуация.

Грабна палтото си и напусна хотела. На минаване кимна на изчервеното момиче, което метеше стълбата, и закрачи енергично към Мил Хаус.

— Вземи. С това ще възстановиш конюшните и отново ще излезеш на печалба. — Ейвъри пусна снопче банкноти върху писалището.

Лили изглеждаше овладяна и хладна. Чистият панталон и мъжката риза бяха грижливо изгладени. Тя сведе поглед, но не посегна към пакетчето.

— Какво е това?

— Твоите пари.

Лили рязко вдигна глава.

— Аз нямам пари.

— Напротив. Тези са твои. Парите, които ми изпращаше почти пет години. Събирах ги.

За секунда в очите ѝ светна радост. Той съзнаваше, че може да ѝ даде само това, но имаше нужда от цялата си дипломатичност, за да се опита да я убеди, че трябва да приеме малкия му дар.

— Не ти вярвам — промълви тя.

— Честно казано, изобщо не ми пука вярваш ли ми, или не — излъга той. — Престани да се държиш като възмутена хлапачка, която се смята за прелъстена, и мисли с главата си!

Думите му постигнаха желанния ефект. Болката и бдителността изчезнаха от лицето ѝ. Лили стисна зъби и се приготви да даде отпор.

— Аз не се смятам за прелъстена — изрече тя високо и ясно, стана и заобиколи масата. — Сигурна съм, че ти се смяташ за много благороден, понеже си ми предложил парите си...

— Спри, ако обичаш, и ме изслушай — прекъсна я той, извади от джоба на жакета си табакерата и я отвори. — Аз те помолих да се ожениш за мен и ти ми отказа. Може да съм егоист, но се надявам, че все още съм джентълмен.

— О, да — отвърна тихо тя. — Не мога да твърдя, че някога си бил друго.

Ейвъри извади пура от гнездото ѝ и това му даде време да размисли. Отхапа крайчето, сложи пурата между зъбите си и отново я погледна.

Тя не помръдваше. Напрежението в тялото ѝ се виждаше съвсем ясно.

— Добре — отсече той и продължи с пурата в уста: — Ако седнеш и размислиш спокойно, ще разбереш, че това наистина са парите, които ми изпращаше. Помисли за моята гордост. Винаги с удоволствие си ме подигравала, че имам излишък от гордост. Не е ли логично, че не съм похарчил нито стотинка от тези пари? Не е ли това типично за мен? За човек със склонност към... как се изрази веднъж? — „към вдъхновен от Дюма драматизъм“.

— Тогава го написах само защото бях ядосана — рече тя и се изчерви. Боже, колко беше красива. Той си заповяда да не я гледа. — Не исках да ти се случи нещо лошо. Знаех, че се впускаш сляпо във всякакви опасности.

Не искаше да чува такива думи. Не искаше да чува, че тя се е тревожила за него, че е означавал нещо за нея.

— Знаела си, че никога няма да се докосна до парите, които ми изпращаш. Има само едно, което мога да направя с тези пари — да ти ги върна. — Ейвъри побутна с пръст снопчето, за да се плъзне към нея, и се усмихна.

Лили седна отново зад писалището и хвана парите с палец и показалец, сякаш имаше пред себе си нещо мръсно, отвратително.

— И какво да правя с тях?

— Ще възстановиш конюшните. Ще излезеш отново на печалба. Ще спечелиш играта. Вземи Мил Хаус, Лили.

— Защо?

— Защото ти принадлежи. — Гласът му звучеше съвсем спокойно. — Ти работиш като роб, принасяш жертви, водиш битки. Заслужаваш да получиш имението.

— О, и не забравяй, че платих за него с тялото си — изсъска тя и вирна брадичка.

Кръвта се отдръпна от лицето му. Ръцете му станаха леденостудени. Не посмя да каже нищо, не посмя да помръдне.

— Това е, нали? — попита тя, дълбоко наранена. — Ти ми плащаш за оказаните услуги... или искаш да успокоиш съвестта си.

Лили преброи парите и изненадано вдигна глава.

— Боже, колко са много! Май съвестта те мъчи доста силно.

Накрая с енергичен жест върна банкнотите на масата и заяви:

— Тези пари не са мои, а твои. Аз изгубих Мил Хаус, но искам да си отида с увереността, че съм изпълнила задълженията си. И едно от тях беше да ти пращам тези пари. Не ме интересува какво правиш с тях. Построй си нова конюшня, купи си автомобил, ако щеш, даже ги изгори, но аз не ги искам.

— Не се дръж като глупачка! — извика ядно Ейвъри и извади пурата от устата си.

— А ти не ми се подмазвай!

— Ти искаш Мил Хаус. Аз ти предлагам помощ, за да го получиш.

— Вече не искам тази къща.

— Лъжеш! — Пурата се счупи между пръстите му и падна на пода.

— Защо си мислите, че нито една жена не може да устои на очарованието и острия ви език, мистър Торн? — попита хапливо тя, но в следващия миг осъзна, че самата тя не бе устояла, и се изчерви до корените на косата. Слепоочията ѝ запулсираха болезнено.

— Къде ще отидеш? Какво — ще правиш? — попита рязко той.

— Това изобщо не те засяга.

— Дявол го взел, разбира се, че ме засяга! — отвърна раздражено той.

Лили отвори уста да протестира, но погледът му я вразуми. В продължение на един дълъг, напрегнат миг той я измерваше с остър поглед, а когато заговори, гласът му беше тих, гневен и изпълнен с копнеж.

— Изобщо не ме е грижа дали някога ще споделям леглото ти, името и къщата ти — но за тебе въпреки това ме е грижа. Можеш да избягаш оттук, можеш да се измъкнеш от живота ми и да останеш скрита до последния си ден, но не можеш да ми попречиш да мисля за теб, да съм загрижен за теб. Не можеш да ми отнемеш това право, мис Бийд. Не се нуждаю от разрешението ти, за да мисля за теб.

Силните думи я разтърсиха. Тя помисли за бъдещето и осъзна, че никога няма да се освободи от разкаянието и от чувството, че е направила грешка.

— Нямам нужда от твоята загриженост.

— Това си е моя работа — отвърна твърдо той.

— Аз не мога... не искам да участвам в тази глупост — продължи уморено тя и гласът ѝ затрепери. — Няма да ти разказвам за плановете си. Това не те засяга. Ще ти кажа само, че в края на седмицата вече няма да съм тук.

Дишайки тежко, Лили сведе глава. Не издържаше да го гледа.

Той стърчеше заплашително пред нея, лицето му изразяваше решителност. Как да му устои? Той винаги получаваше, каквото искаше. Лили се отдръпна назад.

— Не се притеснявай — отзова се иронично той. — Аз си отивам. Нейджъл е на път за Африка. Има нужда някой да му носи куфарите.

Ейвъри смяташе отново да се впусне в приключения? Да се излага на опасност! Сърцето ѝ се сгърчи от болка.

— Не! — Изплака тя. — Лошо ли чуваш? Нима не си в състояние да проумееш фактите? Няма да стане по твоята воля само защото си по-силен и защото си мъж. Само защото ти искаш така. Аз ще си отида!

Той опря ръце върху масата и се наведе към нея.

— Тук не става дума за властен мъж и бедната му жертва от женски пол. Тук става дума за...

Вратата се отвори с трясък, в библиотеката врълетя Бернар.

— Чух всичко — изпъшка мъчително той. — Искан да видя Ейвъри и... Чух какво му казахте и какво ви отговори той. Моля ви, мис Бийд, не си отивайте! Моля ви!

Лицето му беше смъртнобледо, очите му блестяха трескаво. Лили изхълца задавено. Звукът лиши Ейвъри от последната му частица

самообладание. Той изрече някакво проклятие, грабна жакета си и се запъти към вратата.

— Ох, ти мое бедно, мое глупаво момче — изръмжа той на минаване покрай Бернар. — Разбира се, че ще го направи.

Лили усети как коленете ѝ омекнаха и се строполи на стола. Бернар зарови голямата си ръка — същата като на Ейвъри — в гъстата си коса и късите кичури щръкнаха.

— Не може просто да си отидете. Нямате дом!

— Това не е вярно, Бернар. — Лили напразно се опитваше да придаде сигурност на гласа си. — Имам приятели, моите сестри от женското движение...

— О, така ли? — прекъсна я той и Лили се уплаши от мъчителното му дишане. — Там ще бъдете само гостенка. Посетителка. Тук сте у дома си!

— Не, момчето ми. Този дом е на Ейвъри. Той спечели играта. Почтеността изисква да...

— Той със сигурност ви е предложил да останете тук! — извика отчаяно Бернар. — Той е джентълмен и не може да поиска от вас да си отидете. Той се закле, че можете да останете.

— Никой не ме принуждава да си отида — опита се да обясни Лили. — Да, той ми предложи да остана, но аз искам да си тръгна и ще го направя. Уверявам те, че е по мое желание.

— Но вие обичате тази къща! — Бернар вече се задъхваше.

Разтревожена, Лили стана и отиде при него.

— Да — отвърна спокойно тя, взе ръката му и го поведе към дивана. Той обаче дръпна ръката си и я погледна още по-отчаяно. — Мил Хаус беше мой дом в продължение на пет години — продължи тихо и настойчиво тя, — но не ми принадлежи и аз...

Как да обясни на момчето, че перспективата да живее в една къща с Ейвъри, без да му е жена или любовница, със спомена за една-единствена страстна нощ, ще означава за нея истински ад, много по-страшен от този на Данте.

— Не желая да живея тук като гостенка.

— Но защо, защо? — Момчето зарови и двете си ръце в косата. — Би трябвало да се радвате на предложението му. Това е идеалното решение!

— Решение?

Бернар протегна и двете си ръце към нея, сякаш я молеше да му прости.

— Да, да! Ако не изпълните условията на дядо, ще го наследи Ейвъри. Той има средства да поддържа имението. Няма да продаде нито земята, нито къщата. И двамата ще живеете тук. Той ми обеща, че няма да ви пусне да си отидете!

— Господи, Бернар! — прошепна изумено Лили, която беше започнала да разбира. — Какво си направил?

— Много съжалявам! — изплака той, залитна към нея и се вкопчи в ръцете ѝ. — Исках само да останете! Направих го, за да осигуря бъдещето ви. За да знам, че сте на сигурно място.

— Ти си счупил вазата — рече безизразно тя.

Той кимна и синьо-зелените му очи се напълниха със сълзи.

— Да... — изрече едва чуто.

— И прозореца! Ти си подпалил и сеното...

— Исках да изгори само сеното. Не знаех, че огънят ще се прехвърли към конюшните. Никога, никога не бих застрашил конете...

Хълцането му премина в пресипнала кашлица. Дишането му стана още по-мъчително, въздухът излизаше с тихо свирене. Падна тежко на най-близкия стол и сведе глава между коленете си.

Мили боже, помисли си съкрушено Лили. Бернар бе разрушил всичко, за което тя беше работила така упорито. Никога не беше приемала сериозно теорията на Франческа, че някой саботира усилията и. Понякога си мислеше за Дръмънд, който открито ѝ показваше чувството си за превъзходство... и злобата си, че работи за жена. Дори Поли Макпийс с нейните страхове и амбиции беше вероятна кандидатка от момчето. Значи той беше работил тайно за поражението ѝ... само за нейно добро, естествено.

Колко типично за мъжкия начин на мислене.

Лили едва потисна потребността да избухне в истеричен смях. Бернар се чувстваше зле. Тесният му гръб трепереше.

— Моля те, Бернар! Няма нищо. Не те обвинявам. Бернар?

Той не се помръдна. Лили го докосна по рамото и той се свлече на пода. Очните му ябълки се извъртяха нагоре и от гърдите му се изтръгна звук като от скъсана струна на цигулка.

— Бернар!

Момчето беше в безсъзнание. Обзета от паника, Лили скочи и се втурна по празния коридор към входната врата. Отвори я и видя Ейвъри да се отдалечава по прашния път.

— Ейвъри! — изпищя тя, колкото сили имаше. — Ейвъри! Помогни ми!

Той се обърна стреснато и се затича към нея. Само за минута преодоля разстоянието и изкачи стълбището на един дъх. Тя го сграбчи за ръкава и го повлече навътре.

— Бернар! — изплака тя. — В библиотеката. Загуби съзнание.

Той я бутна настрана и се втурна навътре. Когато Лили стигна до вратата, той вече се бе отпуснал на колене до момчето и повдигаше главата му. Русата коса на Бернар се бе разпиляла по килима, ръцете с посивели нокти бяха безсилно отпуснати. Ейвъри го обърна и внимателно го тупна по гърба.

— Бернар! — повика го той с овладян, настойчив глас. — Бернар? — После внимателно го опря в тялото си, за да не притиска гърдите. Сложи го така, че главата да е на едно ниво с гърдите, и се обърна към Лили.

— Какво да направя? — попита глухо тя, погледна го и се уплаши. За първи път не видя на лицето му обичайната самоувереност. Очите му бяха потъмнели от ужас.

— Не знам — прошепна пресипнало той. В очите му се събираха сълзи. — Наистина не знам. Моли се.

Лили коленичи до него и задвижи устни в безмълвна молитва, докато гледаше безпомощно как Ейвъри отново и отново тупа момчето по гърба, притиска го до гърдите си и вика името му.

Миговете отминаваха и се превръщаха във вечност. Най-сетне, най-сетне Бернар шумно пое въздух и простена. Ейвъри потърси погледа ѝ и в зениците му блесна надежда. Момчето се закашля.

— Вода — нареди полугласно Ейвъри.

Лили скочи, наля чаша вода и му я подаде. Ейвъри повдигна внимателно главата на момчето, опря я на гърдите си и го нагласи удобно.

— Пий, Бернар. Бавно. Внимателно. Дишай дълбоко, с корема. Брой до пет при вдишване, после още пет при издишване. Много добре...

Самообладанието на Ейвъри се върна. Гласът му звучеше уверено, но Лили виждаше очите му. В тях все още имаше страх, ранимост. Очевидно не беше в състояние да маскира чувствата си.

За първи път Лили видя у Ейвъри не мъжа със свръхчовешки способности, който взема от живота всичко, което поиска, а човек със същите потребности, съмнения и страхове като нея.

Видя мъж, дълбоко раним, измъчван от съзнанието, че не може да направи достатъчно за хората, които обича. Даже тук, даже сега не смееше да покаже на Бернар колко много го обича — от страх, че загрижеността му ще предизвика нов пристъп.

Мъж като Ейвъри ще умре, ако му отнемат децата, разбра изведнъж Лили и прозрението я улучи като удар с чук.

— Браво на теб — пошепна той, докато масажираше гърба на Бернар. — Още малко така и ще те настаня на дивана. Да, Лили е тук. Знаеш ли как я уплаши!

— Наистина ли? — Бернар примигваше объркано. Свиренето в дробовете му все още се чуваше. — Ужасно съжалявам. Не исках да се запали конюшната. Исках само тя да остане тук. Тук е домът ѝ.

— Шшт, не говори. — Лили коленичи до него и нежно приглади косата му. — Вярвай ми, Бернар, аз знам къде е домът ми.

Момчето явно схвана думите ѝ като обещание, защото затвори очи и се усмихна. Изтощението го надви и той заспа в прегръдката на братовчед си.

Някак си естествено стана така, че Поли Макпийс пое командването. Като дъщеря на фермер тя имаше богат опит с различни наранявания и болести. Съвсем спокойно нареди на Ейвъри да отнесе Бернар в стаята му на горния етаж. След като го настаниха в леглото, тя отвори широко прозорците и заяви, че чистият свеж въздух ще прогони болестта от дробовете на момчето.

Поли остана в стаята, за да прави компания на Евелин. Спокойствието и трезвостта ѝ бързо върнаха душевния мир на майката и сина и им помогнаха да се отпуснат и да си починат от преживяното напрежение.

Ейвъри, който все още изглеждаше, сякаш е срещнал призрак, излезе да се разходи в овощната градина, за да се успокои. Лили отиде

да го потърси и го намери облегнат на едно дърво, с ръце върху коленете и затворени очи. Тя седна под съседното дърво и вдъхна дълбоко аромата на зрели ябълки. Нямаше никаква представа колко време го е наблюдавала да спи, но когато той най-после отвори очи, топлината на утрото беше прогонила хладната нощ.

Той я видя и моментално изправи гръб.

— Как е Бернар?

— Много е добре. Почива си. Искях да говоря с теб.

Той кимна и отново се облегна на стъблото.

— Добре.

Решителният миг бе настъпил, но Лили не знаеше как да започне. Ейвъри отново пое инициативата, макар да очакваше, че тя пак ще му причини болка. Но, както бе казал Нейджъл, той винаги правеше каквото трябва, колкото и да му струваше това.

— Ти ми каза, че искаш да напуснеш Мил Хаус, Лили. Разбира се, аз не мога да те принудя да останеш, но много се надявам да размислиш. — В погледа му се четеше безкрайна умора. — Не беше почтено от страна на Хорейшо да ни въвлече в тази дяволска игра, но това засяга много повече теб, отколкото мен. Той е бил убеден, че ще загубиш, твърдо убеден, и въпреки това те е накарал да се трудиш упорито цели пет години само за да докажеш, че жената не може да бъде толкова добра като мъжа.

— Знам, но аз въпреки това приех условията — отговори задавено тя.

— Кой не би го направил? Коя интелигентна, самоуважаваща се, лесно отчайваща се — той отне жилото на последните думи с лека усмивка — личност не би се възползвала от подобен случай?

— Ти. Ти не би го направил.

— Ама че глупост! — изфуча той и облегна глава на коленете си.

— Убедена съм, че не би го направил — повтори упорито тя. — Защото веднага щеше да разбереш какво цели Хорейшо: не да отправи предизвикателство към една високомерна млада жена без собствен дом, а да унижи за пореден път един млад мъж... и да го дисциплинира според своите виждания. Ти нямаше да приемеш предизвикателството и защото това е ужасно несправедливо спрямо обезнаследения млад мъж.

— Всички очакваха, че ти няма да спечелиш.

— За теб това не би имало значение, Ейвъри. Хайде, погледни ме в очите и ми кажи, че се лъжа. Щеше ли да приемеш условията на това предизвикателство?

Той срещна погледа ѝ и поклати глава.

— Не.

Лили се засмя трескаво.

— Е, поне не твърдиш, че честта е привилегия на мъжете.

— Докато не те познавах, казвах точно това.

— А аз ти показах, че жените също имат чувство за чест, но самата аз не се проявих като почтен човек.

Острите думи улучиха по-болезнено самата нея, отколкото него.

— Не се обвинявай, че преди пет години си приела условията на Хорейшо, Лили. Не бъди толкова жестока към себе си. — Гласът му прозвуча нежно. — Ти се чувстваше виновна през цялото време, размишляваше и се ругаеше, а сега най-сетне намери претекст да избягаш от чувството си за вина. Сега най-сетне можеш да отговориш на чувството си за чест.

— Я виж ти! Много умни неща ти хрумват в последно време.

Ейвъри погледна някъде встрани от нея. Тя последва погледа му и видя Мил Хаус. Внушителна четириъгълна сграда, огрявана от топлото лятно слънце. Светлината оцветяваше комините в червеникаво и Лили изпита чувството, че къщата се готви за идващата есен. Прозорците искряха, настланата с чакъл входна алея блестеше. Зашеметяваща гледка.

— Това е нашата къща, Лили. Нито за теб, нито за мен е лесно да си съберем багажа и да си отидем. Трудно ни е да напуснем това, което олицетворява сградата.

— И кое е то? — попита бързо Лили и прехапа устни.

— Семейството — отговори спокойно той и когато Лили не каза нищо, продължи със същия спокоен, равен глас, в който нямаше и следа от арогантност: — Аз те обичам, Лили.

Той ѝ се усмихна с такава тъга, сякаш току-що беше разрушил надеждите ѝ, вместо да осъществи мечтите ѝ. Тя чакаше, занемяла от объркване. Двамата седяха само на крачка един от друг, той тъкмо беше казал, че я обича, но и двамата имаха чувството, че са разделени от цял океан.

— Обичам те от много време, дълго преди да те срещна — продължи той. — Когато те видях за първи път, видът ти напълно ме обърка и старата ми несигурност се върна. Пожелах те с цялата сила на сърцето си, но ми се стори твърде невероятно ти също да ме пожелаеш. А после ти ме целуна и едва не полудях от желание.

Лили се наведе напред, неспособна да устои на притегателната му сила.

— Ейвъри...

Той се отдръпна бързо и този дребен жест ѝ причини болка.

— Аз не умея да общувам с жените, Лили. Така и не се научих. Поради желанието си, поради любовта, която изпитвах към теб, и заради това ужасно състезание между нас направих невероятно глупави неща. И най-глупавото беше, че се любих с теб.

— Не е така — опита се да го спре тя и му протегна ръка.

— В това нямаше нищо лошо. Беше... прекрасно.

Той впи поглед в ръката ѝ, но не я пое.

— Прекрасно? — повтори той, сякаш вкусваше думата. — О, да, да, и пак да, но беше глупаво, Лили. И жестоко. Защото ти вече ми беше казала, че няма да се омъжиш за мен, и аз знаех, че говориш сериозно. — Ейвъри облегна глава на стъблото и слънцето запали синьо-зелени светлини в очите му. — Аз те обичам, Лили, но няма да живея с теб без брачно свидетелство.

Тя го слушаше внимателно и откри в думите му нещо повече от надежда и обещание — откри истината.

След кратко мълчание той продължи:

— Не е достойно да се наричам баща, ако откажа на детето, родило се от любовта ни, защитата на името си и всички привилегии, свързани с него. Ти сигурно няма да искаш от мен да обичам детето ни по-малко, отколкото обичам теб.

Той вдигна вежди и сведе поглед към ръцете си, мушнати между коленете. Лили видя как кокалчетата на пръстите му побеляха и изпита нежност към него.

— Лили, ти си в центъра на сърцето ми. Ти си моят източник на енергия, моя спътница и моя любима. Не можеш ли да ми повярваш, както аз ти вярвам?

Ейвъри отново почака малко, но тя не отговори и той се опита да обясни:

— Ако ме напуснеш, ще ми причиниш болка, Лили, ще ми нанесеш смъртоносна рана. Защото никога няма да намеря друга жена като теб. Аз обиколих целия свят, но се радвах, че ще се върна вкъщи. Сега съм тук, при теб. Моля те, не ме отпращай.

Докато говореше, той не я гледаше. Очите му бяха здраво затворени, за да скрият страха му. Лили разбра това и изпита невероятно облекчение.

Сякаш изведнъж ѝ пораснаха крила. Заля я чувство на освобождаване, спасение и чиста, прекрасна радост. Придвижи се на колене до Ейвъри, прегърна го и облегна глава на гърдите му.

Той я обхвана с две ръце и я притисна здраво до сърцето си.

— Глупавичката ми Лили... — Гласът му трепереше издайнически. — Нима не разбра защо не те докосвам? Не помисли ли, че ако те прегърна, никога вече няма да те пусна?

— Не би могъл да ме пуснеш, защото аз никога вече няма да се отделя от теб. Обичам те, Ейвъри!

— Господи! — пошепна дрезгаво той, настани я в скута си и я притисна още по-силно.

— Давам ти сърцето си, Ейвъри — продължи тихо тя. — Давам ти миналото и бъдещето си. Те бяха твои много отдавна, но аз бях твърде сляпа, за да го разбера.

ЕПИЛОГ

Моравата зад къщата беше пълна с деца. Близнаците на Тереза и двете големи момиченца на Кати гонеха най-големия син на Мери и надаваха въодушевени викове. Близнаците изпълниха строгото нареждане на майка си и оставиха най-малката дъщеря на Мери, известна с ревливостта си, сама на моравата. Момиченцето се ядоса ужасно и реши да се покатери до самия връх на стария кипарис, за да покаже на големите момичета, които тайно обожаваше, че може да се мери с тях.

Щом стигна най-горе, малката понечи да нададе тържествуващ вик, с който да привлече вниманието на множеството, но изведнъж осъзна колко високо над земята се намира и щастливите крясъци бързо преминаха в жален плач.

Когато стана ясно, че никой няма желание да спаси шестгодишната ревла, Карл Торн се поддаде на генетичните повели, припомни си, че е джентълмен, и се закатери по стъблото. Това привлече вниманието на малката му сестра — дръзката осемгодишна Памела. Тя предаде бебето на Кати в ръцете на леля си Евелин, застана под клоните на огромното дърво и започна да дава на брат си полезни съвети. Карл, разбира се, не оцени по достойнство великодушието на сестра си, и отвърна с думи, които щяха да накарат майка му да го накаже — и тайно да се смее с глас.

Много скоро под дървото се събраха всички деца, за да окуражават малкия кавалер, който продължаваше спасителната си акция, мърморейки недоволено.

Само Джени, най-голямото и най-сериозното от трите деца на семейство Торн, не прояви никакъв интерес към случващото се. Тя лежеше върху одеялото, постлано на брега на езерото, и със смръщено чело четеше първия роман на чичо си Бернар, озаглавен „Една вълнуваща любовна история: пълната кореспонденция между Ейвъри и Лилиан Торн“.

Насядали около нея, възрастните разговаряха спокойно. Леля Евелин, с бебето на Кати в скута си, разказваше за новите промени в законите за детския труд, а леля Поли кърпеше бухалката на Карл, за да могат после да поиграят крикет.

Братовчедът Бернар зяпаше майката на Джени — но това беше типично за него и никой не се притесняваше, а баща ѝ се опитваше да убеди леля Франческа, че през зимата трябва да дойде с тях в Египет. Засега нямаше успех, но ако се съди по изражението на леля Франи, тя скоро щеше да капитулира. Нито една жена не можеше да устои на очарованието на баща ѝ.

— Не ставай глупава, Франческа — казваше тъкмо той. — През зимата Лондон е само една воняща дупка. Не помниш ли колко те измъчи грипът миналата година! Най-добре да се махнем от Англия за известно време. Или ти харесва да кашляш, докато ти излезе душата?

— Искаш да дойда с вас само за да има кой да пази децата ви, докато се забавлявате!

Ейвъри погледна към жена си и Джени се усмихна: всички в семейството наричаха това „онзи поглед“.

— Даваш ми чудесна идея — промърмори той.

Леля Франческа избухна в смях.

— Добре де, може пък и да дойда. Но само ако от време на време ми осигурявате свободни вечери.

Джени престана да слуша разговора на възрастните. Дочете книгата и енергично я затвори. От гърлото ѝ се изтръгна презрителен звук. После се изправи и запретна крачолите на панталона си.

Бернар, който я наблюдаваше през цялото време, попита любопитно:

— Оставяш ли ни, котенце?

Златнорусата му коса, осветена от слънцето, беше най-прекрасното нещо, което Джени беше виждала някога.

— Отивам да поджапам в езерото.

— О? Защо имаш нужда да се охладиш?

— Защото така. — Тя се опита да го пренебрегне, което не беше лесно, когато си само на десет години и общуваш с гръцки бог.

Да, за Джени Бернар беше олицетворение на гръцки бог. Едър, строен и винаги леко дистанциран, с остър ум почти като на баща ѝ.

Точно затова момичето беше ужасно разочаровано, че в книгата му майка ѝ е представена по такъв начин.

— Ще позволиш ли да попитам за причините?

Джени веднага забрави решението си да пренебрегва присъствието му.

— Тези... тези писма, които майка ми уж е писала на татко...

— Аха — промърмори той. — Какво им е на писмата?

— Невъзможно е да ги е писала мама.

— Много съжалявам, но се налага да ти възразя, скъпа Джени. Писмата наистина са писани от майка ти и тя беше така любезна да ми позволи да ги препиша дума по дума. Нищо не съм променил.

— Все още не разбирам защо тя постъпи така — намеси се баща ѝ, който бе проследил разговора им. — Смяташ ли, че на хората ще им е интересно да четат чужди писма? Какво ги засягат нашите отношения?

— О, я стига, Ейвъри. — Бернар го удостои с една от редките си усмивки. — Вие не сте обикновени хора. Връзката между прославения пътешественик и красивата говорителка на суфражетките е забележителна. Кой може да устои на изкушението и да не си купи книгата?

— Аз — отговори твърдо Джени.

— Ще позволиш ли да попитам по каква причина, котенце? — осведоми се учтиво Бернар.

Вместо отговор тя се отпусна на колене и отново отвори книгата. Прелисти няколко страници, намери точното място и го посочи с пръст.

— Ето тук. Чуйте какво пише: „Скъпи ми неприятелю, позволете да отговоря на слабоумната ви забележка, че жените са духовното огнище, на което мъжете се топят. В случай че мъжът мръзне, аз бих му предложила да си купи истинска печка. А ако му е студено на душата, да си налее едно голямо уиски“

Баща ѝ отметна глава назад и избухна в смях. Бернар отново благоволи да се усмихне.

— Типично за майка ти — отбеляза развеселено той.

— О, не, сър — отговори убедено Джени. — Мама никога не би се изразила така меко и внимателно. Мама би разкъсала на парченца всеки мъж, позволил си да направи такава глупава забележка.

Двамата мъже вдигнаха глави към Лили, която стоеше наблизо и ги слушаше мълчаливо. Тя се обърна към дъщеря си и кимна с достойнство.

— Абсолютно си права, скъпа Джени — рече тя и се усмихна на съпруга си. — Но когато намериш един от малкото истински джентълмени, които си струва да обучиш и поведеш в правилната посока, спокойно можеш да проявиш малко любезност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.